

உயிரைத் தேடி...

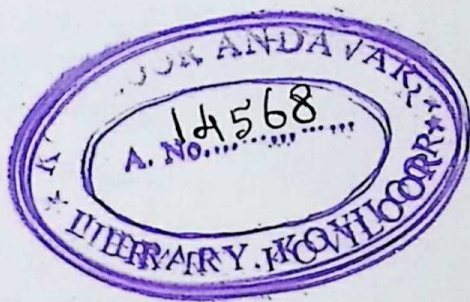
சிவஞானபோதம்

Acc.No. 14568

R 65, 31 (28)

டாக்டர் வ. தென்கோவன்

உயிரைத் தேடி . . .

காரைச்சேக்கிழார், பேராசிரியர்,

டாக்டர். வ. தென்கோவன்

M.A., M.Phil., Ph.D., Dip. in Ling. & Flok.,

முதுகலைத் தமிழ்த்துறை

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
காரைக்கால்

அருள்மிகு சீதளாதேவி அம்மன் பதிப்பகம்
கீழகாசாக்குடி

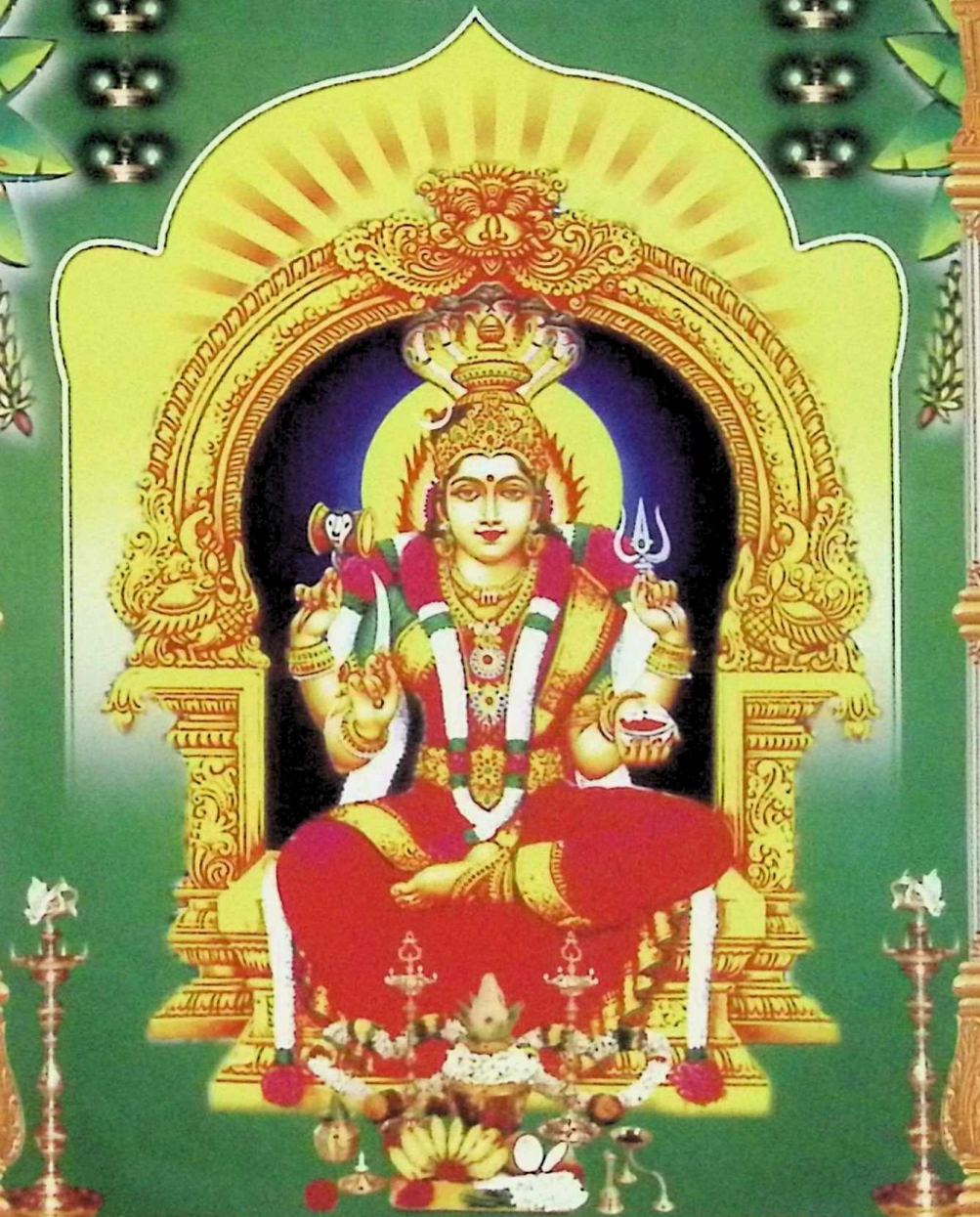
நூல் விளக்கம்

- நூலின் பெயர் : உயிரைத் தேடி
- ஆசிரியர் : டாக்டர். வ. தென்கோவன்
- முதற்பதிப்பு : 2012
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- அச்சு : 12 புள்ளி
- அளவு : 1/8 டெம்மி
- பக்கம் : xvi + 152 = 168
- வெளியீடு : அருள்மிகு. சீதளாதேவி அம்மன் பதிப்பகம்,
41, சீதளா மகால், Dr. ராதாகிருஷ்ணன் சாலை,
அம்மையார் நகர், கீழ்காசாக்குடி, காரைக்கால்.
செல் : 9442131140
- விலை : உருபா 125/-

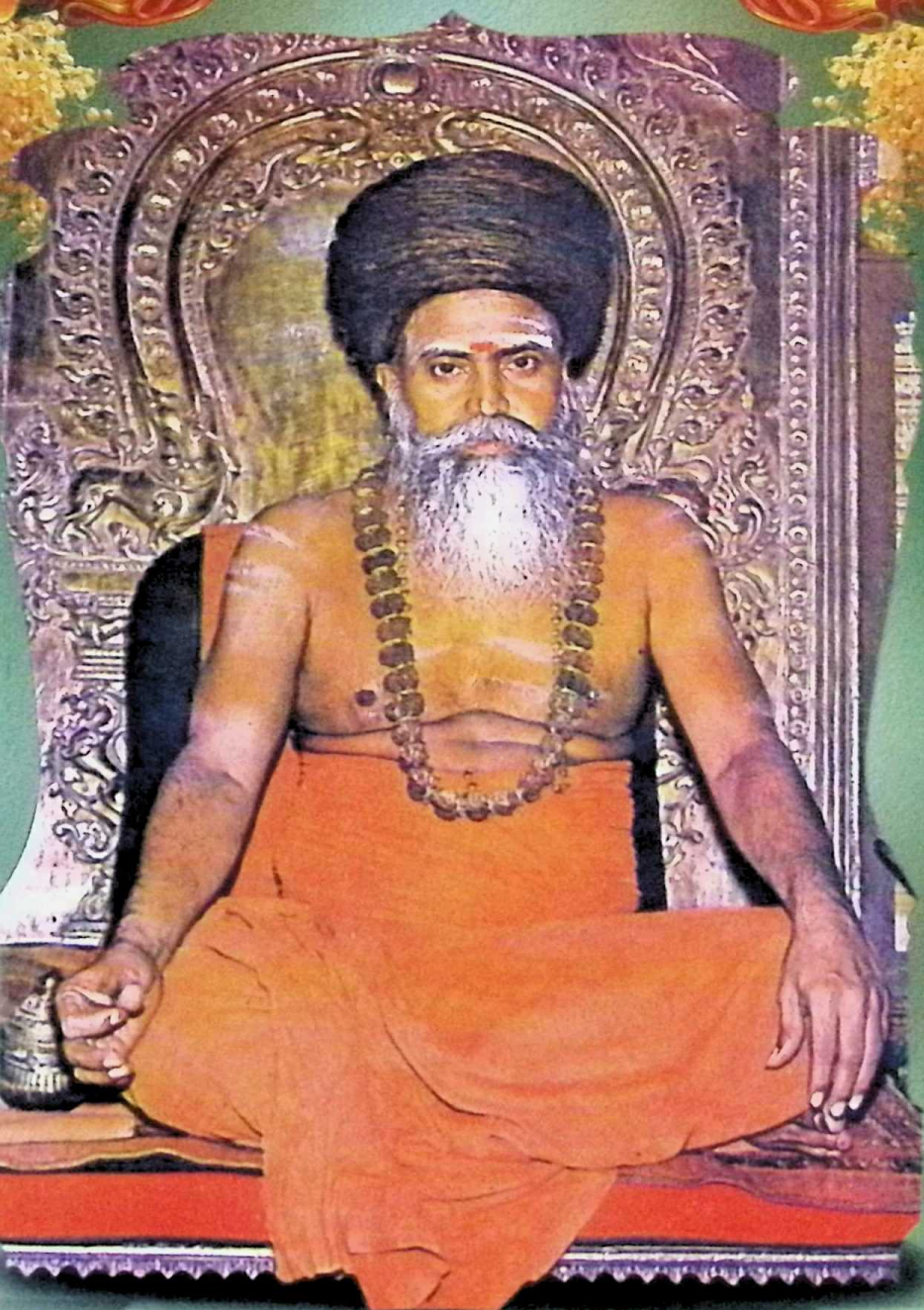
அச்சிட்டோர் : சபாநாயகம் பிரிண்டர்ஸ், 176, கீழ் வீதி, சிதம்பரம் - 603 001.
தொலைபேசி : (04144) 223040, 223020
39, மில்லர்ஸ் ரோடு, கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை - 600 010.
தொலைபேசி : (044) 26401807
email : sabanayagamprinters@gmail.com

அருள்மிகு சீதளாதேவி அம்மன்

கீழ்காசாக்குடி

அருள்மிகு சீதளாதேவி அம்மன் ஓறக்கட்டளை

தருமபுர ஆதீனம் 26 - வது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீஹ்ரீ சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

JUSTICE V. RAMASUBRAMANIAN

No.29 (NCB), Greenways Road,
Chennai - 600 028.

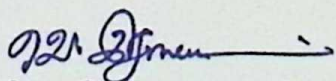
ஜன் 27, 2012

வாழ்த்துரை

சைவம் உலகின் மிகத்தொன்மையான மதம் என்று கருதப்படுகிறது. சிவன் வேறு. சிவம் வேறு. சைவ சமயம் வேறு. சைவ சித்தாந்தம் வேறு என்று வாதிடுவோர் இன்றும் உண்டு. வேதங்களின் முடிவான பொருளை எப்படி வேதாந்தம் எடுத்துரைக்கிறதோ அப்படி சைவத்தின் சாரத்தைச் சைவ சித்தாந்தம் எடுத்துரைப்பதாகச் சமயக் குரவர்கள் கூறுகின்றனர்.

திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரில் சைவ வேளாளர் குலத்தில் பிறந்த அச்சுத களப்பாளர் என்பவருக்குச் சிவபெருமான் அருளால் பிறந்தவர் மெய்கண்ட தேவர். பெற்றோர் அவருக்குப் பிறப்பில் இட்ட பெயர் சுவேதவணப் பெருமாள். கருவிலேயே திருவுற்ற அக்குழந்தை வீதியில் மணலைச் சிவலிங்கமாகச் செய்து அர்ச்சித்து, பூசித்து வந்தபோது, அவ்வழியே வந்த பரஞ்சோதி முனிவரால் சிவதீட்சை செய்யப்பட்டு சிவஞான போதம் அருளப்பெற்றார். திருவெண்ணைநல்லூர் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் வேத சிவாகமங்களைப் பயின்று, சிவஞான போதத்தில், பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளிச் செய்த உரையைக் கொண்டு, மெய்கண்ட தேவர் தமிழில் சிவஞான போதம் இயற்றியதாக ஒரு வரலாறு.

அப்படிப்பட்ட உயரிய சைவச் செல்வமாகிய சிவஞான போதத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்தி முனைவர் பட்டம் பெற்ற நூலாசிரியர் திரு. வ. தென்கோவன் அவர்களது “உயிரைத்தேடி” என்னும் இந்நூல் சைவ சமயத்திற்கு ஓர் அரிய பொக்கிடம் ஆகும். தன்னுடைய ஆரம்ப காலத்துத் தேடல்களின் பதிவாக இந்நூலை ஆசிரியர் எழுதியிருக்கின்றார். ஆனாலும் அவரது ஆழ்ந்த புலமையை இந்நூல் அடையாளம் காட்டுகிறது. எனவே அவரது முயற்சிக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

நீதியரசர் வெ. இராமசுப்ரமணியன்

அண்ந்துரை

சிவஞானபோதம் சைவசித்தாந்த மெய்கண்ட சாஸ்திர நூல்களுள் முக்கியமானது. இந்நூலின் ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர். கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் அச்சுதக்களப்பாளருக்குத் திருமகனாய்த் தோன்றிய மெய்கண்டார் முதல் தமிழகத்தின் சைவ சித்தாந்த ஆசார்ய பரம்பரை ஆரம்பிக்கிறது. மெய்கண்ட சந்ததியில் வந்த அருள்நந்திதேவர், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதி சிவாசார்யர் ஆகியோர் சந்தானாசார்யர்களாய்த் திகழ்ந்து சைவசித்தாந்தத் தத்வார்த்தங்களைத் தம் வாக்கால் தொகுத்தும், விரித்தும் அருளியுள்ளனர். இந்நூல்கள் யாவும் சிவஞானபோதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திர நூல்களைப் பயில்வோர் அவை தோன்றக் காரணமாயிருந்த அக்காலச் சூழலையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், ஆய்வாளர்களுக்குக் காலமும், களமும் (Period & Topography) மிகவும் முக்கியமானவை.

சோழமன்னர்கள் பாசுபத சைவ மதத்திற்குப் பேராதரவு அளித்துவந்தனர். சோழர்காலத்திய திருக்கோயில்களும் பாசுபத ஆகமங்கள்படியே தான் கட்டப்பட்டன. பல நூற்றாண்டுக் காலம் தமிழகத்தில் ராஜாங்க மதமாக இருந்த பாசுபத சைவம் கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டில் மாலிக்காபூர் படையெடுப்பால் நலிவுற்றது. இக் காலகட்டத்தில் நிலவிய குழப்பங்களால் திருக்கோயில்களும், திருமடங்களும் பேரழிவுக்குள்ளாயின. தெய்வத்திருமேனிகளும் பாதுகாப்பிற்காக நெடுந்தூரம் இடம் பெயர்ந்தன. ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் இந்நிலை நீடித்தது.

முன்பிருந்த பாசுபத ஆசார்யர்களும், திருமடங்களும், மரபுகளும் முற்றிலும் மறைந்துவிட்ட நிலையில், திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்ட சந்தான சித்தாந்தச் சைவப் பரம்பரைத் திருவிளக்கு மட்டிலும் ஞானஒளியுடன் இருந்தது. கி.பி. 15-16-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் விஜயநகர மன்னர்களின் பேராதரவுடன் தமிழகம் எங்கும் சைவசித்தாந்த ஆசார்யர்கள் திருமடங்களை நிறுவினார்கள். திருக்கோயில் வழிபாடுகளும் சித்தாந்த ஆகமங்களின்படி சிவாசார்யர்களால் செயல்படலாயின. தமிழகத்தின் பல முக்கியமான திருக்கோயில்கள் சந்தானாசார்யர்கள் வழிவந்த குருமார்களின் அருளாட்சியின் கீழ் வந்தன. ஏராளமான சாஸ்திர நூல்கள் இயற்றப்பட்டுப் பக்குவமான சிஷ்யர்களுக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. சைவ சித்தாந்த ஞானபானுவால் தமிழகச் சைவம் புத்தொளி பெற்றது.

மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதம் அளவில் மிகச்சிறியதாயினும் பொருளில் ஆழந்தகன்றது. இந்நூலுக்கு முதலில் உரை எழுதியவர் பாண்டிப்பெருமாள். பின்னர் மாதவச் சிவஞான முனிவரின் சிற்றுரையும், பேருரையும் எழுதப்பட்டன. பிற்காலத்து அறிஞர்கள் பலரும் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே உரை எழுதியுள்ளனர்.

இவ்வரிசையில் காரைச் சேக்கிழார். பேராசிரியர். டாக்டர். வ. தென்கோவன் அவர்களின் 'உயிரைத்தேடி' என்னும் அரியநூல் மலர்ந்துள்ளது. இந்நூலின் ஆசிரியர் சைவசித்தாந்தத்தில் பெரும் புலமையுடையவர். பல சைவசித்தாந்த ஆய்வரங்குகளைத் தலைமையேற்று நடத்தியவர். மிகச்சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர். பதி, பசு, ஞானம் ஆகிய சைவ சித்தாந்தம் காட்டும் முப்பொருட்களுள் பசுவாகிய உயிர்ப்பொருளின் நிலையைச் சிவஞானபோதம் காட்டும் வழியில் நுணுக்கமாக ஆய்வுசெய்து இந்நூலை எழுதியுள்ளார். தற்காலத்தில் காண்பதற்கரிதாகிவிட்ட பல சித்தாந்த நூல்களையும், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்திருக்கும் கட்டுரைகளையும் மிகுந்த முயற்சியுடன் தேடிச் சேகரித்து அவற்றைத் தம் ஆய்வு நூலுக்குத் துணையாக அமைத்துக் கொண்டுள்ள நூலாசிரியரின் முயற்சி பாராட்டுதற்குரியது.

நூலின் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ள தத்துவமுறை, தத்துவார்த்தங்களின் விளக்கப்படம், அட்டவணைகள், பட்டியல்கள், உண்மைநெறி விளக்கம், பதிபசுபாச விளக்கம், உபதேசமாலை மற்றும் தணிகைப் புராணப் பாடல்கள் இந்நூலைப் படிப்போருக்கு மிகவும் உதவும்.

சிவஞானபோதத்தின் அடிப்படையில் உருவான இந்நூலின் முடிவுகளைப் பிற சைவசித்தாந்த சாஸ்திர நூல்களின் அடிப்படையில் உடலியல், உளவியல் வல்லுநர்கள் மெய்ப்பொருள் வல்லவராய்த் தொடர வேண்டும் என்னும் காரைச் சேக்கிழாரின் வேண்டுகோளைத் தக்கோர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சிவஞானபோத சாஸ்திரத்தைப் பயில்வோரை மேலும் நுணுகி ஆய்வு செய்யத்தூண்டும் வண்ணம் எழுதப்பட்டுள்ள இவ்வரிய ஆராய்ச்சி நூலைச் சைவ உலகம் ஏற்றுப்போற்ற வேண்டும்.

காரைச் சேக்கிழார். பேராசிரியர். டாக்டர். வ. தென்கோவன் அவர்களின் சைவசித்தாந்தச் செழும்பொருள் ஆய்வுக்குச் சிவனருள் என்றும் துணை நிற்க வேண்டும் என்று வேண்டுகிறேன்.

முனைவர் கா. நாகராசு

தமிழ் - இணைப்பேராசிரியர்

த.சா.அ.க.அ. தமிழ்க் கல்லூரி

பேரூர். கோவை - 641 010.

மத்ப்புரை

‘ஆடல் ஏற்றினான் கூடல் ஆலவாய்

பாடியே மனம்நாடி வாழ்மினே!’ - தேவாரம்.

சைவ சித்தாந்தம் தமிழரின் தொன்மையான சமயநெறி. சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், இரட்டைக் காப்பியங்கள் முதலியவற்றிலேயே இடம்பெற்றுள்ளதை அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

பன்னிரு திருமுறை நூல்களில் சித்தாந்தச் செந்நெறி சிறப்பாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது. திருமந்திரம் சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகளான இறை, உயிர், தளை என்பவற்றை நன்கு விளக்கியுள்ளது. திருமுறைகளுக்குப் பின்வந்த ஞானாமிர்தம், சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை விளக்கும் நோக்கில் எழுந்த குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நூலாகப் போற்றப்படுகிறது.

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞான போதம் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்கும் மிகச் சிறந்த மெய்யியல் இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது. இதற்கு முன்பு தோன்றிய சித்தாந்த நூல்களாகிய கனிகளின் பிழிந்தெடுத்த சாறாக, முழுமை பெற்ற சாத்திரப் படைப்பாக இந்நூல் விளங்குகிறது. எனவே, பதினான்கு மெய்கண்ட நூல்களுள் தலைமை பெற்ற நூலாக இது மிளர்கிறது. புறச் சந்தானக் குரவரில் முதலாமவராகத் திகழும் மெய்கண்டார் அருளிய நூல் என்பது இதற்கு மேலும் சிறப்புச் சேர்ப்பதாக அமைகிறது. இத்தகைய பெருமைகள் இருப்பதாலேயே இதற்கு வழிநூலாகச் சிவஞான சித்தியாரும், சார்பு நூலாகச் சிவப்பிரகாசமும் எழுந்தன. பாண்டிப்பெருமாள், சிவஞான முனிவர், அருணைவடிவேலு முதலியார் போன்ற பேரறிஞர்கள் இந்நூலுக்குப் பேருரைகள் வரைந்தனர்.

சைவ மெய்யியல் கோட்பாடுகளை எடுத்துரைக்கும் சட்ட நூலாக விளங்கும் இத்தகைய சிவஞானபோதத்தில் உயிர் பற்றிக் கூறப் பட்டுள்ள கருத்துக்களை எல்லாம் தொகுத்து ஆராய்ந்து விளக்கும்

நோக்கில் 'உயிரைத்தேடி' எனும் நூல் வெளிவருகிறது. இந் நூலாசிரியர் காரைக்காலில் உள்ள அறிஞர் அண்ணா அரசு. கலைக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் முனைவர். வ. தென்கோவன் ஆவார். இவர் நாளும் சிவவழிபாடு செய்யும் சிறப்பினர். சிவஞானபோத உரைகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். சைவ சித்தாந்த நூல்களில் தேர்ந்த புலமை உடையவர். பாடம் சொல்லுவதில் மாணவர்கள் மனம் கவர்ந்தவர். பழகுவதற்கு இனிய பண்பாளர். அறப்பணிகள் பலவற்றை ஆற்றிவரும் அன்பர். எனவே, இந்நூலை எழுதும் தகுதி இவருக்கு இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது.

இந்நூலின் தொடக்கத்தில் சைவசமயத்தின் தொன்மை, திருமுறைகளில் இடம்பெற்றுள்ள முப்பொருள் உண்மை ஆகியன விளக்கப் பெறுகின்றன. மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களோடு பெரும்பாலோர் அறிந்திடாத பண்டார சாத்திர நூல்களையும் நூலாசிரியர் நன்கு அறிமுகம் செய்துள்ளார். சிவஞானபோத நூலை விளங்கிக் கொள்வது எல்லோருக்கும் இயலுவதன்று. நுட்பமான இந்நூலை அனைவரும் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் எளிமையான முறையில் நூலின் அமைப்பினையும், போக்கையும் இவர் விளக்கியுள்ளது குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றாகும். பன்னிரு நூற்பாக்களின் செம்பொருளை அளித்திருப்பதும் பாராட்டத்தக்கதாகும். இதேபோல் சிவஞான போதம் முதல்நூலா? வழிநூலா? எனும் சிக்கலுக்கு அறிஞர்களின் கருத்துக்களை முன்வைத்து இது முதல்நூலே என்பதை இவர் ஏற்றுப் போற்றுவதும் சிறப்புக்குரியது.

உயிர் பற்றிய பல்வேறு சமயவாதிகளின் கோட்பாடுகளை எல்லாம் சிவஞானபோதம் மறுத்துச் சித்தாந்தம் கூறும் உண்மைகளை எடுத்துரைக்கும் பாங்கை இந்நூல் நன்கு எடுத்துரைக்கிறது. உயிரின் இயல்புகளைப் பொருத்தமான தலைப்புகளின் கீழ் விளக்கியிருப்பது சித்தாந்தம் கற்போருக்குப் பெரிதும் உதவும். பதியோடும், பாசங்களோடும் உயிருக்குள்ள உறவை இந்நூல் நுட்பமாக ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளது. ஆணவ மலத்தின் பல்வேறு பெயர்களை எடுத்துரைப்பது ஆசிரியரின் பரந்துபட்ட ஆய்வுக்கு ஒரு சான்றாக அமைகிறது.

ஞானச் செய்தியான தசகாரியம் பற்றி இந்நூலாசிரியர் விளக்கியிருப்பது போற்றத்தக்க ஒன்றாகும். தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம்,

சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் பத்தும் தசகாரியம் எனப்படும். இவற்றைத் தனித்தனித் தலைப்புகளில் எல்லோருக்கும் புரியும் வகையில் பேராசிரியர் அவர்கள் விளக்கியுள்ளார். அனுபவ நிலையில் தசகாரியம் எவ்வாறு தோன்றும் என்பதை அனுபவவியல் பகுதியில் ஆராய்ந்து எடுத்துரைத்துள்ளார். கற்போருக்குக் களிப்பு உண்டாக்கும் பகுதியாக இது திகழ்கிறது. பின்னிணைப்புகள் பல இந்நூலின் இறுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. சைவ சித்தாந்தம் கற்கும் மாணவர்களுக்கு இவை பெரிதும் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நூலாசிரியர் முப்பொருளில் ஒன்றான உயிர் பற்றி இந்நூலில் விளக்க வந்தாலும் இறை, தளை பற்றிய செய்திகளும் இயல்பாகவே வந்துவிடுகின்றன. ஏனெனில் உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாவது. உயிர், இறை அல்லது தளை இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சார்ந்துதான் இருக்குமேயொழியத் தனித்திருக்கும் இயல்பினதன்று. எனவே, முப்பொருளையுமே இவர் ஓரளவு விளக்கியவராகிறார். இக்காலத்தில் சைவசித்தாந்தம் கற்க வருவோர் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவே. காரணம் எளிய முறையில் புரியும் வகையில் கற்றுத்தரும் ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாக இருப்பதே. இக்குறைபாட்டைக் களைய இதுபோன்ற நூல்கள் பெரிதும் உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

இந்நூல் சைவசித்தாந்தம் கற்போருக்கும், கற்பிப்போருக்கும் பயன்படக்கூடியது. இத்தகைய அரிய நூலைப் படைத்த பேராசிரியர் முனைவர். வ. தென்கோவன் அவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்கிறேன். இதுபோன்ற நூல்கள் பலவற்றை அவர் படைத்துத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு வழங்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன். ஆலவாய் அண்ணல் அருள் முன் நிற்க வேண்டுகிறேன்.

கோவை,
12.04.2012.

அன்புடன்,
கா. நாகராசு.

தருமை ஆதீனப்புலவர், சைவத்தமிழுரை நம்பி,
இலக்கியச்செம்மல், செஞ்சொற் கொண்டல்,
சிந்தனைச்செல்வர், நாயன்மார் சீர்பரவுவார்,
நாவரசர், தமிழருவி

டாக்டர் மு. சிவச்சந்திரன்,

எம்.ஏ., பிச்.டி., பி.எட்.,

முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி,
மயிலாடுதுறை - 609 001.

நாள் : 20.06.2012

வாழ்த்துரை

என் இனிய மாணவர், அருள்மிகு சீதளாதேவியின் அருள் மகன் திரு. வ. தென்கோவன் அவர்கள், பக்திநலம் வாய்ந்தவர். உடல்நலம் கருதாமல் உயிர்நலம் பேணும் உத்தமர். உயிரின் வரலாறு, உயிர்க்குறுதி, என்பனவற்றைச் சிந்திக்கும் தகுதி படைத்த சீலர். இந்த நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். சிவஞான போதத்தின் பிழிவு இது! வாங்கிப்பயின்று பயன்பெற வேண்டுகின்றேன்.

இவர்பணி மென்மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

சிவச்சந்திரன்
20.6.2012

வாழ்த்துரை

தத்துவ ஞானம் என்பது இறைவனின் திருவருட் பிரசாதம் ஆகும். ஞானத்தோடு அநுட்பானமும் இணைந்தால்தான், முழுமையான பயன் விளையும். பக்தி, பரிணமிக்க வேண்டும் என்றால், ஞானத்தின் துணை தேவை. தத்துவ குணம் உள்ளவர்கள்தான் தத்துவத்தை முழுமையாக அறிய முடியும்; உணரமுடியும்.

“தத்தவேந ஜாநந்தி
விசுத்த சத்த்வா: !”

என்ற திருவாக்கு இதனை உணர்த்தும்.

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களில் மிகக் கடினமானது சிவஞானபோதம். அதனுடைய பல்வேறு உரைகளையும் மிக ஆழமாக ஆராய்ச்சி செய்து, முனைவர் பட்டம் பெற்றவர், நம் இனிய நண்பர் பேராசிரியர். திரு. வ. தென்கோவன் அவர்கள். “யாம் பெற்ற இன்பம், பெறுக இவ்வையகம்” என்ற நல்ல உணர்வோடு, “உயிரைத்தேடி” என்ற அரிய நூலை அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதைவிட எளிமையாகவும், இனிமையாகவும் தத்துவத்தை விளக்க இயலாது. அவ்வளவு சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள், இறைபணியையும், தமிழ்ப்பணியையும் சிறப்பாகச் செய்துகொண்டு, உடல், நலன் முதலிய எல்லா நலன்களோடு நீண்ட ஆயுளுடன் இனிதாக வாழ இறைவன் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

27.10.2011,
காரைக்கால்.

பேராசிரியர்.
முனைவர். ரா. இராசகோபாலாச்சாரியார்.
முன்னாள் தமிழ்த்துறைத்தலைவர்,
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி,
காரைக்கால்.

வாழ்த்துரை

“உயிரைத்தேடி” எனும் இந்நூல், ஆன்மிக வழியில் உயிரைத்தேடும் அற்புதப் படையல்! கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதலாகச் செழித்தோங்கிய சைவசித்தாந்தத்தின் கருவூலங்களான வேத, ஆகம, திருமறைகளோடு வைத்துப் போற்றப்படும் சைவ சித்தாந்தச் சாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் முதன்மையானது மெய்கண்டார் இயற்றிய “சிவஞானபோதம்” எனும் சீர்நூலாகும்.

சிவஞானபோதத்தினைத் தமக்கே உரித்தான திறன்காண் நோக்கில் நுணுகி ஆய்ந்து, “உயிரைத்தேடி” எனும் நூலைக் காரைச்சேக்கிழார், பேராசிரியர், முனைவர். வ. தென்கோவன் அவர்கள் நமக்கு அளித்துள்ளார்.

எளிமையும், எதார்த்தமும் மிக்க ஆற்றொழுக்கான அருந்தமிழ்நடை இந்நூலுக்குப் பேரழகு சேர்க்கின்றது. ஆன்மிக அன்பர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் பேராவல்கொண்டு படித்துச் சுவைக்கும் வண்ணம் இந்நூலினை அழகுபட வடித்த நூலாசிரியரின் சீரியபணி மென்மேலும் சிறக்க வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன். வாழ்க தமிழ்!

கவிஞர். கா. சுப்பிரமணியன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

19.01.2012,
காரைக்கால்.

விரிவுரையாளர்

என்னுரை

“உயிரைத்தேடி” எனும் தலைப்பில் வெளிவரும் இந்நூல் என் தொடக்கக்காலத் தேடல்களின் பதிவாகும். இந்நூலைத் தொடர்ந்து ‘உயிர் படுத்தும் பாடு’ எனும் தலைப்பில் எனது அனுபவ நிகழ்வுகளின் பதிவுகள் வெளிவர உள்ளது. சைவ சித்தாந்தத்தில் நாட்டம் கொள்ளச் செய்து அன்றும் இன்றும் என்னை மாணசீகமாக வழிநடத்திச் செல்லும் தருமை ஆதீனம் 26-ஆவது குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் பொன்னார்த் திருவடிகளைத் திசைநோக்கி நாளும் வணங்கி மகிழ்கிறேன்.

கொண்ட கொள்கையில் விடாது சென்றிட வழிகாட்டும் எனது மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய பேராசிரியர். கலைமாமணி டாக்டர். ஆறு. அழகப்பன் அவர்களை நாளும் எண்ணுகிறேன். போற்றுகிறேன். வணங்குகிறேன். அவர்களின் பவள விழாவைப் போற்றும் வகையில் இந்நூலை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய V. இராமசுப்பிரமணியன் ஐயா அவர்கள் வாழ்த்தியமை ஏற்று இறைத்திருவருள் என்னை வணங்குகிறேன். படிப்பனுபவத்தை நூலாக வெளியிட என்னை ஆற்றுபடுத்திய எம் கல்லூரி முதல்வர் டாக்டர் சசிகாந்ததாஸ் அவர்களுக்கும், எனக்குச் சமயதீட்சை, விசேடதீட்சை, நயனதீட்சை, பரிசீட்சை செய்வித்து நாளும் சிவபூசைசெய்ய ஆற்றுபடுத்திய திருமிகு ச. தெண்டபாணிதேசிகர் ஐயா அவர்களை வணங்குகிறேன்.

எனக்குச் சைவசித்தாந்த பாடம் நடத்திய டாக்டர் வி.சா. குருசாமி தேசிகர், டாக்டர் ப. நீலா, டாக்டர் இரா. செல்வகணபதி, டாக்டர் மு. சிவச்சந்திரன், டாக்டர் ச. சாமிஐயா, பேராசிரியர் டாக்டர் திருநாவுக்கரசு, டாக்டர் வைத்தியலிங்கம், டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி ஐயா, டாக்டர் தா.ம. வெள்ளைவாரணம் ஐயா அவர்களுக்கும் டாக்டர் பாலசர்வேஸ்வர சிவாச்சாரியார், ஆகம பிரவீணர் அ. திருஞானசம்பந்த சிவாச்சாரியார் அவர்களுக்கும் மற்றும் என்னுடன் இன்று தொடர்புடைய மற்றைய பேராசிரிய பெருமக்களையும் வணங்குகிறேன்.

மெய்கண்டாரின் சிவஞான போதக்கருத்தில் யான் உணர்ந்த வற்றை விளக்கிச் சொல்லும் வகையில் இந்நூலை எழுதியுள்ளேன். “உயிரைத்தேடி” எனும் இத்தலைப்பு சிவஞானபோதத்தின் வழி உயிரைத்தேடி என்பதாகக் கொண்டு அமைகிறது. நூலின் முகப்பு அட்டையில் இடம்பெறும் எழுத்து 13-ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு எழுத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது.

தொல்சமயங்களில் சைவம் முதன்மையானது. சைவ சித்தாந்தம், தத்துவக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தமிழ் ஞாலம் தனிப்பேருவகை பூத்துப் பெருமிதம் கொள்ளும்வகை மெய்ஞ்ஞானச் சுடராகும். மெய்கண்டதேவர் தம் மயர்வறுமதிநலத்தால் யாத்தமைத்த சித்தாந்தச் செழும்பொருள் பெட்டகமாய்ச் சிறந்திலங்கும் சிவஞானபோதம், செந்தமிழ் முதல்நூலாகும். அது வடமொழி நூலின் வழிவந்ததன்று.

சங்க காலத்தில் கடவுள் வழிபாடு பக்தி நிலையில் இருந்தது. கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு அளவிலேயே அது ஒரு முழுமையாக நிறுவப்பட்ட சமயமாக உருப்பெற்றது. சைவ சித்தாந்தம் பதி-பசு-பாசம் என்ற முப்பொருள்களை முடிந்த முடிபாகக் கொள்கின்றது. மெய்கண்ட சாத்திரங்களையன்றி ஞானாமிர்தம் போன்ற சில ஞான நூல்களும் பண்டார சாத்திரங்களும் சைவ சமய உண்மைகளைப் பேசுகின்றன.

இந்நூலில் சிவஞானபோத நூலமைப்பும், அதன் மாண்பும், அதன்பின் இடம்பெற்றுள்ள தோத்திரக் கருத்துக்களும், சூத்திரச் செழும்பொருள் விளக்கங்களும் சுருக்கமாக இடம்பெற்றுள்ளன.

எது உயிர்? என்பதில் சமயவாதிகள் தம்மிடை நிகழ்த்தும் முரண்கோள்களும், அவற்றில் மறுத்திடும் சித்தாந்தச் சீர்த்தியும், அங்ஙனம் நிலைநாட்டப்பட்ட உயிரின் இயல்புகளும், அவ்வுயிர் உடம்பெடுக்கும் திறமும், அறிவுபெறுமாறும் அஃதெய்தும் நிலை வேறுபாடுகளும் இன்னபிறவும் கூறுவதோடு சிலவற்றிற்கு விளக்க நிலைப் படங்களும் அட்டவணைகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும், உயிருக்கும் இறைக்கும் அமைந்திருக்கும் பொது, சிறப்பியல்புகளும் பெத்தநிலையினதாம் உயிரை, முத்தி நிலையான தாக்குதற்கு இறை மேற்கொள்ளும் பெருங் கருணைத் திறமும், பிறந்திறந்துமூன்று திசைத்தடுமாறி நிற்கும் உயிருக்கு அதன் முயற்சிக்குத் தக குருவுமாய் வந்தருளும் திறமும், உயிர் மல, மாயை, கன்மங்களில் கட்டுண்டு நின்ற நிலை கட்டற்றுச் சிவசாயுச்சியம் பெறும்திறமும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நால்வகை நெறிகளுள் மேம்பட்டதாம் ஞானநெறியின் திறன் கூறுவதும், ஞானச்செய்தி என உரைக்கப்படுவதுமாகிய தசகாரிய விளக்கமாய் அமைவது. சரியா, கிரியா, யோக மார்க்கங்களில் நின்றோரும் ஞானத்தை எய்தியல்லது மோட்சத்தை அடைத லொண்ணாது என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இதன்கண் கலைகளியல்பும், தத்துவ தாத்துவிகங்களியல்பும், ஆன்ம பயணத்தில் உயிரின் நிலையும் விளக்கமுறக் கூறப்பட்

ள்ளன. ரூபம், தரிசனம், சுத்தி, யோகம், போகம் என்பவற்றின் விளக்கங்களையும் காணலாம். இந்நூலின்கண் கூறப்பட்ட தசகாரியங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றுமோ, அன்றி ஒருசேரத்தோன்றுமோ, ஒரோவொன்று உடனிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றுமோ என நிகழும் ஐயங்கள் களைந்து அவை நிகழுமாறு விளக்கப்படுகிறது.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய முனைவர் பேராசிரியர் மு. சிவச்சந்திரன் அவர்களுக்கும், முனைவர் பேராசிரியர் ரா. ராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்களுக்கும், கவிஞர் கா. சுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும், அணிந்துரை நல்கிய B. கணபதி சுப்பிரமணியன் ஆடிட்டர் அவர்களுக்கும், மதிப்புரை வழங்கிய நண்பர் பேராசிரியர் டாக்டர் கா. நாகராசு அவர்களுக்கும், நூலாக வெளியிடுவதற்கு எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் ஊட்டிய பேராசிரியர் மு. சாயபுமரைக்காயர், பேராசிரியர் டாக்டர் R. ரெங்கையன், ஆய்வுமாணவர் இரா. அசோக்குமார், நிலக்கிழார் வ. முத்துக்கிருஷ்ணன், பேராசிரியர் M. யுவராஜ், மேலாளர் இரா. மாரியப்பன், பேராசிரியர் H. இராமநாதன், K.V. சுவாமிநாதன், V. கண்ணன் ஆகியோருக்கும் எனது சகோதரர்கள் V. விஜயகுமார், V. சுப்பிரமணியன், V. ஆனந்தன், V. செந்தில்குமார் ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூல் எழுதுகின்றபோது உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்ட என்னைப் பாதுகாத்த எனது நண்பர் டாக்டர் S. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும், சித்தா டாக்டர் திருத்தணிகாசலம் அவர்களுக்கும், என் உயிரை உடலில் இருத்தித்தந்த டாக்டர் D. பெனட் அவர்களுக்கும் மற்றும் எனது துணைவியார் தெ. ராஜேஸ்வரி அவர்களுக்கும், என் உடல் நலத்தில் முழு அக்கறைக்கொண்டு இந்நூல் முழுவடிவம் பெறுவதற்குத் துணைநின்ற எனது மாமணார் சென்னை உயர்நீதிமன்ற முதுபெரும் வழக்கறிஞர் அ. கார்த்திகேசன் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்து, அனைத்திற்கும் மேலாக என்னை எந்நாளும் உள்நின்று வழி நடத்தும் எந்தாய் அருள்மிகு சீதளாதேவி அன்னையை நாளும் வணங்குகிறேன்.

இந்நூலைச் சிறப்பாக வடிவமைத்து அச்சிட்டுத் தந்த சிதம்பரம் சபாநாயகம் அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்கிக்கொள்கிறேன்.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் உயிர்நிலை, சிவஞானபோத அடிப்படையில், ஏனைய சைவ சித்தாந்தச் சாத்திரங்களின் துணைகொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பினும், உடலியல், உளவியல் வல்லுநர்கள் மெய்ப்பொருளிலும் ஆர்வங்கொண்டு இந்நூலை ஆராயின், சமுதாய நலம் பயக்கும்.

காரைக்கால்,
10.08.2012.

முனைவர். வ. தென்கோவன்

தவத்திரு குன்றக்குடி பொன்னம்பல அடிகளார்,
கலைமாமணி டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன்
ஆகியோருடன் நூலாசிரியர்

கலைமாமணி டாக்டர் ஆறு. அழகப்பனுடன் நூலாசிரியர்

காணிக்கை

கலைமாமணி
டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன்

பவள வீழா நாளில்
(10.08.2012) அன்புக் காணிக்கை

- வ. தென்கோவன்

ஓபாருளடக்கம்

சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் சிவஞானபோதம்	1
உயிர் உண்மையும் அதன் இயல்பும்	51
பதிபாசங்களோடு உயிர் உறவு	65
தசகாரிய விளக்கமும் உயிரும்	88
அநுபவவியல்	111
பின்னிணைப்புகள்	120
துணைநூற்பட்டியல்	148

சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் சிவஞானபோதம்

பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தியநாடு தத்துவ ஞானத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது. தத்துவ வளர்ச்சி வரலாற்றில் ஒரு பகுதியாகப் பரிணமித்ததே சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை. இக்கொள்கை, பொருள்களின் உண்மையை நன்கு ஆராய்ந்து விளக்குவதாகும். சித்தாந்தம் என்ற சொற்கு முடிந்த முடிபு என்று பொருளுரைப்பர். ஏனைய சமயங்களின் கொள்கைகளைக் காழ்ப்பின்றி ஆராய்ந்து தன்கோள் நிறுவுவது சைவசித்தாந்தம்.

புறப்புறச் சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச் சமயம் இவை அனைத்திற்கும் வேறாக மேம்பட்டுத் திகழ்வது சித்தாந்த சைவம். உயிர் ஈடேற்றம்பெற, உரிய வழிமுறைகளை இயம்புவது சித்தாந்த உண்மைநெறி.

உலகத்தில் மிகத்தொன்மையான சமயங்களுள் ஒன்று சைவசமயம். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருத்துப்படி பலநூற்றாண்டு களுக்கு முன்னரே இந்தியநாடு முழுவதிலும், மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலும், கம்போடியா போன்ற கீழ்த்திசை நாடுகளிலும் சிவவழிபாடு வழக்கில் இருந்திருக்கிறது.¹

தத்துவக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சைவ சித்தாந்தம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சைவ சித்தாந்த தத்துவக் கருத்துக்களை வகைப்படுத்திக் கூறும் நூல்கள் சாத்திரங்கள் எனப்படும். சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கு. அவற்றுள் முதன்மையானது சிவஞானபோதம். அது மெய்கண்டாரால் இயற்றப்பெற்றது.

மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதத்திற்குக் காலத்தால் முற்பட்டவை திருவுந்தியாரும், திருக்களிற்றுப்படியாரும். இவ் விரண்டிற்கும் காலத்தால் பிற்பட்டதாயினும் சாத்திர நூல்களுள் சிவஞானபோதம் பெறும் இடம் முதன்மையானது.

சைவசித்தாந்தம்

“சைவசித்தாந்த சமய மரபு திருமூலர் காலத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டில் வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளது. இதில் திருமூலரின் காலம் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.”¹ முதன்முதல் ‘சித்தாந்தம்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டவர் திருமூலர்.

“சித்தாந்தத் தேசீவன் முத்திசித் தித்தலால்
சித்தாந்தத் தே நிற்போர் முத்தி சித் தித்தவர்
சித்தாந்த வேதாந்தம் செம்பொருளாதலால்
சித்தாந்த வேதாந்தம் காட்டும் சிவனையே”²

எனும் பாடலில் இதைக் காணமுடிகிறது. தமிழகத்தில் சைவ சித்தாந்தம் சங்ககாலத்தில் வேர் கொண்டு தேவாரத் திருமுறைக் காலத்தில் மரமாகிப் பரந்து, மெய்கண்ட தேவரை முதலாக உடைய சந்தானாசாரியர்கள் காலத்தில் கனிந்து பயன் தந்துள்ளமை காணமுடிகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் தமிழகத்தில் பெரும்பான்மையாகச் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. தமிழர்கள் பரவி வாழும் இலங்கை, பர்மா, மலேசியா, தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளிலும் தமிழ் மக்கள் சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகி வருகின்றனர்.

“தமிழ்ச் சைவத்தின் கருவுலங்களாகக் கருதப்படுவன வேதங்களும், ஆகமங்களும், திருமுறைகளும் என்பர். கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்தவரான ஆதிசங்கரருடைய அத்வைதம் உலகம் ஒரு தோற்றம் - உள்பொருளன்று; மாயை

1. மது.ச. விமலானந்தம், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், பாகம்-1, ப. 55.

2. திருமந்திரம், பா. 2367.

என்கிறது. இதற்கு நேர் எதிராகச் சைவ சித்தாந்தம் உலகம் ஓர் உள்பொருள், மாயை என்பது பொருள் வகையானது என்று கூறுகிறது. இந்த அடிப்படை வேறுபாட்டுடன் மலர்ந்த சைவ சித்தாந்தம் தனக்கென அப்பாலான இயலையும் (Meta Physics), அறிதல் கோட்பாட்டையும் (Theory of Knowledge) வகுத்துக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றது. தமிழகத்தில் குறிப்பிட்ட சைவ சமயச் சார்புடைய மக்களை ஈர்த்து வயப்படுத்தி நிற்கிறது”¹ என்னும் கூற்று இங்கு நினைத்தக்கது.

சைவத்தின் தொன்மை

இந்திய நாட்டுச் சமயங்களில் தொன்மையும் சிறப்பும் மிக்கது சைவ சமயம். கடந்த நூற்றாண்டுகளில் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசங்களான மொகஞ்சதாரோ (Mohenjodara), ஹரப்பா (Harappa), சன்குடாரோ (Chanhudaro) போன்ற இடங்களில் நிகழ்த்திய அகழ்வாராய்ச்சிகளின் முடிவுகள் சைவத்தின் தொன்மையைத் தெளிவுபடுத்தின.²

வேத-உபநிடத காலத்திற்கும் முற்பட்ட பழமை பொருந்திய சமயம் என்னும் தகைமையைச் சைவம் பெற்றது. சைவ சமயக்கடவுளான சிவனைச் “சொல்பதங்கடந்த தொல்லோன்”³ என்றும், “முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே”⁴ என்றும் மாணிக்கவாசகர் பாடுவது சைவ சமயத்தின் தொன்மைக்குச் சான்றாவனவாம்.

“சைவசமயம் மிகப் பழமையானது. அது பண்டுதொட்டே தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலோடு இயைந்துவிட்ட அருட் சமய நெறியாகும். சைவத் தோற்ற காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுதல் கடினம் என்பது ஆன்றோர் கருத்து. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட நிலையிலும் அதன் எழுச்சியினைக் காணமுடியும் என்பர். இத்தகு தொன்மைச் சிறப்புமிக்க சைவமும் அந்நெறித் தொடர்புடைய சொற்களும் செய்திகளும் தமிழரின் பழம்பெரும் நூல்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. ரிக் வேதத்திலும் ‘சிவம்’

1. நா. ஞானகுமாரன், நயந்தரும் சைவ சித்தாந்தம், பதிப்புரை ப. 2.

2. Ross Nancy Wilson, Hinduism Buddhism, P.33.

3. திருவாசகம், திருவண்டப்பகுதி, வரி : 40.

4. மேலது, திருவெம்பாவை, பா. 9:1.

என்ற சொல் காணப்படுகின்றது”¹ என்று இதன் தொன்மையை விளக்குவர் தி. தயானந்தன் பிரான்சிஸ். யசுர் வேதத்தில் ‘சிவம்’ என்பது ‘மங்களம்’ எனும் பெயரடைப் பொருளாகச் சுட்டப்படுகின்றது. “நம: சிவாயச சிவதராயச” என்பது யசுர்வேதத் தொடர். இதற்கு “(சிவாயச) மங்கள வடிவினரும் (சிவதராயச) தன்னை அடைந்தவரையும் சிவமயமாக்கும் ஆதி மங்கள வடிவினரும் ஆகிய உமக்கு (நம:) நமஸ்காரம்”² எனப் பொருளுரைக்கப்படுகிறது. சிவம் உருத்திரனின் பெயராகவும், உருத்திரனே தமிழில் ‘சிவன்’ என்னும் பெயராலும் அழைக்கப்படுகின்றான்.

‘சுவேதாசுவதர’ உபநிடத்தில், ‘மாயா’ - என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. இது சைவ சித்தாந்தத்தில் கூறப்படும் - மாயை என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதில் கூறப்படும் இறைவன் சைவக்கடவுளான சிவனைக் குறித்து நிற்கும் வகையில் பேசப்படுகின்றான்.

இறைவனை உயர்திணையைச் சார்ந்தவனாய் - நேரான தொடர்புகொள்ளும் தன்மையனாய் - காணும் நெறிக்கான வித்து இவ்வுபநிடத்துள் உள்ளது.

மகாபாரதத்தில் சிவன் அனைத்தையும் கடந்தவனாக யாவார்க்கும் மேம்பட்டவனாகப் பேசப்படுகின்றான். தேவர்களாலும் அவனை அறிய இயலாது என்ற தமிழ்ச் சைவ சமயக் கோட்பாடு அதில் கூறப்படுகிறது. அவனுடைய உருவம் இலிங்கம் என்றும் மகாபாரதம் கூறுகிறது. எனவே, சிவநெறிச் சார்புடைய வழிபாடும் சமய நெறிகளும் கி.மு. 3000-க்கு முன்பிருந்தே இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பல பகுதிகளிலும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுவர்.³

சங்க நூல்களில் சிவம்

வேதங்களிலும் உபநிடதங்களிலும் சிவன் பேசப்படுவது போலவே தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலிய தொல்நூல்களிலும் சிவபிரான் போற்றப்பெறுகிறான்.

1. தயானந்தன் பிரான்சிஸ், தமிழ்ச்சைவம், ப. 1.

2. அண்ணா(உ.ஆ.), ஸ்ரீ ருத்ரம், ப.57.

3. நா. ஞானகுமாரன், நயந்தரும் சைவ சித்தாந்தம், ப. 39.

“நீலமேனி வாலிழை பாகத்து

ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்

முவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே”¹

“ஆலமர் செல்வன்”²

“நீலமணி மிடற்று ஒருவன்”³

எனும் இலக்கியக் குறிப்புகளால் சிவன் சுட்டப்படுகின்றான்.

“சிவன் தென்தமிழ்க் கடவுள். சிவனும் காளியும் ஆரியரல்லாதாரின் முக்கியக் கடவுள்கள். இவர்கள் முதலில் பிராமண வழிபாட்டில் புகுத்தப்பட்டனர்”⁴ என்பர். “உருத்திரனுக்குரிய அழிக்கும் ஆற்றல், இடுகாட்டை உறைவிடமாகக் கொள்ளல், இடுகாட்டில் நடனமாடுதல், மண்டை ஓடுகளை மாலையாக அணிதல் முதலிய பண்புகள் எல்லாம் வடமொழியாளர் வணங்கும் ஆரியக்கடவுள் உருத்திரனுக்குரியவை. அவை சிவனுக்கும் ஏற்றப்பட்டன என்பர்.”⁵

‘சிவன்’ என்று ஆரியத் தெய்வம் எதுவுமில்லை. ‘சிவ’ என்னும் சொல், ‘நல்ல’ அல்லது ‘மங்கள்’ என்னும் பொருளில் உருத்திரனுக்கும், இந்திரனுக்கும், அக்கினிக்கும் பொதுவான அடைமொழியாகவே ஆரியவேதத்தில் வழங்கிற்று,⁶ என ஞா. தேவநேயப்பாவாணார் விளக்குவார். இவரின் விளக்கங்கள் சிவன், ருத்திரன் தனித்தனியானவர்களே என்பதாகக் கொள்ளும்படி உள்ளது. ஆயினும் சைவ நூல்களில் இது வேறு வகையாக விளக்கப்படுகிறது. நான்முகன், திருமால், உருத்திரன், மகேசன், சதாசிவன் என்னும் ஐவரில் இவ்விருவரும் சிவத்தின் கூறுபாடுகளாகவே கொள்ளப்பெறுகின்றனர்.

1. ஐங்குறுநூறு, கடவுள் வாழ்த்து.

2. சிறுபாணாற்றுப்படை, வரி:97.

3. புற. பா.91:6.

4. V. Kanaga Sabai, The Tamils Eighteen Hundred Years Ago, P.231

5. S. Arumuga Mudaliyar, Concepts of Religion in Sangam Literature and in Devotional Literature, P.261.

6. ஞா. தேவநேயப் பாவாணார், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 95.

“படைப்பன் அயன் அளிப்பன் பங்கயக்கண் மாயன்
துடைப்பன் உருத்திரனும் சொல்லில் - திடப்பெறவே
என்றுந் திரோபவிப்பர் ஈசர் சதாசிவரும்
அன்றே அநுக்கிரகராம்”¹

என்னும் உண்மை விளக்கப்பாடல்வழி இதை அறிய முடிகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில் சிவவழிபாடு குறிப்பிடப் பெறுகிறது. சிவபெருமான் உமையோடு ஆடிய நடனங்களில் கொடுகொட்டி அல்லது கொட்டிச்சேடம் எனும் நடனத்தை இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நடனம் சிவனாடிய நடனமே என்பதை,

“பாரதி ஆடிய பாரதி யரங்கத்துத்
திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட
எரிமுகப் பேரம்பு ஏவல் கேட்ப
உமையவள் ஒருதிறனாக ஓங்கிய
இமையவள் ஆடிய கொடு கொட்டி ஆடலும்”²

என்ற அடிகளால் அறியப்பெறுகின்றது.

இறைவன் ஆடிய கொடுகொட்டி பற்றிய இவ்வடிகளில் வரும் ‘உமையவள் ஒருதிறனாக’ என்பதற்கு ‘உமை ஒருபாகன்’ என்று பொருள் கொள்கின்றார்,³ ப. அருணாசலம். ஆனால், உமையொரு பாகத்திலிருக்கும் சிவன் ஆடுங்கால், உமை மட்டும் செயலற்று ஆடாமல் இருப்பது எங்ஙனம் இயலும்? எனவே, உமையவள் ஒரு திறனாக என்பதற்கு உமையவள் ஒரு பக்கத்தே இருக்க என்று பொருள் கொள்வதுதான் பொருத்தம்⁴ என்பார் பொ. அழகுசுருஷ்ணன்.

இதுவரை கண்டவற்றால் சிவவழிபாடு தமிழகத்தில் தொன்மைக் காலத்திலிருந்தே சிறப்பாக நிலவி வந்துள்ளது பெறப்படுகின்றது.

1. உண்மை விளக்கம், செய்.7.

2. சிலப்பதிகாரம். 6:39-43.

3. ப. அருணாசலம், சிலப்பதிகாரச் சிந்தனை, ப.99.

4. பொ. அழகுசுருஷ்ணன், சிலப்பதிகாரம் காட்டும் பண்பாடும் சமுதாய வரலாறும், ப.269.

சாத்திரம் - தோத்திரம் - ஒருவிளக்கம்

சமயம், சமயநெறி பற்றி அறிய, உணர சாத்திரங்கள் உதவுகின்றன. தோத்திரங்களை அடியொற்றி எழுதியவை சாத்திரங்கள் ஆகும். சைவத்தின் அடிப்படை உண்மைகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்குவது சாத்திரம் ஆகும். சாத்திரம் என்ற திராவிடச் சொல்லின் வடமொழி உருவந்தான் சாஸ்திரம் என்பது. சாத்திரம் - “அருளறிவு நூல்; அதாவது ‘சமயத்தின் ஒரு கண்’ என விளக்கம் தருகிறது சைவ சித்தாந்த அகராதி.”¹ எந்த ஒரு சமயத்திற்கும் சாத்திர நூல்கள் உண்டு. சான்றாகப் பௌத்தம் - திரிபிடகம்; வைணவம் - பாஞ்சராத்திரம்; வைதீகம் - ஆகமம்; கிறித்துவம் - பைபிள்; இஸ்லாம் - குரான். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் உண்டு.

அருளாளர்கள் இறைவனை வாழ்த்தி வணங்கிய பாடல்கள் தோத்திரங்கள் எனப்படும். சைவத் தோத்திரங்கள் - தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா என்பனவாம். வைணவ சமயத் தோத்திரங்கள் ஆழ்வார்கள் பாடிய நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம். சைவசமயச் சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கு ஆகும். அவை மெய்கண்ட சாத்திரம் அல்லது சித்தாந்த சாத்திரம் என அழைக்கப்படுகின்றன.

தோத்திரங்களில் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள்

சைவ சமயத்தின் இரு கண்களாக விளங்குவன தோத்திரங்களும், சாத்திரங்களும் ஆம். “தோத்திரமும் சாத்திரமுமானார் தாமோ”² என்று அப்பர் பெருமான் குறிப்பிடுவார். சமயக்குரவர் அருள் வாக்குகளில் ஆங்காங்கே சித்தாந்தச் செழும்பொருள் பொதிந்து கிடத்தல் அறியத்தகும். அக்கருத்துகளெல்லாம் செந்தமிழ்ச் சிவஞானபோத முதல்நூலில் வரையறுத்துரைக்கப் படுதலால், அந்நூல் சிறந்த சாத்திரமாய்ச் சைவசித்தாந்தச் சாத்திரங்களின் தலைமணியாய்த் திகழ்கின்றது. தோத்திரங்களில் அமைந்துள்ள சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் சிவஞான போதத்துள் சிறப்புற அமைந்திருக்கும் திறம் காண்டல் தகும்.

1. அ.கி.மூர்த்தி, சைவ சித்தாந்த அகராதி, ப.111.

2. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), தேவாரத்திருப்பதிகங்கள், (ஆறாந்திருமுறை), ப.575.

சிவஞான போதத்து இரண்டாம் நூற்பா, இறைவன் உயிர்களிடத்து ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனாயும் நின்று உணர்த்தும் முறைமையைப் புலப்படுத்தும். இதனை,

“அறிவானும் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே - அறிகின்ற
மெய்ப் பொருளும் தானே விரிசுடர் பார் ஆகாசம்
அப்பொருளும் தானே அவன்”¹

என வரும் காரைக்கால் அம்மையார் வாக்கும்,

“ஈறாய்முதல் ஒன்றாய் இரு பெண் ஆண்குணம் மூன்றாய்
மாறா மறை நான்காய் வருபூதம் அவை ஐந்தாய்
ஆறார்குவை ஏழோசையோ டெட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய் உடன் ஆனான் இடம் வீழிம்மிழலையே”²

என வரும் திருஞானசம்பந்தர் வாக்கும் நன்கு விளக்கும்.

“ஒரு நகரியைக் காப்பான் பாடிகாவல் இட்டாங்கு
அவை அவனதாக்கினை யாகலான்”³

என வரும் சிவஞானபோதத் தொடர்,

“நாடி நாரணன் நான்முகன் வானவர்
தேடி யேசறவும் தெரியாத தோர்
கோடி காவனைக் கூறாத நாளெல்லாம்
பாடி காவலில் பட்டுக் கழியுமே”⁴

என வரும் அப்பரடிகள் தேவாரத்தினால் விளக்கமுறுதல் காணலாம்.

“இங்குளி வாங்கும் கலம்போல ஞானிபால்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும் - பின் செய்வினை

1. சுப்பிரமணியம், கே., (ப.ஆ.), பதினோராந்திருமுறை, ப.15.
2. சதாசிவசெட்டியார், (ப.ஆ.), திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரப் பதிகங்கள், ப.29.
3. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 35.
4. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ப.441.

மாயையுடன் நில்லாது மற்றவன்தான் மெய்ப்பொருளே
ஆயுஅத னாலுணரும் அச்சு”¹

என வரும் இச்சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா இறைவனை
அச்சு எனக் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் கூறுவதற்கு,

“மாணி பால்கறந்து ஆட்டி வழிபட
நீணுல கெலாம் ஆளக் கொடுத்த என்
ஆணியைச் செம்பொன் அம்பலத்துள் நின்ற
தாணுவைத் தமிழேன் மறந்து உய்வனோ”²

எனவரும் அப்பரடிகள் பாட்டில் வரும் ஆணி என்ற சொல்
இடந்தருதல் அறியத்தகும்.

“சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாதல்
சார்ந்தாரைக் காத்தல் சலமிலனாய்ச் - சார்ந்தடியுட்
தாந்தானாய்ச் செய்துபிறர் தங்கள் வினைதான் சொடுத்தல்
ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையும் ஆங்கு”³

எனவரும் சிவஞானபோதச் செய்யுளால் இறைவன் கோட்ட
மிலாதவன் என்று உணரலாம். இக்கருத்து,

“சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமிலன் நாடொறும் நல்கு வான்நலன்
குலமில ராகிலும் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சிவாயவே”⁴

என்ற அப்பர் பெருமான் திருவாக்கில் சிறப்புற அமைந்திருத்தல்
அறியத்தக்கது.

“காட்டிய கண்ணை தனைக் காணா கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காணா - காட்டிய

1. இராமநாதபிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப. 138.
2. சோமசுந்தரத் தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், (ஐந்தாம் திருமுறை), ப. 13.
3. இராமநாதபிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப. 137.
4. சோமசுந்தரத் தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், (நான்காம் திருமுறை), ப. 109.

உள்ளந் தனைக்காணா உள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்தான் உள்ளத்திற் காண்”¹

என வரும் சிவஞானபோதச் செய்யுளுக்கு, அப்பரடிகளின்,
“வெள்ளநீர் சடையனார் தாம் வினவுவார் போல வந்தென்
உள்ளமே புகுந்து நின்றார்க் குறங்கு நான் புடைகள் போந்து
கள்ளரோ புகுந்தீரென்னாக் கலந்துதா னோக்கி நக்கு
வெள்ளரோ மென்று நின்றார் விளங்கினம் பிறையனாரே”²

என்ற திருவாக்கும், மாணிக்க வாசகரின்,

“ஒளிக்கும் சோரனைக் கண்டனம்”³

என்ற தொடரும்,

“என்னுள்ளம் கவர் கள்வன்”⁴

என்ற ஞானசம்பந்தர் கூற்றும், அடித்தளமாயமைதல் வெள்ளிடை .

“பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ் சுவையும்போல எங்குமாம்”⁵

என வரும் சிவஞானபோதத் தொடருக்கு அப்பரடிகள் கூறும்,

“பண்ணில் ஓசை பழத்தினில் இன்சுவை
பெண்ணொடாணென்று பேசற் கரியவன்
வண்ண மில்லி வடிவுவே றாயவன்
கண்ணில் உள்மணி கச்சி யேகம்பனே”⁶

எனும் இப்பாடலும், சுந்தரர் கூறும்,

1. இராமநாதபிள்ளை, (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.118.
2. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் (நாலாந்திருமுறை), ப.309.
3. தண்டபாணிதேசிகர், ச., (ப.ஆ.), திருவாசகம், (திருவண்டப்பகுதி), ப.82.
4. சதாசிவ செட்டியார், (ப.ஆ.), திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ப.1.
5. இராமநாத பிள்ளை, (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.25.
6. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், (நான்காந் திருமுறை), ப.216.

“பண்ணிடைத் தமிழொப்பாய்ப் பழத்தினில் சுவை யொப்பாய்”¹

என்ற தொடரும் அடித்தளமாக அமைகின்றன.

உயிர் நினைவதை எல்லாம் உடனிருந்து இறைவன் அறிவன் என்பதை,

“ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுரைப்
போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான் - ஏகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ணானான் உள்குவார் உள்கிறறை
உள்ளத்தால் காணானோ உற்று”²

எனவரும் சிவஞானபோதச் செய்யுள் உணர்த்தும் இக்கருத்துக்கு அடித்தளம்,

“கள்ளனேன் கள்ளத் தொண்டாய்க் காலத்தைக் கழித்துப்
போக்கித்
தெள்ளியேனாகிநின்று தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்
உள்குவாருள்கிற்றெல்லாம் உடனிருந் தறிதி என்று
வெள்கினேன் வெள்கி நானும் விலாவுறச் சிரித்திட்டேனே”³

எனவரும் அப்பர் பெருமான் பாடலாகும்.

“நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்தின்
தாக்காது நின்றுளத்தின் கண்டிறைவன் - ஆக்காதே
கண்ட நனவுணர்வில் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனின் இற்றின்றாங் கட்டு”⁴

எனவரும் சிவஞானபோதச் செய்யுட் கருத்திற்கு அடித்தளமாக, இறைவன் உலகைப் படைப்பதும், காப்பதும், அழிப்பதும் எல்லாம் நினைவு மாத்திரையினாலேயாம் எனும் கருத்துப்பட அப்பர் பெருமான் அருளிய,

1. இராமலிங்கத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், (ஏழாந் திருமுறை), ப.223.
2. இராமநாதபிள்ளை, (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப. 148.
3. குமரகுருபரன்பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், பக். 568-569.
4. இராமநாதபிள்ளை, (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.17.

“நோக்காதே எவ்வளவும் நோக்கினானை
 நுணுகாதே யாதொன்றும் நுணுகினானை
 ஆக்காதே யாதொன்று மாக்கினானை
 அணுகாதா ரவர்தம்மை அணுகாதானைத்
 தேக்காதே தெண்கட நஞ்சுண்டான் தன்னைத்
 திருபுன்கூர் மேவிய சிவலோகனை
 நீக்காத பேரொளிகேர் நீடுரானை
 நீதனெனென்னே நான் நினையாவாறே”¹

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

எட்டாம் நூற்பா, உயிருக்கு உள்நின்று உணர்த்தி வந்த முதல்வனே குருவடிவாய் வந்து, அரச மகனாகிய நீ, ஐம்பொறிகளாகிய வேடருட்பட்டு வளர்ந்து உமது தகுதி உடைமையை உணராது மயங்கி இடர்ப்பட்டாய், உன்னுடைய தகுதி இத்தன்மைத்து என்று உணர்த்துவன் எனும் இக்கருத்துக்கு,

“ஒருவராய் இருமுவருமராயவன்
 குருவதாய குழகன் உறைவிடம்
 பருவரால் குதி கொள்ளும் பழனஞ் சூழ்
 கருவதாங் கடம்பூர்க்கரக் கோயிலே”²

எனவரும் அப்பர் பெருமான் திருவாக்கு அரண் செய்யும்.

பதினோராவது நூற்பா, உயிரானது பொருளைக் காட்ட அதனைக் கண்காண, அக்கண்ணின் வழி, பொருளை அறிகின்ற உயிர்போல உணர்த்த நின்று அறியும் இயல்புடைய அவ்வுயிர் விடயத்தை உணரும்படி முதல்வன் அதனோடு ஒருங்கிணைந்து நின்று உணர்த்தி உணர்ந்து வருதலான், அங்ஙனம் கலப்புற்ற நிலையை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பான அம்முதல்வன் திருவடியாகிய சிவானந்தானு பூதியைத் தலைப்படுமும்³ எனக் கூறும் கருத்திற்கு,

1. குமரகுருபரன் பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், ப.46.
2. மேலது, ப.64.
3. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம். பக்-183-184.

“தொண்டனேன் நினைபுமா நினையே”¹

“தொண்டனேன் விரும்புமா விரும்பே”²

“தொண்டனேன் தொடருமா தொடரே”³

“தொண்டனேன் நுகருமா நுகரே”⁴

எனவரும் திருவிசைப்பா பகுதிகள் வழிவகுக்கின்றன எனலாம்.

முதல் நூற்பா மூன்றாம் அதிகரணத்தில் வரும், சங்கார காரணனே உலகிற்கு முதற்கடவுள், நித்தமாய் சேதனப் பிரபஞ்சம் அப்பரம்பொருள்போல் அழிவின்றி வீடுபேற்றின் கண்ணும் பலவாறாய் நிற்பினும் முதல்வனுக்கு அடிமையாம்.

இரண்டாம் நூற்பா, இரண்டாம் அதிகரணத்தில், நெல்லின் கண் உமியும், செம்பின்கண் களிம்பும் எக்காலத்தும் உளதாதல் போல மும்மலங்களும் அநாதியே உள்ளனவாம். தாமைரைப்பூ மலர்தலும் கூம்புதலும் சூரியனாலே ஆவதுபோல் முதல்வனால் அவை தத்தம் காரியங்களைச் செய்கின்றன எனக் கூறப் படுகின்றது.

நான்காம் நூற்பா, இரண்டாம் அதிகரணத்தில், காட்டத்துள் நெருப்பு இருந்தும் அது மறைந்து நிற்கின்றது. காட்டத்தைக் கடைந்த வழி நெருப்புத்தோன்றும்; ஆணவம் உயிரை மறைத்து நிற்கும்; உயிர் கருவிகளோடு கூடிய வழி உயிர் செயற்பாடு பெற்று அவ் ஆணவத்தினின்றும் நீங்கி வெளிப்பட்டு நிற்கும்; அது போலவே உயிரும் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும். தத்துவங்களோடு கூடிய வழித்தொழிற்படும். தான் சார்ந்த பொருளில் வெளிப்படையாகத் தெரியாமல் அப்பொருளில் ஒன்றாகவே நிற்கும்⁵ என்று கூறப்படுகின்றது.

1. குமரகுருபரன்பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.), திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, (ஒன்பதாம் திருமுறை), ப.19.
2. குமரகுருபரன்பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.), திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, (ஒன்பதாம் திருமுறை), ப.17.
3. மேலது, ப.12.
4. மேலது, ப.12.
5. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 82.

ஐந்தாம் நூற்பா, இரண்டாம் அதிகரணத்துள், அனுமான அளவையான் நிலைபெற்ற முதல்வனது சந்நிதியில் உலகம் செயற்படுதல் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு சிவஞானபோதம் உணர்த்தும் பதி, பசு, பாசம் பற்றிய கருத்துக்களுக்கு மூலம்,

“பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல் பசுபாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றனு காப்பசு பாசம்
பதியனு கில்பசு பாசம் நிலாவே”¹

என்ற திருமந்திரத்தமைந்துள்ளது.

மேலும், சித்தாந்தம், தத்துவங்களை ஆன்மதத்துவம் (24), வித்தியாதத்துவம் (7), சிவதத்துவம் (5) என மூன்றாக வகுத்து அவற்றை 36 ஆக விரித்துக் கூறும். இவை, அகக்கருவிகள் எனப்படும். இவற்றின் வேறாக உள்ள புறக்கருவிகள் 60. இவற்றுள், ஐம்பூத காரியங்கள் 25, நாடிகள் 10, வாயுக்கள் 10, தொழிற்கருவிகளின் செயல்கள் 5, குணங்கள் 3, பற்றுக்கள் 3, பரைபைசந்தி முதலியவாக்குகள் 4, ஆக இவை மொத்தம் புறக்கருவிகளாகிய தத்துவங்கள் 60 ஆக வகுக்கப்பட்டு உள்ளன. இங்ஙனம், அகக்கருவிகள் முப்பத்தாறும் புறக்கருவிகள் அறுபதும் ஆகிய 96 தத்துவங்களைச் சைவ சித்தாந்தம் கூறுகின்றது, இத்தத்துவத்தொகைக் குறிப்பினை முதன்முதல் அருளிச் செய்தவர் திருநாவுக்கரசர் பெருமானே என்பதை,

“எண்பதும் பத்தும் ஆறும்
என்னுளே இருந்து மன்னி” என்றும்,

“முப்பதும் முப்பத் தாறும்
முப்பதும் இடுகுரம்பை” என்றும்,

“துருத்தியாம் குரம்பை தன்னில்
தொண்ணூ ற்றங்கறுவர் நின்று”² என்றும்,

அவர் பாடுதலான் அறியலாம். இங்ஙனம், தோத்திரத்தில் பரக்கக் காணப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானக் கூறுகள் அனைத்தும்

1. பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார், (உ.ஆ.), தமிழ்மந்திரம், ப. 129.

2. பட்டுசாமி, தி., தேவாரப்பதிகங்கள், ப.213.

சாத்திர நூல்களில் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன எனலாம். தோத்திரம் இலக்கியம் என்றால் சாத்திரம் இலக்கணமாக விளங்குகின்றது. சைவத்தில் காணப்படும் பல்விதத்தத்துவக் கொள்கைகள் மிகவும் வளர்ச்சியடைந்து காணப்படுவது சைவ சித்தாந்தத்திலேயாம். எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுப்பது போல நமது சைவ நாயன்மார்களின் வாழ்க்கையினின்றும், வாய்மொழிகளினின்றும் சித்தாந்தக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டு வரையறை செய்யப்பட்டன. தோத்திரப் பாக்களைப் பாடியவர்களை நாயன்மார் என்றும், சாத்திர நூல்களை எழுதியவர்களைச் சந்தானாச்சாரியர்கள் என்றும் அழைப்பர்.

சித்தாந்தம் - சொற்பொருள்

சித்தம் + அந்தம் = சித்தாந்தம். சித்தம் என்பது சிந்தனை அல்லது மனம். அந்தம் என்பது முடிவு. எனவே, மனத்தின் சிந்தனையில் முடிந்த முடிவு ஆகும். எந்த ஒரு பொருளைப் பற்றியும் முதலில் ஒரு முடிவு கொள்ளப்படுவது இயற்கை. பின்பு அப்பொருளைப் பற்றி மனத்தால் ஆராய்ந்து சிந்தித்து இறுதியாக முடிவு கொள்ளப்படும். இதுவே முடிந்த முடிவு எனப்படும். இது ஆராயாமல் கொள்ளப்பட்ட முடிவாக இல்லாமல் நிலைத்து நிற்கும் முடிவாக அமைவதால் இதனை “முடிந்த முடிவு” என்று வழங்குகின்றோம். சித்தாந்தத்தின் முடிவுகள் மூன்று. அவை : பதி, பசு, பாசம் என்பனவாம். இவற்றுள் பதி - இறைவன்; பசு - ஆன்மா; பாசம் - தளை. தளை உயிரைப் பற்றி நின்று பிணிக்கும் கட்டுகள். சித்தாந்த சாத்திரத்தின்படி பதி, பசு, பாசம் என்பன தனிதனிப் பொருள்கள். இம்மூன்றும் எந்தப் பொருளின் காரியம் அல்ல; எந்நாளும் தோற்றம் இல்லை; முடிவு இல்லை. தோற்றமும், முடிவும் இல்லாப் பொருள்கள், ‘அநாதி’ எனப்படும். அதாவது ஆதி இல்லாதது என்பது பொருள். ஆதி இல்லாததால் அந்தமும் இல்லாதது என்பது தானே பெறப்படும். இதனை,

“பதிபசு பாசம் எனப் பகர் மூன்றில்

பதியினைப் போல் பசுபாசம் அனாதி”

எனத் திருமூலர் விளக்குவர். இம்மூன்றைப் பற்றிய உண்மைகளைத் தெளிவாக உணர்த்துவன சாத்திரங்கள்.

மூவகை நூல்கள்

நூல்களைப் பொதுவாக முதல்நூல், வழிநூல், சார்புநூல் என்று மூவகைப்படுத்துவர். “முதல், வழி, சார்பென நூல் மூன்றாகும்”¹ என்பது நன்னூல். இவற்றுள் முதல்நூல் என்பது வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினை உடைய முனைவனால் செய்யப்பெற்றது என்பது இலக்கணிகள் கூறும் விளக்கம்.

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல் நூலாகும்”² என்னும் நூற்பா இதனை வரையறுக்கின்றது. முதல் நூலை அடியொற்றிச் சிற்சில மாறுபாடுகளுடன் இயற்றப்படுவது வழிநூல் என்பது வழி நூலின் இலக்கணம்.³ முதல்நூல், வழிநூல்களோடு பொருள் முடிவு ஒரு புடை ஒத்துப் பெரும்பாலும் ஒவ்வாமை உடையது சார்புநூல்.⁴ முனைவனால் செய்யப்பட்டது முதல் நூல் என்று கூறப்பட்ட விதி சமய நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அமைந்தது. நடைமுறைக்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில் இறைவன் எந்த நூலையும் இயற்றுவதில்லை. தமிழில் உள்ள சிலப்பதிகாரக் காவியம் முதல்நூல். சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகை முதல் நூல். இதில் கருத்துவேறுபாடில்லை. ஆனால், இம் முதல் நூல்கள் இறைவனால் செய்யப்பட்டன என்று கொள்வது பொருந்தாது. இலக்கண உண்மைகளும், கருத்துகளும் கால மாற்றத்திற்கு ஏற்ப திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டியன ஆகின்றன. ஒரு நாட்டை ஆள்வதற்கான அரசியல் சட்டங்கள் அவ்வக்காலச் சூழ்நிலையைப் பொறுத்துத் திருத்தம் பெற்றுள்ளமை இங்கு நினைவத்தக்கது. எனவே, முனைவனால் இயற்றப்பட்டது என்பதற்கு எந்த நூலையும் தழுவாமல் ஒரு புலவன் முதன்முதலில் தன் கருத்துக்கேற்ப இயற்றும் நூல் ‘முதல் நூல்’ என்று கொள்வதே ஏற்புடைத்தாகும்.

1. நன்னூல், கு. 5.

2. மேலது, கு. 6, தொல். பொருள் மரபு கு. 96.

3. நன்னூல், கு. 7.

4. மேலது, கு. 8.

சமயநூல்களில் வேதம், ஆகமம், திருமுறைகள், திருக்குறள் என்பவை முதல்நூல்கள். இவற்றில் திருக்குறள் மட்டும் அறநூல். மற்ற மிருதிகள், புராணங்கள், உபாகமங்கள், பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள், அறநூல்கள், தலபுராணங்கள் என்பவை வழி நூல்கள். சிட்சை, கற்பம், சோதிடம், வியாகரணம், இயல், இசை, நாடக நூல்கள் இவற்றின் இலக்கணம் கூறும் நூல்கள், உந்தி, களிற்று முதலிய மெய்ந்நூல்கள் என்பவை சார்பு நூல்களில் அடங்கும்”¹ என்று வகைப்படுத்துகின்றார் ந.சுப்புரெட்டியார். இக்கருத்து எந்த அளவிற்குப் பொருந்தும் என்பது ஆய்விற்கு உரியது. ஞானநூல்கள் எனப்படும் சித்தாந்த சாத்திரங்களைச் சார்பு நூல்கள் என்று கூறுகிறார். “உந்தி, களிற்று முதலிய மெய்ந்நூல்கள் என்பவை சார்பு நூல்களில் அடங்கும்” என்பது அவர் கூற்று. “மெய்ந்நூல்கள்” என்பதில் மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதம் அடங்கியுள்ளதா என்பது தெளிவாகப் புலப்படுத்தப்படவில்லை.

மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதம் முதல்நூல். அது இலக்கண விதிப்படி இறைவனால் செய்யப்பட்டதன்றாயினும் இறைவன் அருள்பெற்ற அருளாளரால் செய்யப்பட்டது. ஆகவே, இதுவும் முதல்நூல் என்பது பெறப்படுகிறது. “தன்வயம் இழந்து இறைவனது அருள்வயப்பட்டு நின்ற அருளாளர் செயல் எல்லாம் இறைவன் செயலாக இருத்தலால் இந்த அருட் செல்வர்கள் செய்த நூல்களும் முதல் நூல்களில் அடங்கும்”² என்பது இவர் தரும் விளக்கம்.

“சிவனும் இவன் செய்தி எல்லாம் என் செய்தி என்றும்
செய்தது எனக்கு இவனுக்குச் செய்தது என்றும்
பவம் அகல உடனாகி நின்று கொள்வன்”³

எனவும்,

“துரியம் கடந்த சுடர்த் தோகையுடன் என்றும்
பிரியாது நிற்கின்ற பெம்மான் - துரியத்தைச்

1. ந. சுப்புரெட்டியார், சைவசமய விளக்கு, ப.6.

2. மேலது, ப.7.

3. சிவஞான சித்தியார், சூ.10, பா.1:3.

சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான் செய்யும் தன்மைகளும்
ஆக்கியிடும் அன்பர்க் கவன்”’

எனவும் வரும் செய்யுட்களைத் தன் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக இவர் காட்டுகிறார். இக்கருத்தின்படி இறைவன் அருள்பெற்ற மெய்கண்டார் போன்றவர்கள் இயற்றிய சித்தாந்த சாத்திரங்கள் முதல் நூலே என்பது பெறப்படுகிறது. இருப்பினும் மெய்கண்டார் இயற்றிய சிவஞானபோதம் முதல் நூலே என்று ந. சுப்பு ரெட்டியார் தெளிவாகக் கூறவில்லை.

சித்தாந்த சாத்திரங்கள்

சைவக் கோட்பாடுகளைச் சித்தாந்த சாத்திரங்களாகிய பதினான்கு நூல்கள் விளக்குகின்றன. மெய்கண்டார் இயற்றிய ‘சிவஞானபோதம்’ முதல்நூலாகும் தகுதி உடையது. எனவே, அதனைச் சிறப்பாகக் கொண்டு இவை மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் எனவும் வழங்கப்படும். அவை :

1. திருவுந்தியார் - திருவியலூர் - கி.பி.13ஆம்
உய்யவந்ததேவர் நூற்றாண்டுக்கு முன்
2. திருக்களிற்றுப்படியார் - திருக்கடவூர் - கி.பி. 13ஆம்
உய்ய வந்ததேவர் நூற்றாண்டுக்கு முன்
3. சிவஞானபோதம் - மெய்கண்டார் - கி.பி.13ஆம்
நூற்றாண்டு
4. சிவஞானசித்தியார் - அருணந்தி - கி.பி.13ஆம்
சிவாச்சாரியார் நூற்றாண்டு
5. இருபா இருபஃது - அருணந்தி - கி.பி.13ஆம்
சிவாச்சாரியார் நூற்றாண்டு
6. உண்மை விளக்கம் - திருவதிகை - கி.பி.13ஆம்
மனவாசகம் கடந்தார் நூற்றாண்டு
7. சிவப்பிரகாசம் - உமாபதி - கி.பி.14ஆம்
சிவாச்சாரியார் நூற்றாண்டு
8. திருவருட்பயன் - உமாபதி - கி.பி.14ஆம்
சிவாச்சாரியார் நூற்றாண்டு

9. வினா வெண்பா	- உமாபதி	- கி.பி.14ஆம்
	சிவாச்சாரியார்	நூற்றாண்டு
10. போற்றிப் பஃறொடை	- உமாபதி	- கி.பி.14ஆம்
	சிவாச்சாரியார்	நூற்றாண்டு
11. கொடிக்கவி	- உமாபதி	- கி.பி.14ஆம்
	சிவாச்சாரியார்	நூற்றாண்டு
12. நெஞ்சுவிடு தூது	- உமாபதி	- கி.பி.14ஆம்
	சிவாச்சாரியார்	நூற்றாண்டு
13. உண்மைநெறி விளக்கம்	- உமாபதி	- கி.பி. 14ஆம்
	சிவாச்சாரியார்	நூற்றாண்டு
14. சங்கற்ப நிராகரணம்	- உமாபதி	- கி.பி.14ஆம்
	சிவாச்சாரியார்	நூற்றாண்டு

ஆகியனவாகும். இதனை,

“உந்தி களிநே உயர் போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்த அருள்
பண்புவினா போற்றி கொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மை நெறி சங்கற்பம் உற்று”¹

எனும் வெண்பா கூறுகிறது. இவற்றுள் “உண்மை நெறி விளக்கம் இவர் செய்யவில்லை. சீகாழித் தத்துவநாதர் செய்தார் என்பது ஆராய்ச்சி முடிவு”² என்பதால் உண்மை நெறி விளக்கம் உமாபதி சிவாச்சாரியார் செய்யவில்லை என்பதைத் தெளியலாம். சிவஞானபோதத்திற்கு முன் தோன்றிய திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் எனும் நூல்களும் மெய்கண்ட சாத்திரத்தில் அடங்கும். “இவற்றுள் திருவுந்தியாரும், திருக்களிற்றுப்படியாரும் மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதத்திற்குக் காலத்தால் முற்பட்ட நூல்கள். ஆயினும், சிவஞான போதத்தின் சிறப்பையும் சீர்மையையும் கருதி இவை அனைத்தையும் ‘மெய்கண்ட சாத்திரம்’ என்றே வழங்குவார்”³ என்பார் கூற்றும், “மெய்கண்டார் முதல் உமாபதி வரையுள்ள சந்தான குரவர் செய்த சமய நூல்கள்

1. பழம்பாடல், மெ.சா.ப.31.

2. மு. அருணாசலம் (ப.ஆ.), தத்துவப்பிரகாசம் மூலமும் உரையும், ப.20.

3. இ.எஸ்.டி.செ. ஞானன், தத்துவ தரிசனங்கள், ப.262.

சித்தாந்த சாத்திரம், மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப்பெறும். இச்சாத்திரங்கள் மூலமும் உரையுமாகப் பலமுறை அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. முதல் பதிப்பு 1866-இல் வெளிவந்தது”¹ என்பார் கூற்றும் நினைத்தக்கது.

இப்பதினான்கு நூல்களையும் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் அல்லது மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்று வழங்குவர். “இவ்வழக்கு, சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்டதென்று தெரிகிறது. இவை திருக்கயிலாய பரம்பரையில் வந்த சாத்திரங்கள் எனப்படும். ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரனார் திருநந்திகேசுவரருக்கு உபதேசம் செய்ய, அவரிடமிருந்து சனற்குமாரர், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதி முனிவர், மெய்கண்டார் என்ற உபதேச முறையில் வந்தமையால், இப்பெயர் வந்தது”² என்பார் மு.அருணாசலம்.

பண்டார சாத்திரங்கள்

பிற்காலத்தில் மடங்களில் வாழ்ந்த சமயத்தலைவர்களால் எழுதப்பட்ட நாற்பது நூல்கள் பண்டார சாத்திரங்கள் எனப் படுகின்றன. பொதுவாக இவையாவும் தென்னிந்தியாவில் பல சைவ மடங்களில் பொறுப்பேற்றுச் சைவ சமயம் வளரப் பணியாற்றிய பண்டார சந்நிதிகளால் இயற்றப்பட்டவை. அவர்கள் சைவ சமயம் பற்றிச் செய்த ஆராய்ச்சிகளும் அவர்களின் ஆசாரியர்கள் செய்த உபதேசங்களும் அவற்றில் அடங்கியுள்ளன.³

திருவாவடுதுறை ஆதீனம் மற்றும் தருமபுரஆதீனத்தின் பண்டார சந்நிதிகள் இவற்றை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுள், திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்தவை பதின்மூன்று. அவை:

1. அம்பலவாண தேசிகர் தசகாரியம்
2. சுவாமிநாத தேசிகர் தசகாரியம்
3. சன்மார்க்க சித்தியார்
4. சிவாச்சிரமத் தெளிவு

1. மு. அருணாசலம், சை சித்தாந்தச் சிறுநூல்கள், ப.10.

2. மு. அருணாசலம் (ப.ஆ.), தத்துவப்பிரகாசம் மூலமும் உரையும், ப. 20.

3. தா.ஐ.ஏகதாஸ், சைவ சமயம், ப.11.

5. சித்தாந்தப் பஃறொடை
6. உபதேசப் பஃறொடை
7. பஞ்சாக்கரப் பஃறொடை
8. சித்தாந்த சிகாமணி
9. உபாயநிட்டை வெண்பா
10. நிட்டை விளக்கம்
11. உபதேச வெண்பா
12. அதிசய மாலை
13. நமச்சிவாய மாலை

என்பன தருமபுர ஆதீனத்தின் தலைவர்களின் பண்டார சாத்திரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவ்வாதீனத்தை நிறுவிய முதற்குரவரான குருஞானசம்பந்தர் செய்தவை :

1. சொக்கநாத வெண்பா
2. சிவபோக சாரம்
3. சொக்கநாதக் கலித்துறை
4. ஞானப்பிரகாச மாலை
5. திரிபதார்த்த போதி தசகாரிய அகவல்
6. சோடச கலாப பிராசா கட்கம்
7. முத்தி நிச்சயம்
8. நவரத்ன மாலை

இத்திருமடத்தின் ஒன்பதாவது குரவர் திருநாவுக்கரசு தேசிகர் செய்தவை,

1. சித்தாந்த நிச்சயம்,
2. வருணாச்சிரம சந்திரிகை,

என்னும் இரண்டுமாகும். பத்தாவது குருமகா சந்நிதானம் சிவஞான தேசிகர் இயற்றியவை :

1. ஸ்ரீ காசி தூண்டி ராஜ கணபதி திருவருட்பா
2. ஸ்ரீ காசி விசுவநாதர் திருவருட்பா
3. ஸ்ரீ கேதார நாதர் திருவருட்பா

4. ஸ்ரீ காசி விருத்த காநேச்சுரர் திருவருட்பா
5. ஸ்ரீ காசி கால பைரவர் திருவருட்பா
6. ஸ்ரீ காசி தாரகப்பத்து
7. ஸ்ரீ காசி அன்னபூரணியம்மை திருவருட்பா
8. ஸ்ரீ காசி கேதார கௌரியம்மை திருவருட்பா
9. ஸ்ரீ காசி பாகீரதியம்மை திருவருட்பா
10. ஸ்ரீ காசி கதிர்காம வேலவர் திருவருட்பா
11. ஸ்ரீ சிதம்பர நடேசர் திருவருட்பா
12. ஸ்ரீ அசபா நடனப் பதிகம்
13. ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி திருவருட்பா
14. ஸ்ரீ ஆபத்தராணர் மாலை
15. ஸ்ரீ செல்வமுத்துக்குமார சுவாமி திருவருட்பா
16. ஸ்ரீ சொக்கநாத சுவாமி திருவருட்பா
17. ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி திருவருட்பாப் பொருள்

என்பன. வெள்ளி அம்பலவாண முனிவரது ஞானவாரண விளக்கம், சீர்காழி சிற்றம்பல நாடிகளது துள்ளுபோதம், சோமசுந்தர நாயகரது அர்ச்சதீபம், வாகீசமுனிவரின் ஞானாமிர்தம், குட்டித் திருவாசகம் எனப் புகழ் பெற்ற திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலியனவும் சைவ சமய உண்மைகளை விளக்கும் பனுவல்களாகத் திகழ்கின்றன.

இவை அனைத்தும் பல்வேறு நுண்கருத்துக்களை விரித்துரைத்த போதிலும் பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் களையே மையமிட்டுள்ளன. இந்நூல்களையன்றி சாத்திரங்களாகக் கொள்ளத்தக்க பெருநூல்களும் சிறுநூல்களும் உள்ளன.¹

அகச்சந்தானம் - புறச்சந்தானம்

சைவ மரபில் சிறப்பாக இருவகை சந்தானாசாரியர்கள் பேசப்படுகின்றனர். மெய்கண்டாரது கொள்கை-அதாவது சித்தாந்தம், ஆகமம் அடித்தளமானது. ஆதலின் அதனை, “ஆகமாந்தம்” என வழங்குவதால் சைவசித்தாந்த முதலாசிரியர்

என மரபாகக் கொள்வர். “ஆனால் உண்மையில் முதலாசிரியர் சிவபெருமானே ஆவார். ஏனெனில் அவரே திருக்கயிலையில் தென்முகக் கடவுளாக (தட்சிணாமூர்த்தி) இருந்து சைவ சித்தாந்த மாகிய உண்மை ஞானத்தை நந்தி தேவருக்கு அருளியவர்”¹ என்பார்.

நந்தி எம்பெருமானின் மாணாக்கர் சனற்குமார முனிவர். இவரின் மாணாக்கர் சத்தியஞான தரிசனிகள். இவரின் மாணாக்கர் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் (திருவிளையாடல் புராணம் ஆசிரியர் பரஞ்சோதிமுனிவர் வேறு). இவர்கள் நால்வரும் என்றும் திருக்கயிலையில் இருப்பவர்கள். எனவே, இவர்கள் அகச்சந்தானாசாரியர்கள் என வழங்கப்படுகின்றனர். இம்மரபு ‘தட்சிணாமூர்த்தி வழி’ என்றுபேசப்படும். இவர்களில் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் ஒரு சமயம் வான்வழியே பறந்து செல்கையில் தமிழகத்தில் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் ‘சுவேதனப் பெருமாள்’ என்ற பிள்ளைத் திருநாமத்தோடு எழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்ட தேவரைக் கண்டு, அவரைச் சேர்ந்து தம்வழி உபதேசத்தை உபதேசித்துச் சென்றார். இவர்வழியாக நிலவுலகில் சித்தாந்தம் பட்டந்தது. மெய்கண்ட தேவர், அவர் மாணாக்கர் அருணந்தி சிவாச்சாரியார், அவர் மரபு வழிப்பட்ட மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவனார் என்ற நால்வரும் நிலவுலகில் விளங்கியமையால் ‘புறச் சந்தானாசாரியர்கள்’ என்று வழங்கப்படுகின்றனர். இம்மரபு ‘பரஞ்சோதி முனிவர் வழி’ என்று வழங்கப் பெறுகிறது.

வைணவ குருபரம்பரை

இத்தகைய குருபரம்பரை மரபு வைணவச் சம்பிரதாயத்திலும் உண்டு. இதன் முதல் குருநாதர் பெரிய பெருமாள் (சீமந்நாராயணன்) சிஷ்யைகள், பெரிய பிராட்டியார், பூமி பிராட்டியார், நீளாதேவி என்னும் நாச்சிமார்கள். பெரிய பிராட்டியின் சீடர்கள், அனந்தன், கருடன், விஷ்வச்சேநர் என்போர். இவர்கள் அனைவரும் வைகுந்தத்தில் இருப்பவர்கள். நம்மாழ்வார் திருப்புளி ஆழ்வாரின் அடியவராக இருந்து தியானித்தார். விஷ்வச் சேநர் நம்மாழ்வாருக்குப் பரத்துவத்தை

உபதேசித்தார். நம்மாழ்வார் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசம் செய்தார். நாதமுனிகள் முதல் இராமானுசர் வரையில் உள்ளவர்கள் மண்ணுலகில் பிறந்தவர்கள். இவர்களை 'நம்மாழ்வார் வழியினர்' என்கின்றனர். இது சைவ சந்தானாசாரியர்களின் வழியோடு ஒப்பிடத்தக்கது. இதனை ந. சுப்புரெட்டியார் "மெய்கண்டாரை முதல் ஆசாரியராகக் கருதப்பெறுவதைப் போலவே நம்மாழ்வாரையும் முதல் ஆசாரியராகக் கருதுவதில் தவறில்லை"¹ என விளக்குவார்.

இருவகை சந்தான நூல்கள்

பதினான்கு மெய்கண்ட சாத்திரங்களுள் திருவுந்தியாரை, திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் இயற்றினார். திருக்களிற்றுப்படியாரினைத் திருக்கடவூர் உய்ய வந்த தேவ நாயனார் இயற்றினார். இந்நூல்களைத் திருவியலூர் உய்ய வந்த சந்தானம் எனக் குறிப்பிடலாம். மற்ற பன்னிரண்டு நூல்கள் மெய்கண்ட தேவர் வழி வந்தவர்கள் இயற்றினர். இந்நூல்களை 'மெய்கண்ட சந்தான நூல்கள்' எனக் குறிப்பிடலாம்.

திருவியலூர் உய்யவந்த சந்தானநூல்கள்

1. திருவுந்தியார்

'திருவுந்தியார்' எனும் முதல் நூலைத் திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவநாயனார் இயற்றினார். இவர் கி.பி.1148இல் இயற்றினார் என்பார்.² கலித்தாழிசை யாப்பில் நாற்பத்தைந்து பாடல் களில் இந்நூல் யாக்கப்பட்டுள்ளது.

இதில் முதல்வனே ஞானாசிரியனாக வந்து ஞானம் அளிப்பான். அருள்ஞானம், சிந்தனை, தெளிவு என்பவை சிவபோகப் பயனை அளிக்கும் என்பது நூலின் மையப் பொருள். ஆதாரம், நிராதாரம் என்னும் யோக வகைகளையும், கேள்வி ஞானமே அனுபவ ஞானமாய் மிளிர உதவும் என்பதையும் நூல் பயனாக இந்நூலாசிரியர் விளக்குகிறார்.

1. ந. சுப்புரெட்டியார், சைவ சமய விளக்கு, ப.15.

2. ர. ராமானுஜாசாரியார், சைவ சித்தாந்தம், ப.109.

3. திருவுந்தியார், தாழிசை, 45.

“வைய முழுவதும் மலக்கயம் கண்டிடும்
உய்ய வந்தான் உரை உந்தீபற;
உண்மை உணர்ந்தானென் றுந்தீபற”¹

என்று ஆசிரியர் கூறுவது அறியத்தக்கது.

2. திருக்களிற்றுப்படியார்

திருவந்தியாரின் உட்கருத்தை மரபுவழியில் விளக்குவதாகத் திருக்களிற்றுப்படியார் உள்ளது. திருக்களிற்றுப்படியார் எனும் நூலைக் கி.பி.1178-இல் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் 100 வெண்பாக்களில் எழுதினார். ‘இந்நூலாசிரியர் இதனைப் பாடியதும் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம் சென்று வணங்கித் தம் நூலைத் திருக்களிற்றுப்படியில் வைக்கவும் அப்படியில் உள்ள யானையின் திருக்கை நிமிர்ந்து அந்நூலை எடுத்து நடராசப் பெருமானது திருவடியில் வைத்தமையால் இந்நூல் திருக்களிற்றுப்படியார் எனப்பெயர் பெற்றது.

திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் ‘ஆ’-ஓ- வாணியக் குலத்தில்’ தோன்றியவர் என்பதால் இந்நூலை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினர். இவர் ஐயத்தை நீக்க நூலைத் திருக்களிற்றுப் படியில் வைத்தார். யானை கையால் தன் நூலை எடுத்து அம்பலவாணர் திருவடியில் வைத்த பின்னரே பலரும் வியந்து இதைத் தலைமேல் கொண்டு போற்றினர்.¹ இந்நிகழ்ச்சி சிவதீக்கை பெற்றபின் குலத்தால் வரும் மேல், கீழ் வேற்றுமை தவநெறிக்கு ஒவ்வாது எனும் கருத்தினுக்கு விளக்கம் நல்குகிறது.

திருக்குறள், திருமுறைகள் போன்றவைகளிலிருந்து மேற்கோள்காட்டிச் சிவானுபவப் பயன்களை விளக்குகிறார். சிவனின் அடிசேர சிவதர்மம், சிவஞானம் எனும் வழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இறைவன் அம்மையப்பர் வடிவில் நின்று உலகை அளிக்கின்றான் என்ற கருத்தை,

1. ப. இராமநாதம்பிள்ளை, மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்கு - மூலமும் உரையும், ப.5.

“அம்மையப்பரே உலகுக்கு அம்மையப்பர் என்றறிக
அம்மையப்பர் அப்பரிசே வந்தளிப்பர் - அம்மையப்பர்
எல்லா உலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும்
அல்லார் போல்நிற்பர் அவர்”¹

என்ற வெண்பாவில் விளக்குகின்றார் ஆசிரியர். சிவனது பரத்துவம் இதனால் கூறப்படுகின்றது எனலாம். திருக்களிறுப்படியார் கருத்துக்கள் திருஞானசம்பந்தரது சிவபுரப்பதிகத்தோடு ஒப்பிடத் தக்கது.

மெய்கண்ட சந்தான நூல்கள்

3. சிவஞானபோதம்

சைவசித்தாந்தத்தின் முடிமணியாகிய இந்நூலை மெய்கண்டார் இயற்றினார். சிவஞானபோதம் என்ற பெயரால் சைவக் கோட்பாடுகளையும் இறை உண்மைகளையும் விளக்கி “உரை” எனப் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறினார். அவற்றை விளக்கி மெய்கண்டார் இந்நூல் எழுதினார் என்பதை,

“தோர்ந்து தீக்கையும் மெய்கண்ட நாமமும் செறித்துச்
சார்ந்த மந்தண மாஞ்சிவ ஞான போதத்தை
ஈந்து தம்குரு அறிவுறுத்திய பொழிப்பிசைத்தே
ஆர்ந்த செந்தமிழ் ஆக்கொணாப் பொதிகையை

அடைந்தார்”²

எனும் சந்தானாசாரியார் புராணச் செய்யுள் சுட்டுகிறது. இவற்றில் பன்னிரண்டு நூற்பாக்கள் வழி மெய்ந்நூல்களின் கருத்துக்களை அடக்கியுள்ளார். தருக்க முறைகளின் மூலம் சைவ முழு சித்தாந்தத்தை உரைக்கும் நூல் சிவஞான போதம் எனத் ‘தமிழ்விடு தூது’ எனும் நூல் உரைக்கிறது.³

தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் அடங்கிய மங்கல வாழ்த்து, அவையடக்கம் என்னும் இரு செய்யுள்கள் பல நுண்ணிய நயம் மிக்க பொருள்களைத் தம்மிடத்தே கொண்டவை. இதன்

1. திருக்களிறுப்படியார், பா.1.

2. சுவாமிநாததேசிகர், சைவசந்தானாசாரியார் புராணம், பா.27.

3. தமிழ்விடுதூது, கண்ணி, 10.

சூத்திரங்களைப் பல அதிகரணங்களாக ஆக்கி, சுருங்கிய வார்த்தையில் வார்த்தைப் பொழிப்புரையாக விளக்கியுள்ளார். இவ்வுரை, மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு என்ற கூறுகளாக்கி எடுத்துக்காட்டை வெண்பா யாப்பில் எழுதியுள்ளார். மெய்கண்டாரிடம் அருணந்திதேவர், மனவாசகங்கடந்தார், சிற்றம்பல நாடிகள் போன்ற நாற்பத்தொன்பதின்மர் சிவஞான போதத்தைக் குருசிஷ்யன் முறையில் இருந்து பாடம் கேட்டனர் எனச் சந்தானாசாரியர் புராணம் கூறுகிறது. மெய்கண்டார் உரைத்த உண்மைகள் மாணவர்கள் தனி நூல்களின் மூலம் சித்தாந்தத்தைத் தெளிய உணர்த்தினார்கள்.

மெய்கண்டார் உரைத்த உண்மைகளை மாணவர்கள் நூலாக உருவாக்கியதால் சித்தாந்தத்தின் முதல் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் என எண்ண இடமுண்டு. இவர் சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கு முன்னவர் எனப் போற்றத்தக்கவர் ஆயினும் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் இரு நூல் ஆசிரியருக்குப் பின்வந்தவர். ஞானாமிர்தம் போன்ற தமிழ் நூல்களும், அட்டப்பிரகரணம் சித்தாந்த சாராவளி போன்ற வடமொழி நூல்களும் சித்தாந்தத்தை எடுத்துரைப்பன.

எனவே, பலவகைகளில் பரந்து கிடந்த சித்தாந்த உண்மைகளை ஒரு கோவைபடத் திரட்டி அளவை முறைப்படி ஒரு நூல் வடிவாகத் தந்த முதல் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் என்று கொள்வதே பொருத்தமுடையதாகும். இவ்வாறே பல்வகைப் பட்டுப் பரவிக் கிடந்த வைணவ நெறியை இராமானுஜர் முறைப்படுத்தியமை ஈண்டு நினையத்தகும்.

இக்காரணம் பற்றியே மெய்கண்டாரின் சிவஞான போதம் சைவசித்தாந்தத்தின் முதல் நூல் என்று போற்றப்பெறுகிறது.

மரபுவழிச் செய்தி

இந்தியத் தத்துவக் கொள்கைகளைப் பற்றிக் கூறும் அறிஞர்கள் வேத தத்துவங்களை 'வைதிகம்' என்றும், வேதங்களுக்கு உடன்படாத தத்துவங்களை 'அவைதிகம்' எனவும் வகைப்படுத்தினர். உலகாயதம், சமணம், பௌத்தம் போதித்த தத்துவங்கள் அவைதிகக் கொள்கை உடையவை.

சைவ சித்தாந்தம் வேதங்களை ஒத்துக்கொள்வதால் 'வைதிகப் பிரிவில் அடக்குவர். மேற்கூறிய அடிப்படையில் தாயுமானவர் 'சித்தாந்தத்தை' வேதாந்த சைவசித்தாந்தம் என்று குறிப்பிட்டார்.¹ வேதம் பொது, பசுவை ஒத்தது; சைவ சிவாகமங்கள் பசுவின் பாலை ஒத்தவை. சைவத்திருமுறைகள் பசுவின்பாலில் உள்ள நெய்யைப் போன்றவை. மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதம் நெய்யின் சுவை போன்றது எனப் பின்வரும் வெண்பா புலப்படுத்துகிறது.

“வேதம் பசு அதன்பால் மெய் ஆகமம்; நால்வர்
ஒது தமிழ் அதனின் உள்ளுநெய் - போதமிரு
நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்த தமிழ் நூலின் திறம்.”²

வேதமே சைவசித்தாந்தத் தோற்றுவாய்; மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதம் அதன் சாரம் மணிமுடி என்பது பாடல் கருத்து.

வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம்

வேத ஆகமக் கருத்துக்கள் தனித்தும் எதிரிடையாகவும் இருந்தாலும் ஆயும்போது சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் ஒருங்கிணை கின்றன.

சுப்ரபேத ஆகமத்தில் உள்ள 'சித்தாந்த வேத சாரத்வாத்' என்ற தொடருக்கு வேதத்தின் சாரமாகச் சித்தாந்தம் அமைகிறது என்பது பொருள். மகுடாகமமும் சித்தாந்தத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'வேதசாரம் இதம் சாஸ்திரம்' என்கிறது. வேதத்தின் முக்கியக் கருத்துக்களைச் சித்தாந்தம் கூறுகிறது. 'வேதாந்தார்த்தம் இதம் ஞானம் சித்தாந்தம் பரமம் சுபம் என்றும் சுட்டுகிறது'. வேதாந்தத்தின் அம்சமான சித்தாந்த அறிவு பாராட்டத்தக்கது என்பது இதன் விளக்கம்.

திருமூலர் திருமந்திரநூலில் வேதமும் ஆகமும் வேறு பட்டதல்ல என்பதை வேதம் பொது - ஆகமம் சிறப்பு எனக்கூறி,

1. தாயுமானவர் பாடல், சித்தர்கணம், பா.1-10.

2. "சிவஞான போதத்தைப் பற்றிப் பிற்காலத்தாரால் செய்யப்பெற்ற செய்யுட்கள்", நூற்சிறப்பு, கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, மெய்கண்டாரும் சிவஞானபோதமும், பா.173.

“வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்
 ஒதும் சிறப்பும் என்றுள வாதலின்
 நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
 பேதமதென்பர் பெரியோர்க்கு அபேதமே”¹

என விளக்கம் தருகின்றார். “வேதங்களும், ஆகமங்களும் உண்மையானவை. அவை இரண்டும் கடவுளை விளக்குகின்றன. அவை கடவுளின் பொதுத் தன்மையையும் சிறப்புத் தன்மையையும் விளக்குவதாகக் கொள்க. அவை இரண்டும் கடவுளால் அருளப்பட்டவையே. அவையிரண்டும் தம்முடிவுகளில் வேறுபடுகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவையிரண்டும் வேற்றுமை அற்றவை என்றே பெரியோர் கொள்வர்”² என்றும் விளக்கம் தருகின்றனர்.

சைவ சந்தானாசாரியர்களே வேதத்தின் முடிவைச் சித்தாந்தம் ஏற்கிறது என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். மெய்கண்ட சாத்திரங்களுள் ஒன்றான சிவப்பிரகாசத்தை இயற்றிய உமாபதி சிவாசாரியார்,

“புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்
 புகல் அளவைக் களவாகி பொற்பணிபோல் அபேதப்
 பிறப்பிலதாய் இருள்வெளிபோற் பேதமும் சொற்பொருள் போல்
 பேதாபேதமும் இன்றிப் பெருநூல் சொன்ன
 அறத்திறனால் விளைவதாய் உடலுயிர்கள் அருக்கன்
 அறிவொளி போல் பிரிவரும் அத்துவிதமாகும்
 சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ
 சித்தாந்தத்திறன் இங்குத் தெரிக்கலுற்றாம்”³

என்று பாடியிருப்பது கருதத்தக்கது. “வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம்” என்ற சொற்றொடருக்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியர்களுள் மதுரை சிவப்பிரகாசர், “வேதாந்தத்தின் முடிவில் தெளிவாயுள்ள சைவசித்தாந்தம்” என்றும், ஸ்ரீ சிதம்பரநாத முனிவர், “வேதத்தின் முடிவிலே சொல்லப்பட்ட

1. திருமந்திரம், பா.2370.

2. ர.ராமானுஜாசாரியார், சைவ சித்தாந்தம், ப.4.

3. உமாபதிசிவம், சிவப்பிரகாசம், பா.7.

தெளிவான சைவசித்தாந்தம்” என்றும், காசிவாசி செந்தில் நாதையர், “பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களைப் பிரதிபலிக்கும் வேதாந்தத்தின் தெளிவுப் போதமாகிய சைவ சித்தாந்தம்”¹ என்றும் விளக்கம் அளித்துள்ளனர்.

வேதாந்தம் என்பது வேதம் - அந்தம் என்ற இரு பகுப்பின் பாற்பட்டு வேதத்தின் அந்தமான உபநிடதங்களைக் குறிக்கும். வேதாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள உண்மை ஞானமாகவும், அதே வேளையில் உபநிடதங்கள், வேதாந்த சூத்திரம் ஆகியவை கூறும் உண்மைப் பொருளைத் தழுவி எடுத்துரைக்கும் நெறியாகவும் சித்தாந்தம் அமைந்துள்ளது என்பது அறியத்தகும்.

நூல் அமைப்பு

கடவுள் வாழ்த்திலேயே நூல் அமைப்பைக் குறிப்பிற் பெறவைத்து உள்ளார் என்பது சிவஞான முனிவர் கருத்து.

“கல்லால் நிழல்மலை

வில்லார் அருளிய

பொல்லார் இணைமலர்

நல்லார் புனைவரே”²

கல், ஆல், நிழல், மலைவு, இல்லார், அருளிய, பொல்லார், இணை, மலர், நல்லார், புனைவர், ஏ என்னும் பன்னிரண்டு சொற்களை உடையது என்பதால் இந்நூல் பன்னிரண்டு நூற்பாக்களை உடையது என்பது புலப்படும்.

கல், ஆல், நிழல், மலைவு, இல்லார், அருளிய என்னும் முன் ஆறு சொற்கள் பொதுவதிகாரம் ஆறு நூற்பாக்களால் கூறப்பட்டது என்பதனைப் புலப்படுத்தும்.

பொல்லார், இணை, மலர், நல்லார், புனைவர், ஏ என்னும் பின் ஆறு சொற்கள் உண்மை அதிகாரத்தமைந்த பின் ஆறு நூற்பாக்களை உணர்த்தும்.

கல், ஆல், நிழல் என்னும் மூன்று மொழிகள் கொண்டு பதி, பாசம், பசு என்னும் முப்பொருள்களுக்குப் பிரமாணம்

1. செந்தில்நாதையார், சைவவேதாந்தம், பா.352.

2. அருணாசலம்பிள்ளை, மு, (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், ப.29.

கூறுவதாகிய பிரமாணவியல் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்பாக்களால் கூறப்பட்டது எனலாம்.

மலைவு, இல்லார், அருளிய என்னும் மூன்று மொழிகள் கொண்டு அந்தப் பசு, பாசம், பதி என்னும் முப்பொருள்களுக்கு இலக்கணம் கூறுவதாகிய இலக்கணவியல் நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்பாக்களாற் கூறப்பட்டது எனலாம்.

பொல்லார், இணை, மலர் என்னும் மூன்று மொழிகள் கொண்டு அப்பதி, பசு, பாசங்களின் இலக்கணத்தை அறிந்து, அதனாலாய பயன்பெறுவதற்கு ஏதுவாயுள்ள சாதனம் கூறுவதாகிய சாதனவியல் ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்பாக்களாற் கூறப்பட்டது எனலாம்.

நல்லார், புனைவர், ஏ என்னும் மூன்று மொழிகள் கொண்டு அச்சாதகத்தானிராகிய பயனை வகுத்துக் கூறுவதாகிய பயனியல் பத்தாம், பதினோராம், பன்னிரண்டாம் நூற்பாக்களாற் கூறப்பட்டது எனலாம். எனவே, நூலிலே காணப்படும் பொருள்களை எல்லாம் குறிப்பால் தன்னகத்தே அடக்கி நிற்கிறது எனலாம். இதையே காசிவாசி செந்திநாதையா¹ அவர்கள் குறிப்பிடுவதையும் அறியலாம்.

பன்னிரண்டு என்கின்ற எண்ணிக்கை (12) பதி, பாசம், பசு என்பவற்றை உணர்த்தி நிற்கும், $1+2=3$, மெய்யறிவின்ப வடிவினனாகிய மாசற்ற முழுமுதற் பரம்பொருளை ஒன்று (1) என்கின்ற எண் தனித்து உணர்த்தி நிற்கும். மலச்சார்பாக இருக்கும் உயிரை இரண்டு (2) என்கின்ற எண் (ஒன்று + ஒன்று, உயிர்+பாசம்) உணர்த்தி நிற்கும்.

ஒன்று (1) பதி,

இரண்டு (2) பாசம், உயிர்,

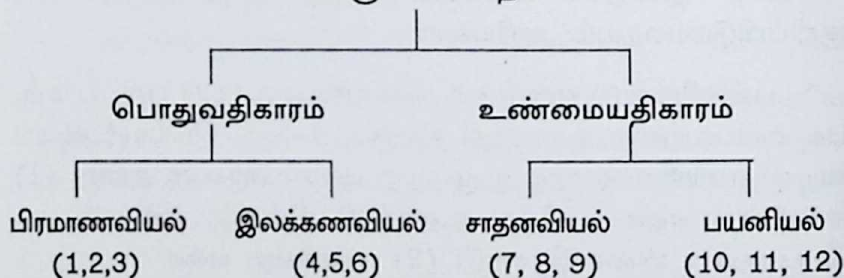
பன்னிரண்டு (12) பதி, பாசம், உயிர் என்பதனைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தையும் இப்பன்னிரண்டு நூற்பாக்கள் உணர்த்தும் என்றும் கருதலாம்.

1. ஸ்ரீகாசிவாசி செந்திநாதையர் செய்த சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் - ஸ்ரீபாஷ்யம்.

மேலும், இவ்வஞ்சித் துறைச் செய்யுளில் உள்ள எழுத்துக்களில் புள்ளி உள்ள எழுத்துக்களை நீக்கிவிட்டு புள்ளி இல்லா எழுத்துக்களை எண்ணினால் அடிதோறும் (6) எழுத்துக்களாக நான்கு அடிகளிலும் இருபத்தினான்கு எழுத்துக்கள் இருப்பதைக் காணலாம். இவ்விருபத்து நான்கு எழுத்துக்களும் ஆன்ம தத்துவத்தைக் குறிக்கும் எனலாம். இங்ஙனம், ஒற்றுக்களை எண்ணின் ல், ன், ல், ற், ல், ற், ற் எனப் புள்ளி உள்ள எழுத்துக்கள் காணப்படும். இவை, வித்தியா தத்துவத்தைக் குறிக்கும் எனலாம். ஏனைய தத்துவங்களும் இவ்வாறு உணரத்தகும.

சிவஞானபோதம் சிறப்புப்பாயிரம், மங்கலவாழ்த்து, அவையடக்கம் என்ற மூன்றனொடும் பொதுவதிகாரம், உண்மையதிகாரம் என இரண்டு அதிகாரத்தாய் அமைந்துள்ளது. பொதுவதிகாரம் பிரமாணவியல், இலக்கணவியல் என்ற இரண்டனையும் உண்மையதிகாரம், சாதனவியல், பயனியல் என்ற இரண்டனையும் உடையதாய்த் திகழ்கிறது.

சிவஞான போதம்

பிரமாணவியல் பதி, பாசம், பசு என்பனவற்றின் உண்மையை 1, 2, 3 நூற்பாக்களால் நிறுவி, அவற்றின் இலக்கணங்களை 4, 5, 6 ஆகிய நூற்பாக்களால் இலக்கணவியலில் விளக்கி, 7, 8, 9 நூற்பாக்களால் ஞானம் எய்தும் முறையினைச் சாதனவியலில் உணர்த்தி, 10, 11, 12 நூற்பாக்களால் உயிர்முத்தி எய்தும் திறத்தினைப் பயனியலில் உணர்த்தி நிறைவு செய்வது இந்நூல். மேலும், இந்நூல் ஒவ்வொரு நூற்பாவையும் அதிகாரணப் பாகுபாடு செய்துகொண்டு அதிகாரணப் பொருளை விளக்குவதற்கு உதாரண வெண்பா முதலிய உறுப்புக்களை உடையதாய், 1. தன்னாற் கூறப்படும்

பொருள், 2. அதன்கண் ஐயப்பாடு, 3. அதற்குப் பிறர் கூறும் கருத்து, 4. அதனை மறுத்துரைக்கும் கொள்கைத் துணிவு, 5. ஒன்றோடொன்றற்குள்ள இடையில்லாத இயைபு என்னும் ஐந்து வகைக் கூறுகளைக் கொண்டு திகழ்கிறது.

சூத்திரங்களின் செம்பொருள்

உலகம், அவன், அவள், அது என்று பகுத்துக் காணப்படும். அவ்வுலகம் தோற்றம், நிலைபேறு, ஒடுக்கம் என்ற முத்தொழிற் படுவது. அறிவில்பொருள் தானே தொழிற்படாது. உலகம் சடம் ஆதலின் அதற்குத் தொழிற்படுத்துவோன் ஒருவன் வேண்டும். உள்பொருளுக்கே தோற்றம் உண்டு. எனவே, ஒடுக்கப்பட்ட உலகம் மீண்டும் ஒடுக்கியோனால் தோற்றுவிக்கப்படும். அங்ஙனம், தோற்றுவிப்பதற்குக் காரணம் உயிர்களிடத்துள்ள மலத்தை அகற்றுதற்காம். மாசகங்காரத்தைச் செய்யும் சிவபெருமான் உலகை ஒடுக்கியும், தோற்றுவித்தும் தொழிற்படுத்தலின் அவனே உலகிற்கு முதற் கடவுளாவான் என்று பதிப்பொருளுண்மையைப் பிரமாணத்தால் ஆராய்ந்து சாதிக்கின்றது முதல் நூற்பா.

இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டு உலகைத் தோற்று விப்பவன், உயிர் உடலேயாய் நிற்பது போல இறைவன் உயிரோடு இரண்டற நிற்பன். பொருளைக் காண்பதற்குத் துணையாய் நிற்கும் கதிரவன் ஒளி வேறாதல் போல, உயிர்களிடத்து அறிதல் தொழில் நிகழ்த்துதற்கு இறை துணையாய் நிற்கும். இறைவன் அவ்வுயிர்களின் வேறாயும் நிற்பான். கண்ஒளி பொருளைக் காண்பதற்கு உயிர் அறிவுடன் நின்று கண்ஒளியோடு கூடிப்பொருளிற் செல்லுமாறு போல, உயிர்களின் இன்ப துன்பங்களைத் துய்த்தற்கு அவ்வின்ப துன்பங்களுக்கு இடனாக நிற்கும் பொருள்களில் உயிரோடு கூட இறைவன் இருத்தலின் அவ்வுயிர்களோடு உடனாய் நிற்பன். இங்ஙனம், இறைவன் உயிரோடு ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய், நின்று தன் ஆணை என்னும் சிற்சத்தியால் இயக்கப்பட்டு வரும் நல்வினை தீவினைகளால் அவ்வுயிர்கள் பிறத்தல் இறத்தல்களைப் புரியும் எனவுரைக்கும் இரண்டாம் நூற்பா.

இல்லை என்று கூறுவதும் எனது உடல் என்று கூறுவதும், ஐம்புலன்களை அறிவதும், கனவு நிலையை நனவின்கண்

மயங்கி அறிதலும், உறக்கத்தில் இன்ப துன்பத்துய்ப்பும், உடல் தொழிற்படுதலும் இல்லாமையாலும், உயிர் அறிவிக்க அறிதலானும், உடல் முதலிய மாயையின் விளைவுக்கு வேறு வேறு பெயர் இருத்தலானும், உயிர் என ஒரு பொருள் இல்லை என்றும், உடலே உயிர் என்றும், ஐம்பொறிகளே உயிர் என்றும், நுண்ணுடம்புதான் உயிர் என்றும், மூச்சுக்காற்றுதான் உயிர் என்றும், இவற்றின் கூட்டம்தான் உயிர் என்றும் கூறும் உரைகள் பொருந்தா. இவற்றின் வேறாய் உயிர் என ஒன்று உண்டு என்பது மூன்றாம் நூற்பா.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் நான்கும் அகக் கருவிகளாகும். இவற்றில் ஒன்றும் உயிர் இல்லை. அரசன் அமைச்சரோடு கூடித் தொழில் புரிதல் போன்ற உயிர் அந்தக் கரணங்களோடு கூடி அறிவு விளக்கம் எய்தும். ஆணவ மலத்தால் அறிவு விளக்கம் பெறாதபோது கேவல அவத்தையும், தத்துவங்களோடு கூடியவழி சகலாவத்தையில் நிற்பதாயும், மலமில்லா இடத்துச் சுத்தாவத்தை உடையதாயும் இருப்பதாம். உயிர் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து நிலைகளை உடையது என நான்காம் நூற்பா கூறும்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகள் உயிரால் புலன்களை அறியும். அங்ஙனம் அறிவிக்கும் உயிரையும் தம்மையும் அறியா. அங்ஙனமே தம் அறிவிற்குத் துணையாகிய இறைவனின் அறிவாற்றலால் உயிர்களும் ஐந்து அவத்தைகளில் நின்று விசைப்பயன்களை அறிந்து துய்க்கும். தாம் துய்ப்பதற்கு ஏதுவாக உதவும் மறைப்பாற்றலையும் தம்மையும் அறியா. முதல்வன் உயிரைச் செலுத்துவதெல்லாம் கருவியாலன்று; நினைவு மாத்திரையினாலேயாம். காந்தத்தால் இரும்பு இழுத்துக் கொள்ளப்படுதல் போல் முதல்வன் திருமுன்பு உயிர் செயல் படுவதற்கு ஏதுவாக நிற்கும் என்பது ஐந்தாம் நூற்பாவின் கருத்து.

முதற்பொருள் உயிரால் அறியப்படும் தன்மையது எனில் உலகம்போல் அதுவும் அழிபொருளாகும். எவ்வகையினாலும் அறியப்படாதது எனில் முயற்கொம்பு போல் இல்பொருளாகும். எனவே, அறியப்படுதல் அறியப்படாமை ஆகிய இவ்விரு

பகுதியும் இல்லாமல் ஒருவகையால் அறியப்படக்கூடியதும், ஒரு வகையில் அறியப்படாததும் ஆகிய இருவகை இயல்பினை உடையதாம். சிவசத்து முதற்பொருளாகும் என்று பதிப்பொருளின் சிறப்பிலக்கணம் கூறப்படுகிறது ஆறாவதன் கண்.

சத்தாகிய சிவம், அசத்தாகிய பாசத்தை அறிதல் செய்யாது. அறிவற்றது பாசம், ஆகவே அறிவுடைய சிவத்தை அறியாது. சித்தையும் அசத்தையும் அறியும் அறிவுடைய பொருள் உண்டு. அது உயிரேயாம். அது நிலையுடைய பொருள், நிலையில்லாப் பொருள் ஆகிய இரண்டுமின்றி அவ்இரண்டையும் அறியும் தன்மையினால் சதசத்து என்னும் பெயர் பெறும் என்று உயிரின் சிறப்பிலக்கணம் கூறுவது ஏழாம் நூற்பா.

உயிருக்கு உள்நின்று உணர்த்தி வந்த முதற்பொருள் ஞானத்தை அருளும் பொருட்டுக் குரு வடிவு கொண்டு ஐம்பொறிகளால் மயக்குண்டு கிடந்த உயிருக்கு அதன் தன்மை அறிவிக்க, உயிர் அவற்றில் இருந்து விடுபட்டு முதற்பொருளின் திருவடிகளை அணையும். அது வேடர்பால் வளர்ந்த தன் மகளை, மன்னன் அவன் நிலையை உணர்த்த, உணர்ந்த அவன், தன் அரசு உரிமையைப் பெறுதல் போலஆம் என்று ஆன்மதரிசனம் உணர்த்துகின்றது எட்டாம் நூற்பா.

உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் இயல்புடையது. முதல்வனது வடிவத்தைக்கண்ட பொழுது தன்னைக் காண்கின்ற உயிர் அம்முதல்வனை, அவனளித்த ஞானக்கண் கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மசுத்தி எய்தும் என்றும், அவ்ஆன்மசுத்தி நிலை பெறுதல் பொருட்டு முறைப்படி திரு ஐந்தெழுத்தை ஓதல் வேண்டும் என்று உணர்த்துவது ஒன்பதாம் நூற்பா.

வீட்டு நிலையில் இன்பத்தைத் துய்ப்பினும், துய்க்கின்ற தான் உண்டு என்று உணரப்படாமல் அம்முதல்வனோடு ஒற்றுமைபட்டுத் தம் முதல்வனாய் அவன் பேரருளில் வழுவாது நிற்க மலங்கள் மறையும் என்று பத்தாம் நூற்பா இயம்பும்.

உயிர் கண்ணுக்குப் பொருளைக் காட்டித் தானும் அதன் வழியில் காணும் தன்மையது. உணர்த்த உணரும் உயிருக்கு முதல்வனும் அப்பொருளை அறியுமாறு செய்து தானும் அறிந்து வருவான். அங்ஙனம் நிற்கும் முதல்வனை உறுதியாகப் பற்றி

அன்பு செயல் வேண்டும். அவ்அன்பினால் உயிர் இறைவனின் சீபாதத்தை அணையும் என்று கூறுவது பதினொன்றாம் நூற்பா.

அன்பர் கூட்டுறவும், அவர்களது திருவேடமும், முதல்வன் எழுந்தருளி உள்ள திருக்கோயிலும் முதல்வன் என்றே காணும் வழிபாடு, சிவப்பேற்றினை நிலை நிறுத்தும் என்பது பன்னிரண்டாம் நூற்பா.

இங்ஙனம், பன்னிரண்டு நூற்பாக்களில் முப்பொருள் உண்மை கூறி உயிர் உலகப்பற்றினை விட்டு மெய்ப்பொருளை அடையுமாற்றை விளக்கிக் கூறி விளங்கவைப்பது மெய்கண்டார் திறமாம்.

4. சிவஞான சித்தியார்

சிவஞானபோதத்தின் பொருளை விரிவாகக் கூறும் வழிநூல் சிவஞானசித்தியார். சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கினுள் பெரிய நூல் இதுவாம். இதனை மெய்கண்டாரின் மாணவரான அருணந்தி சிவாசாரியார் இயற்றினார். பரபக்கம், சுபக்கம் என்னும் பிரிவுகளை உடையது. பரபக்கம் முந்நூற்று ஒன்று (301) விருத்தப்பாடல்களையும், சுபக்கம் முந்நூற்று இருபத்து மூன்று (323) விருத்தப்பாடல்களையும் கொண்டது. சிவஞான போதத்திற்குச் செய்யுள் வடிவம் மாபாடியம் எனத் துணியலாம். பரபக்கம் பிற மதங்களின் கொள்கைகளை அவை கூறுமாறே கூறி அவற்றை அவ்விடத்திலேயே சித்தாந்த நோக்கில் மறுக்கின்றது.

சுபக்கம் சிவஞான போதத்தின் ஒவ்வொரு நூற்பாப் பொருளையும் ஒவ்வோர் இயலாக வைத்து அதன் போக்கில் சித்தாந்தக் கருத்துக்களைத் தடை விடைகளால் விளக்கிச் செல்கிறது. தடைகள் பரபக்கப் பார்வையாக அமைகின்றன. இந்நூலின் பெருமையை,

“பார்விரித்த நூலெல்லாம்

பார்த்தறியச் சித்தியிலே

ஓர் விருத்தப் பாதி போதும்”¹

எனக் குருஞான சம்பந்தரும்,

“பாதிவிருத் தத்தால் இப்
பார்விருத்த மாக உண்மை
சாதித்தார் பொன்னடி”¹

என்று தாயுமானவரும் சிறப்பித்துள்ளனர்.

சிவஞானசித்திக்கு மறைஞான சம்பந்தர், சிவாக்கிர யோகிகள், ஞானப்பிரகாசர், நிரம்ப அழகிய தேசிகர், மாதவச் சிவஞான முனிவர், சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்ற அறுவர் உரை எழுதியுள்ளனர். “இவற்றுள் சுப்பிரமணிய தேசிகர், சிவஞான யோகிகளின் பொழிப்புரையை, முறுக்கைச் சிறுசிறு துண்டுகளாக உடைத்து வழங்குவது போல் சொற்பொருளாக்கி விளக்கியுள்ளார். இது படிப்போருக்குச் சற்று எளிதாக விளக்கம் தருவதாக உள்ளது. இந்த உரையே ஏனையவற்றைவிட இன்றியமையாத சிறப்புடன் விளக்கமாக அமைந்துள்ளது”² எனப் பாராட்டுவர் அறிஞர்.

5. இருபா இருபஃது

இந்நூல் அருணந்தி சிவாச்சாரியரால் இயற்றப்பட்டது. சிவஞான போதத்திலுள்ள சித்தாந்த ஐயத்திற்கு ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவரிடம் வினாக்களைக் கேட்டு, அவர் தெளிவு படுத்துவதை விளக்கி உரைக்கின்றார். இந்நூலில் வினாக்கள் இருபது பாடல்களாக இடம் பெறுகின்றன. அவ்வினாக்களுக்குரிய விடைகளைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். இவற்றைச் சிந்தித்தால் உணர முடியும். வினாவிடைகளைப் பத்து வெண்பாக்களாலும் பத்து அகவல்களாலும் விளக்குகின்றார்.

6. உண்மை விளக்கம்

மனவாசகங்கடந்தார் சைவக் கோட்பாடுகளைச் சுருக்கி உரைக்கின்றார். தன் குருவான மெய்கண்டாரிடம் வினாக்களைக் கேட்கிறார். குருநாதர் சீடருக்கு விளக்கம் தருகின்றார். இதன்கண் ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சுத்ததத்துவம், ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்கள், உயிர், இயல்பு, பதி இயல்பு, ஐந்தெழுத்து, நடராச தத்துவம், அத்துவித முத்தி,

1. தாயுமானவர், எந்நாட்கண்ணி, பா.16.

2. ந.சுப்பிரெட்டியார், சைவ சமய விளக்கு, பக்.19-20.

குருலிங்க சங்கம வழிபாடு என்பவை விளக்கப் பெறுகின்றன. காப்பு, சிறப்புப்பாயிரம் உட்பட்ட 55 வெண்பாக்களால் ஆனது.

7. சிவப்பிரகாசம்

இது சார்பு நூல். ஆகவே, இது சிவஞான சித்தியார் போன்று சிவஞான போதத்தை அடியொற்றிச் செல்லவில்லை.

“இருவர் நூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவேறுடையது புடைநூலாகும்”¹

என்று சார்பு நூலுக்கு நன்னூல் வகுத்த இலக்கணத்தின்படி அமைந்த நூல் இது என்று கருதலாம்.

இந்நூல் சிவஞான போதத்தின் கருத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டு பொது, உண்மை என்னும் இருபிரிவினதாய் நடை பெறுகிறது. முதல் நூல், வழிநூல்களில் விளக்கப் பெறாத பல நுண்ணிய கருத்துக்கள் இந்நூலில் விளக்கப்படுகின்றன. இதனால் அவ்விருநூல்களிலும் கூறப் பெறாத சில மூலஆகம உப ஆகமக் கருத்துக்கள் இதில் கூறப் பெற்றுள்ளதாக ஆசிரியரே தெரிவிக்கின்றார். நூறு விருத்தப் பாக்களால் அமைந்துள்ளது சிவப்பிரகாசம்.

பொதுவியலில் பதி, பசு, பாசம் இலக்கணங்கள் கூறப் பெற்றுள்ளன. சிறப்பியலில் அவத்தை நிலைகள், இறைவன் உயிருக்கு உணர்த்தும் முறை, முதல்வன் குருவாகி வருதல், ஆன்மதரிசனம், திருவைந்தெழுத்தின் அருள்நிலை ஆகியன எடுத்தோதப் பெறுகின்றன.

இந்நூலும், இதனை அடுத்து வரும் ஏழு நூல்களும் ஆக எட்டு மெய்கண்ட நூல்களும் உமாபதி சிவாசாரியாரால் இயற்றப்பட்டவை. இந்நூலில்,

“தொன்மையவாம் எனும் எவையும்
நன்றாகா; இன்று
தோன்றிய நூல் எனும் எவையும் தீதாகா”²

1. நன்னூல், கு.8.

2. உமாபதிசிவம், சிவப்பிரகாசம், அவையடக்கம், பா.12.

என்று உமாபதி சிவம் கூறுவது சித்தாந்தத்திற்குப் புதுப்பாதை வகுத்த அரிய கருத்து எனலாம்.

8. திருவருட்பயன்

சித்தாந்தக் கொள்கை கோட்பாடுகளைத் தொகுத்து நூறு குறள் வெண்பாக்களால் ஆக்கியுள்ளார். ஒவ்வொரு கோட்பாட்டினையும் பத்துக் குறட்களால் பாடியுள்ளார். பத்துக் கோட்பாட்டினை விளக்கியுள்ளார். 'வீடு' பற்றித் தனியே கூறி அதனை மெய்ந்நெறிக் குறளாக்கி வீடு பேறடைய வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் கருத்து.

சைவ நெறியாளர்கள் 'உண்மை விளக்கம்' கற்றுப் பின் திருவருட்பயின்று சிவப்பிரகாசத்தைக் கற்றல் மரபாகும்.

9. வினாவெண்பா

இருபா இருபஃதை ஒத்து இயற்றியுள்ளார். நூல் ஆசிரியர் தன் ஞான குரு 'மறைஞான சம்பந்தர்' இடம் வினவி அறிந்த நுண்பொருளை வினா வடிவில் உணர்த்துகின்றார். இது பதின்மூன்று வெண்பாக்களால் யாக்கப்பட்டுள்ளது.

10. போற்றிப் பஃறொடை வெண்பா

இறைவன் உயிர்கள் உய்ய அருள் வழங்குகிறார். இதைத் தத்துவமாக உணர்ந்து போற்றி உரைத்துள்ளார். இதில் தத்துவக் கருத்துகளை 95 கண்ணிகளாகக் கலிவெண்பாவால் அமைத்துள்ளார்.

11. கொடிக்கவி

ஐந்து திருப்பாடல்களால் ஆன திருநூல். மெய்கண்ட சாத்திரங்களில் உள்ள சிறுநூல். இந்நூலிற்கு ஒரு வரலாறு வழங்குகிறது. 'உமாபதி சிவனார்' தில்லைவாழ் அந்தணர் ஆவார். தில்லை வாழ் அந்தணர்களிடையே இவருக்கு ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டால் தனியே 'கொற்றவன்' குடியில் தங்கினார். ஆண்டிற்கு ஆண்டு கொண்டாடும் மார்கழித் திருவிழாவில் கொடியேற்றுவது வழக்கம். அதுபோலத் தில்லையில் கூத்தன் கோயிலில் கொடியேற்றினார். ஆனால், சிவக்குற்றத்தால்

கொடி ஏற மறுத்தது. தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் திகைத்தனர். சிவன் அசரீரி குரலில் 'கொற்றவன்குடி' சென்று உமாபதி சிவத்தை அழைத்து வாருங்கள், கொடியேறும் என்றது. அவர்கள் சென்று அழைத்து வந்தனர். உமாபதியார் கொடி தானே ஏற ஐந்து பாடல்கள் பாடினார். அவையே கொடிக்கவி ஆயின. இதில் சித்தாந்த நுண் பொருள்களையும், திருவைந்தெழுத்தின் மறைபொருள்களையும் கூறியுள்ளார்.

12. நெஞ்சுவிடுதூது

உமாபதி சிவனார் தம்மைத் தலைவியாகவும் மறைஞான சம்பந்தராகிய குருவைத் தலைவனாகவும் வைத்துப் பாடியுள்ளார். தலைவி காதல் நோயுற்றுத் தலைவன்பால் சென்று 'கொன்றை மாலை' வாங்கி வா என நெஞ்சைத்தூது விடுத்ததாக நூற்றி இருபத்தொன்பது கண்ணிகளால் கலிவெண்பாவால் பாடப் பட்டது.

13. உண்மை நெறி விளக்கம்

தமது ஞானாசிரியரிடம் உபதேசம் பெற்றபின் சித்தாந்தத்தைச் சிந்தித்துத் தெளிந்தார். இவர் நிட்டை கூடும் செயலில் உள்ள பத்து நிலைகளாகிய தசகாரியங்களைக் கூறு கின்றார். ஆறு திருவிருத்தங்களால் ஆன இந்நூலைத் துகளறு போதத்தின் சுருக்கம் எனலாம். 'தத்துவநாதர்' என்றவர் செய்ததாகக் கருத்து உண்டு. எனினும் உமாபதி சிவம் இயற்றினார் என்பதே பெரும்பாலோர் துணிபு.

14. சங்கற்ப நிராகரணம்

மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்கனுள் ஒன்று, சிவஞான சித்தியாரின் பரபக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாகும். பரபக்கத்தில் புறச்சமயங்களும்¹, அகச்சமயங்களும்² மறுக்கப்படுகின்றன.

1. தருக்கம், மீமாம்சை, ஏகான்மவாதம், யோகம், சாங்கியம், பாஞ்சராத்திரம் (வைணவம்) என்பன புறச்சமயங்களாகும்.
2. பாடாணவாத சைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம், ஈசுவர அவிகாரவாத சைவம், நிமித்த காரண பரிணாமவாத சைவம் அல்லது சிவாத்துவித சைவம் என்ற ஆறும் அகச்சமயங்களாகும்.

இவைகளே தம்மில் உள்ள வேறுபாடாகும். சித்தாந்தத்தை மாறுபாட்டின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். புறச்சமயங்களான 'மாயாவாதம்' வலிமை பெற்று நின்றதால் தொடக்கத்தில் விரிவாக மறுக்கின்றார்.

“மிண்டி மாயாவாதம் என்னும்

சண்ட மாருதம் சுழித்தடித்து ஆ அர்த்து”¹

எனும் மணிவாசகரின் கூற்று நினைக்கத் தக்கது.

மெய்கண்டாரும் சிவஞானபோதமும்

மெய்கண்டார் இயற்றியது சிவஞானபோதம். சிவஞான போதத்தைப் பற்றி அறியும் முன் அதன் ஆசிரியரான மெய்கண்டார் வரலாற்றை அறிதல் நலம் பயக்கும்.

“ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளனையும் அவனது இலக்கியப் படைப்புக்களையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பதே வாழ்க்கை வரலாற்று வழித்திறனாய்வு ஆகும். ஆசிரியரின் தனி வாழ்க்கை பற்றிய செய்திகள் நமக்குத் தெரிந்திருந்தால் அவரது அனுபவத் தாக்கம் அவரது படைப்புகளில் எவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை அறிய உதவும்”² என்பார், சு. பாலச்சந்திரன்.

“ஆசிரியரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை அறிந்தபின் அவரது படைப்புகளைத் திறனாய்வு செய்யின் சில உண்மைகளை உணர்ந்து பாராட்ட முடியும்”³ என்பார், சோ.ந. கந்தசாமி. இவ்விலக்கிய நெறி அருளாளரான மெய்கண்டார்க்குப் பொருந்திவாராதெனினும் அவரது பக்திமை உணர்வையும், புலமை நலத்தையும் அறிய வாழ்க்கை வரலாறு துணை செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பிறப்பிடம்

மெய்கண்டார் பெண்ணாகடம் என்ற ஊரில் அச்சுதகலப்பாளர் என்பவரது புதல்வராகப் பிறந்தார் என்று மெய்கண்ட சிவாசாரியர் புராணம் கூறுகிறது.⁴

1. திருவாசகம், போற்றித்திருவகவல், வரி:54-55.

2. சு. பாலச்சந்திரன், இலக்கியத்திறனாய்வு, ப.41.

3. சோ.ந. கந்தசாமி, புரட்சிக்காப்பியம், ப.108.

4. கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை (ப.ஆ.), மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்கு, முன்னுரை, ப.16.

பெண்ணாகத்தில் களப்பாளர் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை அவ்வூர் கல்வெட்டு குறிப்பிடவில்லை. ஆயினும் இதற்கு அண்மையிலுள்ள திருவரத்துறையில் அவர் வாழ்ந்து வந்தார் என்பதை அவ்வூர் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

அச்சுத களப்பாளர் மனைவியாருடன் திருவெண்காடு சென்றார். நாள்தோறும் முக்குள நீரில் படிந்து திருவெண்காட்டுப் பெருமானை மகப்பேறு வேண்டி வழிபட்டார். சிவன் கனவில் தோன்றினார். கனவில் சிவனைக் களப்பாளர் வணங்கி மனமுருக வேண்டினார். சிவன் மகிழ்ந்து,

“ஞான போனகன் நம்மைத் துதித்த பாடல்
ஒன்றுறுதி கொளும் நிற்பால் உலகம் ஏத்த
உயர்காழிக் கவுணியர் போல் ஒருவன் வந்து
நன்றருளும் மகவுருவாய் நண்ணும்”¹

என்று கூறியருளினார் எனச் சைவ சந்தானாசாரியார் புராணம் விளக்குகிறது.

திருஞானசம்பந்தன் ஒத்த ஆண் குழந்தை உனக்குப் பிறப்பான் என்று கூறப்பட்ட சிவன் அருளால் பிறந்தமையால் - சிவனார் அருள் பிறவியால் - திருஞானம்பந்தர் கூறிய சமய உண்மைத் தத்துவம் முதலியவற்றைப் படித்துத் தெளிவு பெற்றுச் சிவஞானபோதத்தை மெய்கண்டார் இயற்றினார். மெய்கண்ட தேவர் அவருடைய அம்மானால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுத் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் வளர்ந்து வந்தார். அவரது மூன்று வயதில் அவ்வழியே வந்த பரஞ்சோதி முனிவர் அவருக்குச் சிவஞானபோதச் செம்பொருளை உணர்த்தி, மெய்கண்டார் என்ற திருப்பெயரையும் சூட்டிச் சென்றார். இதன் பின்னரே சுவேதனப்பெருமாள் என்று இயற்பெயர் பெற்றிருந்த குழந்தை மெய்கண்டார் ஆயிற்று. இதுபற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்திய கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை,

“சிவபெருமான் தக்க பக்குவம் உடையார்க்குக் குருவாய் வந்துணர்த்துவது பெரும்பான்மையும் தமது பேரன்பை நிலைக் களமாகக் கொண்டேயாம். பரஞ்சோதி மாமுனிவர் மெய்கண்ட

1. சுவாமிநாததேசிகர், சைவ சந்தானாசாரியார் புராணம், பா. 30.

தேவர்க்கு மெய்யுணர்வை அளித்த காலை, அவர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையினின்று அருள் செய்தா ராகலின், சிவபெருமானே நமது நாயனார்க்கு உண்மைப் பொருள் உணர்த்தியதாகக் கொள்ள வேண்டுமேயொழியப் பரஞ்சோதி முனிவர் தாமே அவ்வாறு உணர்த்தினார் என்று கோடல் பொருந்துவதன்றாம். இவ்வாறு, உபமன்னியர் கண்ணனுக்கு உபதேசம் செய்ததாகவும், கண்ணன் பார்த்தார்க்கு அறிவுறுத்திய தாகவும் கூறுப”¹ என்பார் கூற்று நினைத்தக்கது.

இளமையில் சிவஞானம்

இளமையில் மெய்கண்டார் மேதக்க நிலையான சிவஞானப் பேற்றுக்கு இலக்காகிய திறம் பற்றிக் கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை விளக்குகிறார். “சுவேதவனப் பெருமாள் முற்பிறவி யிலேயே சரியை, கிரியை, யோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞானம் அடைதற்குரிய பெருந்தவத்தினராதலின் இரண்டு வயதளவிலே அடிசேர் ஞானம் அடைதற்குரிய சித்த நிலை எய்தினார்.

முற்பிறவியில் உறுதியாகப் பயின்ற கல்வி இப்பிறவியில் இளமையில் எளிதாகத் தழைத்தோங்கி வளர்வதை இயற்கை யிலேயே கணிதநூல் வன்மையைப் பெரிதாகப் படைத்திலங்கும் சில பிள்ளைகளிடம் கண்கூடாக இன்றும் காண்கிறோம். பிறவியில் கற்ற கல்வியின் பயனாகிய நல்லறிவு பல பிறவி களிலும் உயிரோடு கலந்து வளர்ந்து நிலை பெறுதல் போலப் பல பிறவியில் கற்ற பெரும்பயன் ஒரு பிறவியிலே இளம் பருவத்திலேயே அளவிலடங்காது பொங்கி மிளிர்ந்தல் கூடும்.

சைவ சித்தாந்தச் சமயத்துக்கு முதல் தலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும், சித்தாந்த ஞானபரம்பரைக்கு முதல் தலைவராகிய மெய்கண்ட தேவநாயனாரும் உலகம் உய்யவே தோன்றி அருளினர் என்பது அவர்கள் குழவிப் பருத்திலேயே உலகநெறி செல்லாது கடவுளது அருள்ஞான நெறியிலேயே நிற்கும் உயர் நிலை எய்தினமையால் விளங்கும்.”²

1. கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை, மெய்கண்டாரும் சிவஞானபோதமும், ப.9.

2. மேலது, ப.10

இவ்வாறு எழுவது கொண்டு மூன்று வயதிற்குள்ளேயே அருள் பெருகு சிவஞானம் மெய்கண்டார் உள்ளத்தில் முகிழ்த்து விட்டதென்பதும் அதையே பின்னர் அவர் 12 சூத்திரங்களில் சிவஞானபோதமாக அருளிச் செய்தார் என்பர்.

பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர்கள், அருளாளர்கள் ஆகியோரது வரலாறுகள் அறிவதற்கான திட்டவட்டமான சான்றுகள் இல்லாமல் கூறப்படுகின்றன.

திருவள்ளுவர் ஆதிக்கும் பகவானுக்கும் பிறந்தார் என்பதும், ஓளவையார் இளம்பருவத்திலேயே முதிய உருவை வேண்டிப் பெற்றார் என்பதும், நக்கீரர் இறைவன் பாடலில் குற்றம் கூறி, எதிர்த்துச் சொற்போர் புரிந்தார் என்பதும், அருணகிரிநாதர் கோபுர உச்சியினின்று பாய்ந்தார்; அவரை முருகன் இரு கைகளால் தாங்கிக் கொண்டார் என்பதும் நீண்டகாலமாக வழங்கி வருவன.

கருங்கல்லையே தெப்பமாகக் கொண்டு நாவரசர் கடலில் மிதந்து கரையேறினார் என்பதும், திருஞானசம்பந்தர் மூன்று வயதிலேயே இறைவி தந்த ஞானப்பாலை உண்டு “தோடுடைய செவியன்” என்ற பாடலைப் பாடினார் என்பதும் சமயம் சார்ந்த வரலாறுகளே.

இதேபோல மூன்று வயதில் மெய்கண்டார் சிவஞானம் பெற்றார் என்பதும் அறியத்தக்கது.

சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் சிவஞானபோதம்

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கு. இவற்றை ‘உந்திகளிறு’ எனத் தொடங்கும் பழம்பாடல் கூறுகிறது. அப்பாடலில் மூன்றாவது இடத்தைச் சிவஞானபோதம் பெறுகிறது. இவ்வாறு பெறுவதற்குக் காரணம் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்பே திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற இரு நூல்களும் இயற்றப்பட்டுவிட்டன என்பதே. திருவுந்தியார் சைவசமயத்தின் மிகத் தொன்மையான நூல். கி.பி. 1148-இல் எழுந்தது என்பர்.¹ திருக்களிற்றுப்படியார் மெய்கண்டாருக்கு முன் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் (1177) எழுந்தது என்பர்.²

1. தயானந்தன் பிரான்சிஸ், தமிழ்ச்சைவம், ப. 59.

2. மேலது, ப. 60.

இக்கால வரிசையை ஒட்டி இவ்விரண்டு நூல்களுக்கும் அடுத்த நிலையில் சிவஞானபோதம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கிற்கும் தலைமை இடத்தை இந்நூல் பெறுகின்றது என்பது ஆய்வாளர்களின் ஒரு மித்த முடிவு.

“மெய்கண்டார் இயற்றிய இந்நூலே சைவ சாத்திரங்களில் தலையாயது. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இந்நூல் ஒரு ஞானநூல்”¹

எனவும்,

“சிவஞானபோதம் முதல் நூல், உயர்ந்த சித்தாந்த ஞானம் அமைந்த தலைமை நூல்”²

எனவும் வரும் கருத்துக்கள் இதனைப் புலப்படுத்தும்.

சிவஞானபோதம் முதல் நூலா? வழிநூலா?

சிவஞானபோதம் தமிழ்ச் சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் முதன்மையும் தலைமையும் பெற்றநூல் என்பதை அறிஞர் பலரும் ஒப்புக்கொள்ளுனர். ஆனால் சிலர் இது தமிழில் உள்ள முதல் நூல் அன்று. வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்தமைக்கப் பட்ட வழிநூல் என்று கருதுகின்றனர்.

“சிவஞானபோதத்திற்கு முதல் நூல் உண்டு எனக் குறிப்போர் அது இரெளரவ ஆகமத்தில் பாவவிமோசனப் படலத்தில் உள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்கள் என்பர்”³ என்று கூறுவார் கூற்றும், “ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச் செய்த சிவஞானபோதத்தை வடமொழியிலுள்ள இரெளரவ ஆகமத்திலே பாவவிமோசனப் படலத்தில் உள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பென்று இக்காலத்திலே பலர் கருதுகின்றார்கள்”⁴ என்று கூறுவார் கூற்றும் புலப்படுத்தும். சிவஞானபோதம் முதல்நூலே; இது வடமொழியிலுள்ள சிவஞான போத மொழிபெயர்ப்பு என்னும் தவறான கருத்தும் உள்ளது. இதற்கு இந்நூலிலோ, இதன் வழிநூல், சார்பு நூல்களிலோ

1. ர. ராமானுஜாசாரியார், சைவ சித்தாந்தம், ப.112.
2. இளவழகனார், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, ப.11.
3. கு. சுந்தரமூர்த்தி, சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும் - நுண்பொருள் விளக்கம், ப.2.
4. அ.கி.மூர்த்தி, சைவசிந்தாந்த அகராதி, ப.119.

மெய்ப்பிக்கக் கூடிய சான்றுகள் இல்லை. இது முதன் முதல் தமிழிலே மெய்கண்டார் அருளியது என்பது ஆராய்ச்சி அறிஞர்களின் முடிவான கருத்தாகும்¹ என்பார் கூற்றும் இங்கு நினையத்தக்கது ஆகும்.

சிவஞானபோதம் முதல்நூலே

சிவஞானபோதம் வழிநூல் அன்று. அது முதல்நூல் என்ற இடத்தையே பெறுகிறது. இதனை மறைமலை அடிகள், கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை போன்ற பேரறிஞர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டு உள்ளனர்.²

ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் 120 காரணங்கள் காட்டிச் சிவஞானபோதம் முதல் நூலே என நிறுவி உள்ளார். அவற்றுள் சில கீழே தரப்படுகின்றன.

1. அருணந்தி சிவம், மனவாசகங்கடந்தார் என்னும் இருவரும் மெய்கண்டதேவரின் மாணக்கராவர். இவர்கள் தத்தம் குருமூர்த்திகளையும், அவர்கள் அருளிய நூல்கள் தமக்கு முதல்நூல்கள் ஆனமையையும் தவறாமல் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மெய்கண்டார் தம்நூலுக்கு முதல்நூல் ஒன்று இருப்பின் அதைத் தவறாமல் குறித்திருப்பார். அவ்வாறு குறியாமையின் இதுவே முதல்நூல் என்பது பெறப்படுகிறது.
2. இரௌரவ ஆகமத்தில் பாவவிமோசனப் படலத்தில் உள்ள 12 சூத்திரங்கள் சிவஞானபோதத்திற்கு முதல்நூல் என்பார். இது உண்மை என்றால் முன்னூல் என்று கூறப்படும். 12 சூத்திரங்களுள் ஒன்றையேனும் கூறினாரல்லர். திரிலோசன சிவாசாரியார் சித்தாந்த சாராவளி என்ற நூலை இயற்றியவர். அகோர சிவாசாரியார் இரௌரவ ஆகமப்பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டும் இயல்பினர். நீலகண்ட சிவாசாரியார், ஆதிசங்கரர் முதலியோர் ஆகமங்கள் பலவற்றிற்கும் பேருரை எழுதியவர்கள். இவர்களில் ஒருவரேனும் அப்பன்னிரண்டு

1. கு. சுந்தரமூர்த்தி, சிவஞானபோதமும் சிற்றுவரையும் - நுண்பொருள் விளக்கம், ப.4.

2. 1. மறைமலையடிகள், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, ப. 291. 2. கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை, மெய்கண்டாரும் சிவஞானபோதமும், பக்.11-27.

சூத்திரங்கள் சிவஞான போதத்திற்கு முதல்நூல் என்று கூறவில்லை.

3. இரௌரவ ஆகமத்தின் 12 நூற்பாக்களையும் சிவஞான போதத்தின் 12 நூற்பாக்களையும் ஒத்திட்டுப் பார்க்கும் போது ஏலாதனவாக உள்ளன. மாறுபாடுகளே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில :

(அ) இரௌரவ ஆகமத்தின் முதல் நூற்பா பெண், ஆண், அலி என்று தொடங்குகிறது. சிவஞான போதத்தின் முதல் நூற்பா அவன், அவள், அது என்று தொடங்குகிறது. ஆகம நூற்பாவில் காரியமாகக் காணப்படுதலின் என்றுள்ளது. சிவஞான போதத்தில், மூவினைமையின் என்றுள்ளதுடன், சிவஞான போதத்தில் உள்ள 'மலத்துளதாம்' என்ற தொடருக்கு ஏற்ற தொடர் ஆகம நூற்பாவில் இல்லை.

(ஆ) சைவசித்தாந்தம் இறைவன் எங்கும் வியாபகமாகவும், உயிர்கள் வியாப்பியமாகவும், மலங்கள் வியாப்பியாகவும் உள்ளதாகக் கூறுகிறது. இவ்விரிவு வடமொழி ஆகம நூற்பாவில் இல்லை.

(இ) அசித்து, சித்தை அறியாமைக்கும், சித்து, அசித்தை அறியாமைக்கும் வடமொழியில் சூத்திரம் வெவ்வேறு காரணம் கூறி விளக்கவில்லை. ஆனால், தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தின் ஏழாவது நூற்பா இதனைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

(ஈ) உயிர்கள் முன் செய்த தவத்தால் இறைவன் குருவாக வந்து அருளுவான் என்று சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம் கூறுகின்றது. இக்கருத்து வடமொழி ஆகமத்தில் கூறப்படவில்லை.

(உ) சிவஞானபோதம் ஐந்தாவது நூற்பாவில் ஐம்பொறிகள் உயிரை அறிவதில்லை; உயிர் தன்னையும் தலைவனையும் அறிவதில்லை என்ற கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. வடமொழி சிவஞானபோதத்தில் அவை கூறப்படவில்லை.

- (உ) சிவஞானபோதம் பத்தாம் சூத்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஏகனாகி இறைபணி நிற்க' என்ற ஏவல் வடமொழி ஆகமத்தில் இடம்பெறவில்லை. 'பணி' என்ற கருத்தும் காணப்பெறவில்லை.
- (எ) சிவஞானபோதம் பதினொன்றாம் நூற்பாவில் கூறப்படும் இறைவன் புரிவதாகிய 'காணும் உபகாரம்' வடமொழி ஆகமச் சூத்திரங்களில் இல்லை. அன்றியும் இந்நூற்பாவில் உள்ள 'காட்டும் உளம் போல்', 'அரண் கழல் செல்லுமே' என்ற தொடர்களுக்கு கேற்ற சொற்களும் வடமொழியில் இல்லை.
- (ஏ) சிவஞானபோதம் 12-ஆம் நூற்பாவில் உள்ள 'செம்மலர் நோன்றாள் சேரல் ஓட்டா அம்மலம் கழீஇ' என்ற பகுதி வடமொழிச் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை. மற்றும், இப்பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்தில் அறிவு, இச்சை, தொழில்கள் செய்யப்படும் இடங்கள் எவை என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்விளக்கம் வடமொழி ஆகமச் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை.

வடமொழி இரௌரவ ஆகமத்தின் வழி தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் எழுதப்பட்டிருந்தால் இத்தகைய மாறுபட்ட நிலை ஏற்பட்டிருக்கு. மற்றும், "தமிழில் சிவஞானபோதம் எழுந்தபின் அதன் திட்டமும் நுட்பமும் கண்ட வடமொழி அறிஞர் ஒருவர், வடமொழியின் வழியது எனும் கூற்றிற்கேற்ப பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை எழுதி இரௌரவ ஆகமத்தோடு இணைத்துவிட்டனர் என்பதே உண்மையாகின்றது"¹ என்பார் கூற்று இங்குக் கருதத்தக்கது ஆகும்.

வடமொழி சிவஞானபோதத்தோடு இவ்வாறு மாறுபட்டு நிற்கும் சிவஞானபோதம், தொல்காப்பியம், சங்கப்பனுவல்கள், திருக்குறள் ஆகியவற்றைப் பொதுநூலாகவும் திருமுறைகளைச் சிறப்பு நூலாகவும் கொண்டு எழுந்துள்ளது என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

1. கு. சுந்தரமூர்த்தி, சிவஞானபோதமும் சிறுநாயகமும் - நுண்பொருள் விளக்கம், ப.4.

தமிழ் நூல்களின் வழியதாம் தகைமை

தமிழ்நூல்களை அடியொற்றியது சிவஞானபோதம் என்பதற்குப் பின்வருவனவற்றைச் சான்றுகளாகக் கருதலாம்.

1. தொல்காப்பியத்திலும், இறையனார் களவியலை ஒத்த இலக்கண நூல்களிலும் மட்டுமே 'என்மனார்' என்ற சொல்லாட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. சிவஞானபோதம் முதல் நூற்பாவிலேயே “அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்” என இச்சொல்லாட்சி இடம் பெற்றுள்ளது.
2. சிவனை அழித்தற் கடவுளாகப் பரிபாடலும், கலித்தொகையும் குறிக்கின்றன.

‘காய்கடவுள்’,¹

“கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள் போல்”²

இவற்றால் சங்ககாலத்தில் சிவபெருமானே அழித்தற் கடவுள் என்ற கோட்பாடு இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இதனோடு “சிவபெருமானே சங்கார காரணன்” என்னும் சிவஞானபோதக் கருத்து இயைபுபடுகிறது. மற்றும் அழித்தற் கடவுளாக விளங்கும் சிவபெருமானே உலகைப் படைத்தற் கடவுளாகவும் விளங்குகிறார் எனச் சங்கச் சான்றோர்கள் கருதினர் என்பதை,

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியு

மாக விசும்பொடு ஐந்துடன் இயற்றிய

மழுவான் நொடியோன்”³

எனவரும் மதுரைக் காஞ்சி அடிகளால் அறியலாம். இதனோடு, “அந்தத்தைச் செய்கின்றவனே ஆதியாவான்” - என்னும் சிவஞானபோதக் கருத்து இயைந்து வருவது கருதத்தக்கது.

3. சிவபெருமான் ஒருவனே முழுமுதற் கடவுள்; அவனே எல்லோர்க்கும் தலைவன் எனச் சிவஞானபோதம் கூறுகிறது. இதனை,

“நன்றாய்ந்த நீணிமிர் சடை முது முதல்வன்”⁴

எனப் புறநானூறும்,

1. பரிபாடல், பா.5, வரி:13.
2. கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.103:15.
3. மதுரைக்காஞ்சி, வரி:453-454.
4. புறம், பா.166, வரி:1-2.

“மழுவான் நெடியோன் தலைவனாக”¹

என மதுரைக் காஞ்சியும்,

“நுதல் விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலா”²

என மணிமேகலையும் உறுதி செய்கின்றன.

4. இறை - உயிர் - கட்டு என்னும் முப்பொருள்களும் என்றும் நிலையானவை என்பது சைவ சித்தாந்தத்தின் முடிந்த முடிவு. இப்பொருள் உண்மையைச் சிவஞான போதம் கூறுகிறது. இக்கருத்துப் பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்களில் காணப்படுகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் கூறுவது போல் ஓரிடத்தில் தொகுத்துக் கூறப்படாவிட்டாலும் அவற்றின் இயல்பு ஆங்காங்கு கூறப்படுகிறது. “வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்”³ என இறைவனைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

“காலம் உலகம்”⁴ எனத் தொடங்கும் நூற்பாவிலும், “கணையும் வேலும் துணையற மொய்த்தலின்”⁵ எனத் தொடங்கும் நூற்பாவிலும் உயிர் உண்மை கூறப்படுகிறது.

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப”⁶

என்பதால் உயிர் வினைவயத்ததாய்ச் செயல்படும் உண்மை விளக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு தமிழ் நூல்களோடு ஒத்து நிற்பதாலும் வடமொழி இரௌரவ ஆகமத்தோடு முரணுவதாலும் சிவஞானபோதம் முதல்நூலே என்பதும் அது சித்தாந்தச் சாத்திரங்களில் முதல் இடத்தைப் பெற்றதாகும் என்பதும் துணியப்படுகின்றன.

1. மதுரைக்காஞ்சி, வரி:455.

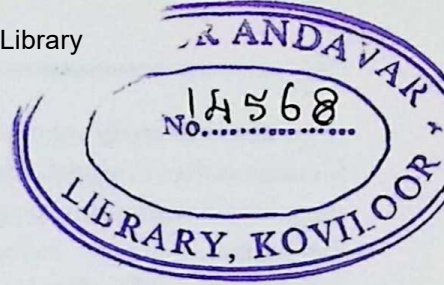
2. மணிமேகலை, கா.1., வரி:54.

3. நன்னூல், சூ.6, தொ.பொருள், மரபு. சூ.96.

4. தொல், கிளவியாக்கம், சூ.57.

5. மேலது, புறத்திணையியல், சூ.16.

6. மேலது, களவியல், சூ.2.

உயிர் உண்மையும் அதன் இயல்பும்

சிவஞானபோதம் முப்பொருள் உண்மைக்குப் பிரமாணமும், இலக்கணமும் கூறும் இயல்பினது. பொருள் மூன்றனுள் 'பசு' தொடர்பின மூன்று நூற்பாக்கள். அவை மூன்று, நான்கு, ஏழு ஆகியன. பசு உண்மையை நிறுவும் சூத்திரங்கள் மூன்றும், நான்குமாம். எது உயிர் என்பதில் சமயவாதிகள் வேறுபடுகின்றனர். அவர்தம் கொள்கைகள் ஆராயத்தக்கன.

உயிரைப் பற்றிய பல்வேறு கொள்கைகளை மறுத்தல்

உயிர் என்கின்ற ஒரு பொருள் இல்லை. அது வெறும் சூனியமே என்று கூறுவர் சூனியான்மவாதிகள். உடம்பே உயிர், உடம்பின் வேறாக, உயிர் என்பதொன்று காணப்படவில்லை என்பர் தேகான்மவாதிகள். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களே, உயிர் என்பர் இந்திரியான்மவாதிகள். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்களே உயிர் என்பர் அந்தக் கரணான்மவாதிகள். நுண்ணுடல் ஆகிய சூக்கும் உடம்பே, உயிர் என்று சொல்லுவர் சூக்கும் தேகான்மவாதிகள். பிராணவாயுவே உயிர் என்று கூறுவர் பிராணான்மவாதிகள். உடம்பு, பொறி, அந்தக்கரணம், நுண்ணுடம்பு, உயிர்க்காற்று எனும் இவையாவும் கலந்த திரட்சியாகிய சமூகம்தான் உயிர் என உரைப்பர் சமூகான்மவாதிகள். உயிரானது பிரமப் பொருளின் பரிணாமமாகத் தோன்றி, அறிவு இச்சைச் செயல்களை அடைந்து தீயும், சூடும் போலப் பேதாபேதம் ஆகிய குண குணித்தன்மைகளை உற்றுப் பல்வேறு வகைப்பட்டு நிற்கும் என்பர் பரிணான்மவாதிகள். உயிரானது குணகுணித்தன்மை இல்லாமல், முழுவதும் அறிவு மாத்திரையாய் நிற்கும் என்பர் சாங்கிய நூலார்.

உயிர் என்பது அருவம் அன்று, உருவப் பொருள் என்பர் பெளராணிக மதத்தினர். உயிர் உருவமும் அன்று, அருவமும் அன்று, அருவுருவப் பொருள் என்பர் கவுள மதத்தினர். உயிர் என்பது ஆகாசம் போல அருவமாய் அவிசாரமாய் இருக்கும் என்று கூறுவர் பாதஞ்சலர். உயிர் எனப்படுவது சடப்பொருளாய் நின்று அறியும் தன்மை பெறும் என இயம்புவர் வைசேடிகர். உயிர் சித்துப் பொருள்தான் சடப் பொருள் இல்லை என்று மொழிவர் பட்டாச்சாரியர். உயிரானது உடம்பின் உள்ளே பரமானது அளவிற்காய் இருக்கும் என உரைப்பர், பாஞ்சராத்திரிகள். உடம்பின் உள்ளே புல்நுனியிற் பனித்துளி போல ஏகதேசமாய் இதயத்தானத்தில் நின்று, தன் அறிவு விளக்கொளியைப் போல எங்கணும் வியாபித்துப் பரவியிருப்பது ஆன்மா என்பர் மிருதி நூலார். உடம்பு முழுவதும் நிறைந்து சிறிய உடம்பிற் சிறியதாயும், பெரிய உடம்பிற் பெரியதாயும் விளங்குவது உயிர் என விளம்புவர் சமணர்கள். இறைவனைப் போலவே எங்கணும் வியாபித்துப் பரவி நின்று அறிவது உயிர் எனக்கூறுவர் ஐக்கியவாதக் கொள்கையினர்.

இங்ஙனம், பலரும் கூறுகின்ற உயிரின் இயல்புகளை எல்லாம் ஆசிரியர் மறுத்துரைத்து உயிர் உண்மை சாதிக்கின்றார் எனலாம். “உயிர் என்பது எது?” என்னும் ஆராய்ச்சியில் ‘இன்னதுதான் உயிர்’ எனக் கூறுவதில்தான் மதங்கள் மாறுபடுகின்றன. அம்மாறுபாட்டில், மெய்கண்டார் பொருந்தாக்கொள்கைகளை மறுப்பதையே உயிருண்மை கூறுவதாக அமைத்துக் கூறுகின்றார்”¹ என்பது அறியத்தக்கது.

இலதென்றலின் உயிர் உளது

இல்லை என்று சொல்லுவதால் அவ்வாறு சொல்லும் உயிர் உளது. இல்லை என்கின்ற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவுயிர் உண்டு. “உடல், பொறி, மனம் முதலிய கருவிகளை விசாரணை செய்யப்புகுந்து, இது ஆன்மாவல்ல, இது ஆன்மா அல்ல என்று கழித்த விடத்தில் ஐந்தெழுத்து வடிவாய் நின்று அறியும் அறிவொன்று எஞ்சி நிற்கக் காணலாம். அதுதான் உயிர். உயிர் பந்தப்பட்டு அதன் அறிவு

1. அருணைவடிவேல், சி., சித்தாந்தத்தெளிவியல், ப.121.

மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலையில் உயிருடன் சேர்ந்து உயிருக்கு எல்லாப் பொருள்களையும் காண்பிக்கும்; மாயை சடமாதலால் அது உயிராக மாட்டாது; மாயையின் உதவியால் அறியாமல் அதற்கு அப்பாற்பட்டுச் சுயமாய் அறியும் பரம்பொருளும் உயிராக மாட்டாது. எனவே, இவ்விரண்டும் அல்லாத தனிப்பொருளாகவே உயிர் இருக்க வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது.”¹ இங்ஙனம், உடல், பொறி, விடயம் அனைத்தினையும் ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து, அன்று அன்று எனக் கழித்து முடிவு செய்யுங்கால், அங்ஙனம் முடிவு செய்து நிற்பதாகிய அறிவு ஒன்று இருத்தலின், அதுவே உயிர் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

எனது உடல் என்றலின் உயிர் உளது

எனது உடம்பு என்று கூறும் வழக்கமே, உடம்பிற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு என்பதனைக் காட்டும். இது என்னுடைய உடம்பு என்று சுட்டிக்கூறுவது எதுவோ அதுவே உயிராகும். எனவே உடம்பு உயிராகாது. உடம்புக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு என்பர் ஆசிரியர். பொதுவாக நாம் வழக்கத்தில், யான் வளர்ந்தேன் - யான் மெலிந்தேன் - யான் மனிதன் - யான் வீரன் என்று உடம்பின் பண்புகளை உபசாரம் பற்றி உயிருக்கு ஏற்றி வழங்கினும், யான் உடம்பு - யான் கை - யான் கால் என்று உடம்பினை அவ்வாறு வழங்குவார் இவர். எனதுடல் - எனதுகை - எனதுகால் என வேற்றுமைப் படவே யாவரும் வழங்கல் கண்கூடு. எனவே, உடம்பின் வேறாக உயிர் என்பது உண்டு என்பது புலனாகும்.

ஐம்புலன் அறிதலின் உயிர் உளது

ஐம்பொறிகளான மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பவை முறையே தத்தம் புலன்களையே அறியும் தன்மைய. ஒரு பொறி அறிவதனை மற்றொரு பொறி அறிவதில்லை. எனவே ஐம்பொறிகளையும் தனித்தனியே இயக்கி, அந்த ஐம்பொறிகளாலும் ஐம்புலன்களையும் அறிந்து பயன்கொள்வதாகிய உயிர் அவற்றின் வேறாக உண்டு என்று தெளியலாம். எனவே, ஐம்பொறிகளினது தொழில்களையும் அறிந்து அவ்வமை

1. முத்தையாப்பிள்ளை, ஏ.சிவஞானபோத சூத்திரக் கட்டுரை பக்.30-31.

பொறிகளால் வரும் பயன்களையும் அனுபவிக்கின்ற உயிர் எல்லாவுணர்வுகளையும் அனுபவிப்பதுடன் அது தன்னுணர்வுடையதாய் விளங்குகிறது. எனவே, பொறிகள் உயிராகமாட்டா. பொறிகளின் துணைகொண்டு புலன்களை அறிவது எதுவோ அதுவே உயிர். கண்டு, கேட்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் பொருள் ஒன்று வேறாய் உள்ளது, அதுவே உயிராகும்.

ஒடுக்கம் அறிதலின் உயிர் உளது

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும், அகங்காரம் ஒன்றும், மனம் புத்தி இரண்டும் ஆக எட்டுக் கருவிகளானாகிய உடம்பு நுண் உடம்பு எனப்படும். இது ஒடுங்கின நிலையில் இயங்கும். இதுவே உயிர் எனில், கனவு கண்ட நுண் உடம்பே நனவின் கண் அதனை அறியுங்கால், தான் கண்டவாறே தெளிவுற அறிதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி மாறுபட்டு அறிதலைக் காண்கின்றோமாதலின் நனவில் இயங்கும் தூல தேகமும், கனவுகாணும் குக்கும தேகமும் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறுபட்டு, உயிர் என்பது ஒன்று உண்டு என்று தெளியலாம்.

பிராண வாயுவுக்கு வேறாக உயிர் உளது

ஐம்பொறிகளும் உட்கருவிகளும் ஒடுங்கின உறக்க நிலையில் பிராணவாயு இயங்குகிறது. உறக்கம், விழிப்பு என்னும் இருநிலைகளிலும் பிராணவாயு ஒரு தன்மையாகவே இயங்கிக்கொண்டு நிற்கின்றது. பிராணவாயுதான் உயிர் என்னில் விழிப்பு நிலையில் இருக்கின்ற இன்பதுன்ப உணர்ச்சிகள் துயில்கின்ற நிலையில் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லையாதலின் பிராணவாயு உயிராகமாட்டாது. இயக்கும் உயிர் பிராணவாயுவாகவும், இயக்கப்படும் பொருள், கண் முதலிய கருவிகளும் ஆயின், இயங்குகின்ற பிராணவாயு நன்கு செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இயக்கப்படும் கருவிகள் எப்படித் தொழிற்படாதொழியும்? அதனால் இயக்கும் உயிர் பிராணவாயு அன்று; அதனின் வேறே, அஃது இக் கருவிகளையும், பிராணவாயுவையும் இயக்கி நிற்கும். உயிர் பிராணவாயுவையும் தன் விருப்பப்படி அடக்கவும், இயக்கவும்

வல்லதாய் இருத்தல் அனுபவத்திற் காணப்படுவதே. எனவே பிராணவாயு உயிராகாது, உயிரின் வேறுபட்டது.

உணர்த்த உணர்தலின் உயிர் உளது

மறந்து மறந்து நினைக்கிற படியினாலே, மறவாமல் இருக்கின்ற அரனுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

“கடவுள், கருவிகள் வாயிலாகப் பொருள்களை அறிவிக்க அறிதலின், கடவுளுக்கு வேறாக உயிர் உண்டென்றது பொருள்களை ஐம்பொறிகளாலும் ஒருங்கே அறியாது, ஒன்றையே ஒரு காலத்து அறிந்தும், அறியப்படுவதாயும், முன் அறிந்ததனை மறந்து அறிதலும், அறிந்ததை இடைவிடாமலறிவு மாற்றலின்றி, விட்டு விட்டு ஐந்து அவத்தைபட்டு அடங்கி, மீள அறிந்தும் வருவதெது, அது பேரறிவுமாகாது, உண்மையுணர்ந்தான் மணவொருப் பட்டு நின்று அதனைத் தானெனக் கருதும் தன்மை யுடையது உயிரென விளங்கும்”¹

என்பார் கூற்றும் இதனை வலியுறுத்தும். பிரதமப் பொருள் ஒன்றே எல்லா உடம்புகளிலும் உள்ளது. ஆகாயத்தில் உள்ள சூரியனது உருவம் நிலத்தின் கண்ணே காணப்படும் நீர் நிலைகளில் எல்லாம் காணப்படும். அது ஒவ்வொன்றும் சூரியனேயாதல்போல, எங்கும் நிறைந்து ஞானமையமாய் விளங்கும் பிரமப்பொருள் ஒன்றே எல்லாவுடம்பிலும் உயிராக இருக்கின்றது என்பார், ஒருசாரர். உடம்பில் உள்ள உயிரோ அறியாமை யற்றுப் பிறர் அறிவிக்க அறியும் இயல்பினதாய் இருப்பது. பிரமமோ எனில் முழுக்க ஞானமேயானது. ஆகவே, உயிர் பிரமப் பொருளுக்கு வேறாய் சிற்றறிவு உடையதாய் இருப்பதால், “உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளது”² என்று கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

1. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, கா., மெய்கண்டாரும் சிவஞானபோதமும், ப. 118.

2. பாலகப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.,) சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 51.

மாயா இயந்திர தனுவினுள் உயிர் உளது

“மாயா காரியங்களால் ஆக்கப்பட்டுச்
சூத்திரப் பாவைபோல் உள்ள உடம்பின்
கண்ணே அம்மாயா காரியங்கள் யாவும்
கூடிய சமுதாயத்திற்கு வேறாய் உயிருண்டு.”¹

எனவே, உண்டு என நிறுவப்பட்ட உயிர் உடம்பினுள் உள்ளது. உயிரின் வேறாகிய உடம்பும் உலகமும் மாயையின் காரியம். மாயையால் ஆகிய ஐம்பூத பரிணாமம் உடம்பு ஆதலின் இதனை ஆசிரியர் “மாயா இயந்திரதனு”² என்கின்றார்.

நான்காம் நூற்பா கூறும் உயிர் உண்மை

“அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பனின் றஞ்சுவத் தைத்தே”³

என்று அந்தக்கரணான்மவாதியை மறுப்பதோடு உயிர் இயல்பும் இயம்புகிறது. முன் நூற்பாவில் தொகுத்துச் சொல்லப்பட்ட உயிரின் ஐந்தவத்தை இங்கே விளக்கமுறக் கூறப்படுகின்றது. அவத்தைகள் பலவாகுமாதலால் இங்கே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்ற ஐந்தவத்தைகள் விளக்கப் பட்டன. உயிர், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அந்தக் காரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றன்றாயினும் அமைச்சர் களாகிய துணைவர்களுடன் கூடித்தொழில் நடத்தும் அரசன் போல அந்தக்கரணங்களுடன் கூடி நின்று ஐந்து அவத்தையுறும் என்பது விளங்கும். அரசனுக்கு நுண்ணுணர்ச்சியுடைய அமைச்சர்கள் அவசியமாவது போலச் சகசமத்தாலுணர்வின்றிக் கிடந்து கலாதிகளாற் பொதுவுணர்ச்சி பெறினும், சிறப்புணர்ச்சி பெற வேண்டியதற்கு அந்தக்கரணங்கள் அவசியமாயின⁴ என்ற கருத்து ஈண்டு உணரத்தக்கது.

1. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, த.ச., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதம் ஸ்ரீ பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தியும் தெளிபொருள் விளக்கங்களும், ப.401.
2. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப.51.
3. மேலது, ப.70.
4. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப.71.

அந்தக் கரணங்களின் வேறாய் உயிர் உண்டு

அந்தக் கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்பவைகளில் ஒன்று உயிர் அன்று. உயிர் அவற்றினின்றும் வேறுபட்டதாகும். அந்தக் கரணங்கள் ஒரு வகையில் அறியும் பொருளாக இருந்தாலும், மறுவகையில் அறியாதவையாய் இருக்கின்றன. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் கருவிகளால் அறியும் பொருளைச் சித்தம் சிந்தித்து அறியுமே அன்றிச் சிந்தித்தேன் என்றும், மனம் சங்கற்ப விகற்பம் செய்யினும் சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தேன் என்றும், அகங்காரம்தான் ஒருப்பட்டெழுந்தேன் என்றும், புத்தியும் நான் நிச்சயித்தேன் என்றும் அறியமாட்டா; ஆனால், உயிர் யான் நிச்சயித்தேன் என்றும், இது சுகம், இது துக்கம் என்றும் அறியும்.

“அந்தக்கரணங்கள் ஒன்றையொன்றுணராலாதலானும், எனதுடல் என்றதுபோல என் மனம், என்புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம் எனப்படுதலானும் மனம்புத்தி அகங்காரம் சித்தம் இவைகளின் வேறாய் ஆன்மாவுளது என்பது பெறப்படும்”¹ என்பர்.

ஐம்பொறிகளின் வேறு அந்தக்கரணம்; அந்தக்கரணங்களின் வேறு உயிர்; ஐம்பொறிகளுக்கு அந்தக்கரணம் சித்து; அந்தக் கரணத்துக்கு உயிர்சித்து; உயிருக்கு இறை சித்து என்று அறியலாம்.

மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் என்பனவற்றால் உணரப் படுவன மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியால் தரப்பட்ட புற விளக்கங்களேயாம். எனவே, உயிர் உணர்வது அந்தக்கரணங்களில் தோன்றியதேயாம். இங்ஙனம், அறியப்படும் இவ்விருவகை உணர்ச்சிகளும், கடலின் நடுவில் இருந்து அலை தோன்றிக் கரையைச் சேர்வதுபோல் முதலில் வாயிற்காட்சி யாகத் தோன்றிப் பின் மானதக்காட்சியாய் அதன்பின் தன் வேதனைக் காட்சியாய் ஆன்மாவின் கண் வந்து சேருகின்றன என்பதால் உயிர் அந்தக்கரணங்கள் போல் இல்லாமல் சித்தாய் இருத்தலை அறியலாம். அந்தக்கரணங்கள் உயிர் அல்ல, உயிர் அவற்றின் வேறு என்று உயிரை அறிவது பசுஞானமாகும். இப் பசு ஞானத்தை அறிவித்த பொருள் வேறிருக்க வேண்டும்

1. நெல்லையப்பிள்ளை, சிவஞானபோத சூத்திரக்கட்டுரை, ப. 38.

என்று உணர்வது, அப்பொருள் யாதாய் இருக்கலாம் என்று, திருவருளைத் துணைகொண்டு ஆராய்ச்சி செய்தார்க்கு இப்பசு ஞானத்தின் மேலாய் சிவஞானம் உண்டாகும்.

மலமறைப்பால் உயிருக்கு அறிவில்லை

ஆன்மா, சகசமலமாகிய மூலமலத்தால் கட்டுண்டு கிடப்பது. ஆன்மா, அந்தக்கரணங்களில் ஒன்று அல்ல ஆயினும் அவற்றுடன் அது சந்தித்து நிற்பதற்குக் காரணம், ஆன்மா, அறிவுள்ளதாய் இருக்கும் அனாதியே. செம்பிற் களிம்பு போல ஆணவ மலபந்தமுடையதாய் நிற்பதாலும், அம்மலத்தின் தொடர்பால் தன் இயல்பினால் பொருள்களை உணரும் வகையில்லை யாதலால், பொருள்களை உணரவேண்டிக் கருவிகளுடன் கூடி நிற்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

ஆணவ மலம் அறிவை மறைக்குமியல்பினதாதலின் மாயையால் ஆகிய உடம்பையே விளக்கு ஒளியாகக் கொண்டு ஆன்மா பொருள்களைக் காண முற்படுகின்றது.

“ஆன்மா தோன்றலும் அழிதலுமின்றி நித்தப் பொருளாயிருப்பதால் வியாபகமாகவும் நிற்குமென்பது துணியப்படும். இது துணியப்படவே, ஆன்மாவின் குணமாகிய அறிவும் தோற்றக் கேடில்லாமல் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்கும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. அவ்வான்மவறிவு ஒன்றனைவிடயிருக்குங்கால் ஒருகால் நிகழ்ந்தும், ஒருகால் நிகழாதும், காலத்தாலும், இடத்தாலும், ஏகதேசமாய் நிகழ்வதைப் பார்ப்பதால் அவ்வறிவு இவ்விதம் நிகழ்வதற்குச் செயற்கையாகிய காரணம் ஒன்று இருக்க வேண்டுமென்றே கொள்ளல் வேண்டும். அக்காரணம் ஆன்மாவின் இயற்கையாகவாவது குணமாகவாவது இருக்க முடியாது. ஆன்மா அறிதற் குணமுடையதே, அவ்வறிவை மறைப்பது வேறொரு தனிப்பொருளாகயிருக்க வேண்டும். அதுதான் ஆணவமலம்... ஆணவம் ஆன்மாவை அனாதியே பற்றி நில்லாமல் இடையிற் பற்றினதென்றால் அவ்விதம் இடையிற் பற்றினதற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றியே பற்றுமென்னில் முத்தி நிலையிலும் பற்றுதல் செய்து முத்தி

யில்லை யென்பதாகும். ஆதலின் ஆணவ மலம் ஆன்மாவை அனாதியே பற்றியிருக்கிறதென்றே கொள்ளல் வேண்டும்”¹

என்னும் நெல்லையப்பப்பிள்ளையவர்கள் கருத்து இங்கு சிந்தித்தற்குரியது ஆகும்.

இவ்ஆணவமலம் இறைஞானத்தை மறைக்காமல் ஆன்மக் களின் ஞானத்தை மட்டும் மறைப்பதாம். சூரிய ஒளிக்கு மாறாகிய இருள் சூரிய ஒளியை மறைக்காமல் கண்ணொளியை மட்டும் மறைப்பது போல்வதாகும். சூரிய ஒளியால் இருள் நீங்குதல் போலக் குரு அருளும் ஞானத்தால் மலம் நீங்கும். ஆன்மா ஆணவ மலத்தால் தொழிற்படாமல் மறைப்புண்டு கிடத்தலின் அது மற்றொன்றின் துணையாலே பொருள்களை அறியும். எனவே ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாகுந் தன்மை உடையதாம் என்னும் கருத்து நிலை உடைத்தாகும்.

சதசத்து

உயிரைச் சதசத்து என்பது சித்தாந்த மரபு. எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையாய் நிற்கும் பொருள், ‘சத்து’ எனப்படும். பதியை அவ்வாறு கருதலாம். மாறுதலுக்கு உட்பட்டிருக்கும் பாசம் அசத்தெனப்படும். சார்ந்ததன் வண்ணமாம் உயிர் அவ் விரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட ‘சதசத்து’ எனப்படும். பசு சாப்புக்கேற்ப சத்தாகவும், அசத்தாகவும் கொள்ளப்படுதலின் அது சதசத்தாம்.

“இருதிறன் அறிவுளதிரண்டலா ஆன்மா”²

என்று ஆசிரியர் கூறுவதனால் உயிர், அசத்தை அசத்தால் விளங்கி அறிந்து, அசத்தின்கண் உள்ளதாயும், சத்தைச் சத்தால் விளங்கி அறிந்து சத்தின் கண் உள்ளதாயும் சிறப்பு இயல்பு உடையது என்று அறியத்தகும்.

மாறுபட்ட இரண்டு தன்மை ஒரு பொருளில் இருத்தல் இல்லை; ஆகவே, ஆன்மாவைச் ‘சித்சித்து’ என்று கூறுவது ஏற்புடைத்தாய் இல்லை; எனவே, சித்து என்றோ, சடம் என்றோ கொள்வதே பொருத்தம். ஆம் எனில், சித்து, கருவி கரணங்கள் இன்றித் தானே அறியும் தன்மையது. எனவே அது பரம்பொருள். உயிர் சித்தாயின் கருவி கரணங்கள் தேவையில்லை. உயிர் அவற்றின் துணை கொண்டே உணர்ந்து வருதலின் சித்து

1. நெல்லையப்பப்பிள்ளை, சிவஞானபோதகுத்திரக் கட்டுரை, ப.43.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம.,(ப.ஆ), சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 114.

அல்ல. அங்ஙனமே உயிர் சடம் ஆகாது. சித்துப்பொருள் சடப் பொருள் ஆகாது, சடப்பொருள் சித்துப் பொருள் ஆகாது. இவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலையினதே உயிர். அது சித்சத்து எனப்படும்.

பதி சூக்குமப் பொருள்; பாசம் தூலப் பொருள்; பசு இவ் விரண்டு பொருளும் அல்லாமல், இவ்விரண்டிற்கும் இடைப் பட்ட தன்மையது. எனவே, அது சூக்குமா சூக்குமப் பொருள் என்றும் கொள்ளப்படும்.

சித்துத் தன்மை, அசத்துத் தன்மை எனும் இரண்டு தன்மை உடையது சித்சித்து என்று கொள்வது பொருந்தாது. இவ் விரண்டு தன்மைக்கும் இடைப்பட்ட வேறொரு தன்மை எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிர், சித்துப் பொருளை நோக்க அசித்தாயும், அசித்துப் பொருளை நோக்கும்போது சித்தாயும் நின்று, சித்தோடு கூடிச் சித்தாயும், அசித்தோடு கூடி அசித்தாயும் நிற்பதாய் விளங்கும் தகைமையது.

இருவகை உபகாரம்

சதசத்தாகிய உயிர், சத்தையும், அசத்தையும் அறிகிறது எனினும், இங்ஙனம் உயிர் அறிதற்குக் கடவுள் தானே கண்டு காட்டியும் உதவுகின்றான் என்பதைக் காணும் உபகாரம், காட்டும் உபகாரம் எனலாம். பெத்த நிலையிலும் வீட்டு நிலையிலும் இவ்விருவகை உபகாரங்களும் நிகழ்கின்றன. உயிர்கள் பொருள் களை அறியுமாறு செய்வது காட்டுமுபகாரம் ஆகும். உயிர்கள் பொருள்களில் படிந்து இன்பதுன்ப நுகர்வுகளைப் பெறுமாறு செய்வது காணும் உபகாரம் ஆகும். உயிர் காணும் இயல்புடைய கண்ணுடன் கலந்து பொருள்களை அக்கண் காணுமாறு செய்து தானும் காண்கின்றது. அது போலவே உயிரைக் காண வைப்பது, முதல்வனுடைய சிற்சத்தி. உயிரின் சிற்சத்தியுடன் இரண்டறக் கலந்து காணவைப்பதுடன், தானும் காண்கிறது. காரைக்கால் அம்மையார்,

“அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே

அறிவாய் அறிகின்றான் தானே”

என்று பாடுவதில், அறிவான், அறிவிப்பான் என்னும் சொற்கள் இக்கருத்தைக் குறிப்பனவாதல் காணலாம்.

மூவகை உயிர்கள்

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று மலங்களும் உடைய உயிர்கள் சகலர் எனவும், ஆணவம், கன்மம் என்ற இரண்டும் உடைய உயிர்கள் பிரளாயகலர் எனவும், ஆணவம் ஒன்றே உடைய உயிர்கள் விஞ்ஞான கலர் எனவும் கூறப்படும்.

மூவகைக் காரண நிலைகள்

கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்னும் மூன்று காரண நிலைகளுக்கு உயிர்கள் உட்படுவன. உயிர் கேவலத்தில் கருவிகளில் தொடர்பின்றித் தனித்து இருக்கும். சகலத்தில் முதல்வன் அருளால் உடல், பொறி முதலியவற்றோடு உயிரானது பொருந்தி இருக்கும். சுத்தத்தில், மலங்கள் விடுபட்டுப் பிறவியை விடுத்துத் தூய நிலையை அடைதலும், கேவல நிலையில் உயிர்கள் உடல், பொறிகள் முதலியவற்றின் கூட்டுறவு இன்றி இருப்பதால் அறிவு, செயல், விழைவு ஆகியவை இன்றி ஆணவ மலத்தினால் முழுவதும் ஈர்க்கப்பட்டனவாய் இருக்கும் என்பதையும்,

“அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங் களோடும்
செறிவிலன் கலாதி யோடும் சேர்விலன் செயல்களில்லான்
குறியிலன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
பிறவிலன் மலத்தினோடும் வியாபிகேவலத்தில் ஆன்மா”¹

என்பதால் அறியலாம்.

உயிர்கள் சகல நிலையில் உடம்புடன் கூடி எண்ணம், சொல், செயல்களால் நல்வினை தீவினைகளை இயற்றிப் பல பிறவிகளிற்பட்டு மயங்குகின்றன என்பதை,

“உருவினைக் கொண்டு போக போக்கித் துன்னல் செப்பல்
வருசெயல் மருவிச் சத்தமாதியாம் விடயம் தண்ணில்
புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா யோனியும் புக்குழன்று
திரிதரும் சகலமான அவத்தையிற் சீவன் சென்றே”²

என்பதால் அறியலாம்.

சுத்த நிலையில் உயிர்களுக்கு இருவினையொப்பு உண்டாகின்றபோது கடவுள் சக்தி பதிகிறது. குருவருளால் உயிர்கள்

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சித்தியார் பக்கம், ப.514.

2. மேலது, ப.514.

ஞானநெறியில் தலைப்பட்டு ஆணவம், கன்மம், மாயையின்றும் சுழன்று சிற்றறிவு விலகி முற்றறிவு உடையனவாய் முதல்வன் திருவடியை எய்தும் என்பதை,

“இருவினைச் செயல்களொப்பின் ஈசன்தன் சத்தி தோயக்
குருவருள் பெற்று ஞானயோகத்தைக் குறுகி முன்னைத்
திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறிவொழிந்து ஞானம்
பெருகி நாயகன்தன் பாதம் பெறுவது சுத்தமாமே”¹

என்பதால் அறியலாம்.

ஐவகைக் காரிய நிலைகள்

உயிர் அடையும் காரிய நிலைகள் ஐந்து. அவை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பனவாம். உயிர்கள் இந்நிலை அடையும்போது மேலாலவத்தை, மத்தியாலவத்தை, கீழாலவத்தை என்பன நிகழும். உலாப் போந்து மன்னன் அமைச்சர் முதலானவர்களைத்தான் அரண்மனைக்குத் திரும்பும்போது அவர்களை அங்கங்கே விட்டுவிட்டுத் தான்மட்டும் அந்தப்புரத்திற்கு வருதல் போல, உயிரும் புருவ நடுவில் இருந்து கீழே மூலாதாரத்திற்குச் செல்வது அமையும்.

சாக்கிர நிலையில் முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற் படுகின்றன. அறிகருவி ஐந்து, தொழிற்கருவி ஐந்து, அறிபுலன் ஐந்து, செய்புலன் ஐந்து, அறிவுவளிஐந்து, தொழில்வளி ஐந்து, அகக்கருவி நான்கு, புருடன் ஒன்று என்பனவாம். கனவு நிலையில் இருபத்தைந்து கருவிகள் ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம் நீங்கலாகச் செயல்படும். உறக்கத்தில் சித்தம், பிராணன், புருடன் ஆகிய மூன்று கருவிகள் செயல்படும். உயிர்ப்படக்கத்தில் புருடன் ஒன்று மட்டுமே செயல்படும். இங்ஙனம், உயிர்கள் பல நிலைகளை அடைவது மலத் தொடர்பால் ஆகும்.

உயிர் அணு ஆகாமை

பாஞ்சராத்திரிகள் உயிரை அணுவளவினது என்று கூறுவர். அங்ஙனம் உயிர் அணு அளவினது ஆயின் எண்ணற்ற துவாரங்கள் உடைய உடம்பில் உயிர் எங்ஙனம் தங்கியிருத்தல் கூடும்?

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ), சித்தாந்தசாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 515.

அங்ஙனம் தங்கியிருத்தற்குக் காரணம் கன்மம் எனில் சூக்கும மாகிய கன்மம் தூலமாகிய உடம்பில் அணுவைத் தடுத்து நிறுத்தமாட்டாது. எனவே, சூக்குமமாகிய கன்மம், தூலப் பொருளைத் தூலப்பொருள் வாயிலாகப் பிணிக்கும் அன்றித் தானே பிணிக்கமாட்டாது எனலாம்.¹ எனவே, உயிர் அணு அளவினது ஆயின், உடம்பில் நில்லாது வீழ்ந்துவிடும் என்பது தெளிவு. எனவே, உயிர் அணு ஆகாது. சித்தியார்,

“உயிரினை அணுவதென்னின் உடல்பல துவாரமோடும்
பயில்புறக் கட்டுணாது பாராமும் தரித்துச் செல்லா(து)
அயர்வுறும் அசித்தாய்ப் பூத அணுக்களினொன்றதாகும்
இயல்புறும் அவயவத்தால் அணுவுரு இறக்கு மன்றே”²

எனவுரைக்கும்.

உயிர் விளக்கின் ஒளி போல்வது ஆகாமை

விளக்கில் ஒளி ஓர் இடத்தில் இருந்து பரவுவதைப் போல உயிரின் அறிவும் பரவி நிற்கிறது என்று பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுவர். விளக்கின் ஒளி தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் விளக்குவது போல உயிர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே உணர வேண்டும். அங்ஙனம் நிகழ்வதில்லை. இதனை,

“சுடர் தொழிற் சுடுவதெங்கும் தொட்டிடம் அறிவுண்டாகும்
அடர்புலன் இடத்து மொக்க அறிவெழ வேண்டுமன்றே”³

என்று சித்தாந்த சாத்திரம் செப்பும்.

உயிர் உடம்பளவினது ஆகாமை

உயிர், உடம்பின் அளவினதாகும் என்பர் சமண சமயத்தவர். உயிர், அட்டைப்பூச்சிபோல நீளுதல், சுருங்குதல்களை அடையும் தன்மையது; எனவே, உயிர் தான் எடுத்த உடம்பின் அளவாய், அதன்கண் நிறைந்து நிற்கும் என்பர். இக்கூற்றும் பொருந்தாது. பொருந்துமாயின் உறக்கம் வராது. ஐம்பொறிகளிலும் ஒருங்கே அறிவு நிகழ வேண்டும். பெரிய உடம்பில் உயிர் பெரியதாயும்,

1. அருணைவடிவேல், சி., சித்தாந்த வினாவிடை, ப. 212.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 500.

3. மேலது, ப. 500.

சிறிய உடம்பில் உயிர் சிறியதாயும் இருக்கும். உடலில் ஓர் உறுப்புக் குறைந்தால் உயிரும் அதற்கேற்ப குறைந்து பின் மறைய வேண்டும். எனவே, உயிர் உடம்பளவினது என்று கூறுவது பொருந்தாதாம்.

உயிர் முதல்வனோடு ஒத்த நிறை உடையது ஆகாமை

ஐக்கியவாத சைவர் முதல்வனைப் போல உயிரும் எங்கும் நிறைந்துள்ளதாகக் கூறுவர். அங்ஙனமாயின், ஐம்பொறிகள் வாயிலாக அறிவு நிகழாது. ஒவ்வொரு பொறியில் ஒவ்வொரு காலத்தில் அறிவு நிகழ்வதற்குக் காரணம் கூறுதல் வேண்டும். உடம்பிற்கு அப்பால் அறிவு நிகழாமைக்கும், இறத்தல் பிறத்தல் களால் விண்ணிலும், மண்ணிலும் போதல், வருதல் நிகழ்தற்கும் காரணம் கூறல் வேண்டும். அங்ஙனம் கூற முடியாமையால், உயிர் இறைவனைப் போலவே எங்கும் வியாபியாய் நிற்கும் என்ற கருத்தும் ஈண்டு பொருந்துமாறில்லை.

உயிர்கள் ஐந்து வகையான உடல்களைப் பொருந்தி அவற்றால் கட்டப்பட்டு அவற்றொடு ஒன்றாயும், வேறாயும் நின்று அவற்றை இயக்கும். அவை ஆனந்தமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், மனோமயகோசம், பிராணமயகோசம், அன்னமயகோசம் என்பனவாம். உயிர் இவ்ஐந்து உடல்களையும் செலுத்தும் முறைமை தோல்பாவை, மரப்பாவைகளை ஆட்டுவோரும், தேரைச் செலுத்துவோரும், பல வேடங்களைக் கட்டி ஆடுவோரும் செய்வது போன்ற தன்மைத்து ஆகும். உயிர்களைப் பற்றிய செய்திகளைச் சிவப்பிரகாசம்,

“எண்ணரிதாய் நித்தமாய் இருள்மலத்தின் அழுந்தி

இருவினையின் தன்மைகளுக்கீடான யாக்கை

அண்ணலருளால் நண்ணி அவைஅவரா யதனால்

அலகில் நிகழ போகங்கள் அருந்தும் ஆற்றால்

புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவரவுடைத்தாய்ப்

புணரும் இருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கால் அருளால்

உள்நிலவும் ஒளியதனால் இருளகற்றிப் பாதம்

உற்றிடும்தற் பகவருக்கம் என உரைப்பர் உணர்ந்தோர்”

எனத் தொகுத்துரைத்தலும் இத்தொடர்பில் நினையத்தகும்.

பத்பாசங்களோடு உயிர் உறவு

சை சித்தாந்தம் முப்பொருள் உண்மை கூறுவது. அம்முப்பொருள்கள் பதி, பசு, பாசம் என்பனவாம். தமிழில் பதியை இறையென்றும், பசுவை உயிர் என்றும் கூறுவர். தளை, பிணிப்பு, கட்டு என்பன பாசத்தை உணர்த்தும் வேறு பெயர்களாம். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பனவற்றால் உயிர் பிணிக்கப்படுதலின் அவை பாசமாயின.

“விளையாத தொர் பரிசில்வரு பசுபாச வேதனை யொண் டளையாயின தவிரவ்விரு டலைவன்”¹

என்னும் திருஞானசம்பந்தரது வாக்கில் தளை என்னும் சொல் ஆளப் பெற்றுள்ளமை காணலாம். உயிர்களின் அறிவு, ஆற்றல், விழைவு என்பவை தளையிடப்பட்டு உள்ளன. முப்பொருள்களும் தம்மிடையே எத்தகைய தொடர்புடையன என்பதை அறிதல் வேண்டும். பதி - அறிவிக்காமல் அறியும்; பசு - அறிவித்தால் அறியும்; பாசம் - அறிவித்தால் அறியாத சடம்; மேலும், பதி, அனாதி முத்த சித்துரு; பசு அனாதி பெத்த சித்துரு; பாசம் அனாதி சடம் எனப்படும். பதி, பசு, பாசம் எனும் இம் முப்பொருள்களும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புபெற்று இருப்பதை, உவமை வாயிலாக விளங்கும்போது, பதி-கடல்; பசு-நீர்; பாசம் - உப்பு ஆம். சைவ சித்தாந்தம் இம்மூன்று பொருள்களும் அநாதிநித்தியம் வாய்ந்தவை என்பதை வலியுறுத்தும். மலம் (ஆணவம்) உயிரைச் சார்ந்தும், உயிர் இறைவனைச் சார்ந்தும் நிற்கும்.

சைவ சித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசம் உண்மையினைப் பொருள் நிலையில் விளக்குகின்றது என்று சொல்வதைக்

1. சாதசிவசெட்டியார், (ப.ஆ.,) திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்கள், ப. 13.

காட்டிலும், சாதாரண ஒருவனிடம் இருந்து பெரிய ஞானியர் வாழ்க்கை வரையிலும் பரவியிருக்கும் வாழ்க்கை மெய்ம்மைகளையே விளங்குகிறது எனலாம். சத்காரிய வாதத்தை முற்கோளாகக் கொள்வதால் முப்பொருள் உண்மை கடைபிடிக்க வேண்டுவதாகிறது. ஆகவேதான் ஆணவம் முத்தி நிலையிலும் உள்ளது என்பது கொள்ளப்பெறுகிறது. மந்திரத்தால் தடைப்பட்ட நெருப்பு அணையாமல் இருந்தும் சுடுகிற தன்மை அற்று இருப்பது போல முத்தி நிலையில் ஆணவம் தன்மறைக்கும் செயலில் மெலிந்து நிற்கும். பல் இழந்த பாம்பின் தன்மை போன்றது இந்நிலை என்று கூறுவது மரபு வழி விளக்கம் ஆம்.¹

“ஏகன் அநேகன் இருள்கருமம் மாயை யிரண்

டாகி இவை ஆறாதியில்”²

என்பது திருவருட்பயன். ஒருவனாகிய கடவுள், அளவில்லனவாகிய உயிர்கள், ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை எனும் இவற்றிற்குத் தோற்றம் இல்லை. எனவே, அழிவும் இல்லையாம். ஆகையால், என்றும் உள்ளனவாம். இவை தனித்தனிப் பொருள்களே அன்றி, எதுவும் எதில் இருந்தும் தோன்றவில்லை. அதனால், எதுவும் எதிலும் ஒடுங்கி ஒன்றாய் விடுவதும் இல்லையாம் என்பது இதன் கருத்தாம். தாயுமானவரும் தம் பாடல்களில் சித்தாந்தக் கருத்துக்களை ஆங்காங்கே இயம்பிச் செல்லுதலும் அறியத்தகும்.^{3,4}

1. தேவசேனாபதி, வ.ஆ., சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகள், ப.60.

2. பாஸ்கப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், திருவருட்பயன், ப.1061.

3. மஹாதேவயோகி, அ., திருப்பாடற்றிரட்டு, ப.78.

“காரிட்ட வாணவக் கருவறையிலறிவற்ற கண்ணிலாக் குழவியைப் போல் சுட்டுண்டிந்தவெமை வெளியில்விட்டு, அல்லலாங் காப்பிட்டு, அசுற்கிணந்த பேரிட்டு, மெய்யென்று பேசுபாழம் பொய்யுடல் பெலக்கவிளையமுதாட்டிப் பெரியபுவனத்திடை போக்கு வரவறுகின்ற பெரிய விளையாட்டமைத்திட்டு, ஏரிட்ட தன்சுருதி மொழி தப்பினமனை விட்டிருநறுவுக்கி இடர் தீர்த்து) “இரவு பகலில்லாத பேரின்ப வீட்டினிலிசைந்து துயில் கொண்மின்!” என்று சீரிட்ட வலக்கண்ணை வடிவான வெந்தையே சித்தாந்த முத்தி முதலே சிரிகிரி விளக்கவரு தட்சிணாமூர்த்தியே! சின்மயானந்த குருவே”

பதி(கடவுள்) பற்றிய செய்திகள்

இறைவனுக்குத் தோற்றமும், ஈறும் இல்லை. இறை பேரறிவுப் பொருள்; அதனால், எல்லாப் பொருளையும் தானே அறியும்; அதனால், அதன் அறிவு வியாபக அறிவு எனப்படும். ஆற்றோட்டம் போல் இறையானது எல்லாப் பொருளையும் அறிந்துகொண்டே இருக்கும். அனாதி முத்தனாகிய இறைவன், அநாதி பெத்தனாகிய உயிரைத் தளையினின்றும் விடுவிப்பது உயிரின் மேல் வைத்த பெருங்கருணையினாலேயாம். செம்பில் களிம்புப் போல உயிரைப் பற்றியுள்ள ஆணவ மலத்தை நீக்குவதற்கு இறைவன் மாயை, கன்மம் என்ற இரண்டு மலத்தைச் சேர்க்கின்றான். களிம்பைப் போக்குவதற்குப் புளி, சாம்பல் முதலியவற்றைச் சேர்ப்பதும், ஆடையில் உள்ள அழுக்கைப் போக்குவதற்கு அதனை வெளுப்பவன், உவர்மண், சாணம் என்னும் வேறு அழுக்கினைச் சேர்ப்பதும் போன்றதாம்.

இறைவனது இயற்கையாய் உள்ள இயல்பு உண்மை இயல்பு. இது 'சொருபம்' என்றும் சொல்லப்படும். அப்போது இறைவன் உருவம், பெயர், தொழில் ஒன்றும் இன்றி இருப்பன். சாப்பினால் வரும் இயல்பு பொதுவியல்பு ஆம். தடத்தம் என்றும் சொல்வர்.

அப்போது இறைவன் உயிரீய்து வைத்த கருணை காரணமாகப் பல்வேறு நிலைகளில் உயிர்களின் ஈடேற்றத் திற்காக உருவம், பெயர் இவைகளைக் கொண்டு தொழில் படுவான். அவை, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பனவாம். அவை, சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் எனப்படும். அவற்றைப் பஞ்ச கிருத்தியம் எனவும் ஐந்தொழில் எனவும் கூறுதல் உண்டு.

4. மஹாதேவயோகி, அ., திருப்பாடற்றிரட்டு, ப.223.

“உண்ணிலையு மெண்ணிலையு மெருநிலையெனக் கிடந்துளறிடு மவத்தையாகி உருவுதான் காட்டாத வாணவ மொளிகண்டொளிக்கன்ற விருள் ளென்னவே தன்னிலைமை காட்டா தொருங்க விருவினையினாற்றாவு சுகதுக்கவேலை தட்டிய, முற்றுமில்லா மாயையதனாற் றடித்தகில பேத மான முண்ணிலை யொழிந்திட வகண்டிதாகாரமாய் மூதறிவு மேலுதிப்ப முன்பினொடு கீழ்மேன டுப்பக்கம் என்னாமன் முற்று மானந்தநிறைவே எண்ணிலைமையாய் நிற்க இயல்புகூறருள்வடிவம் எந்நாளும் வாழிவாழி! இகபரமிரண்டினுலுமுயிரினுக்குயிராகி மெங்கு நிறைகின்ற பொருளே!”

“ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந்தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”¹

என்னும் திருவாசகம் முதற்பகுதியில் இறைவனது உண்மை இயல்பையும், பிற்பகுதியில் பொதுவியல்பையும் கூறுகின்றது.

ஐந்தொழில்

படைத்தல்

உயிருக்கு உடம்பைக் கொடுத்தல், மனம் முதலிய அகக் கருவிகளைக் கொடுத்தல், உயிர் தங்குவதற்கு உரிய உலகப் பகுதியைக் கொடுத்தல், உயிர் நுகர்வதற்குரிய பொருள்களைக் கொடுத்தல் என்பர்.

காத்தல்

மேற்கூறிய பொருள்களோடு உயிர் பொருந்தி, வேண்டிய காலம் வரை நிலவச் செய்தல்.

அழித்தல்

மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றோ பலவோ உயிரின் வேறாகப் பிரியும் வண்ணம் செய்தல்.

மறைத்தல்

உயிரை நல்வினை தீவினைக்குரிய நுகர்ச்சியில் ஈடுபடச் செய்தல்.

அருளல்

பிறவி அறுத்து வீடு பேற்றை நல்குதல்.

ஐந்தொழிலை இறைவன், இலயம், போகம், அதிகாரம் எனும் மூன்று நிலைகளில் இருந்து செய்வான். இம்மூன்றையும் முறையே அடக்கம், ஊக்கம், ஆள்வினை எனக்கூறுவர். இலயம் அருவநிலை, போகம் அருவுருவநிலை, அதிகாரம் உருவநிலை. ஐந்தொழில் செய்யும் இறைவன் இலயநிலையில் சிவன், சக்தி எனவும், போக நிலையில் சதாசிவன் எனவும், அதிகார

1. பூம்த்சுவாமி சித்பவானந்தர், (வி.ஆ.), திருவாசகம், (திருத்தெள்ளேனம்), ப.545.

நிலையில் மகேசுரன், வித்தியேசுரன் எனவும் நின்று தொழிற் படுவன்.

அருவத்திலிருந்து அருவுருவமும், அருவுருவில் இருந்து உருவமும் தோன்றும். எனவே, சிவன், சத்தி, சதாசிவன், மகேசுரன், வித்தியேசுரன் என்னும் நிலைகள் முறையே ஒன்றில் இருந்து ஒன்று தோன்றிவரும் என்பார்.

சுத்தமாயையின் நின்று இறைவன் வடிவம் கொள்வன். அது ஐந்து வகைப்படும். அவை முறையே, சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்பனவாம். இவை சுத்த தத்துவம் என்றும் சிவதத்துவம் என்றும் பேசப்படும்.

இறையோடு உயிர்

ஆசிரியர் கடவுள் உண்டு என்பதை அனுமான அளவையான் காட்டுகின்றார். வழிநூலாகிய சித்தியார் சுபக்கமும், சார்பு நூலாகிய சிவப்பிரகாசமும் அவ்வாறே தெளிவுபடுத்துவனவாம். கடவுள் - பசு, பாசம் என்பனவற்றிற்கு மேலாய் நின்று அவற்றை இயக்குகின்றார். அக்கடவுளுக்கு இணையாகவோ, மேலாகவோ ஒருவரும் இல்லை.

“தன்னோர் இல்லோன்றாளே”¹,

“எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே”²

எனவும்,

“ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய்”³

“அளவிலாப் பெம்மானே”⁴

எனவும் வருகின்ற திருவாசகத் தொடர்கள் இதனை உணர்த்தும். இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன், எல்லாமறிபவன், நிறைவானவன்.

1. சுவாமி சித்பவானந்தம், (வி.ஆ.), திருவாசகம், (திருவண்டப்பகுதி) ப. 190.

2. சுவாமி சித்பவானந்தம், (வி.ஆ.), திருவாசகம், (சிவபுராணம்) ப.120.

3. சுவாமி சித்பவானந்தம், (வி.ஆ.), திருவாசகம், (சிவபுராணம்) ப.127.

4. மேலது, ப.137.

முத்தொழில்படும் உலகுயிர்த் தொகுதிக்கு ஒரு முதல்வன் வேண்டும் என்பதை வழிநூலாசிரியராகிய அருள்நந்தி சிவமும்,

“வருமுறை வந்து நின்று போவதும் ஆதலாலே
தருபவன் ஒருவன் வேண்டும்”¹

என்கின்றார்.

தோற்றுவிக்கப்பட்ட உலகுயிர்த் தொகுதி ஒடுங்கி மீளவும் தோன்றுகின்றது. அங்ஙனம் தோன்றுவதற்குக் காரணம், உயிர்களை அனாதியே பற்றி இருக்கின்ற மல இருள் நீங்குதற்கேயாம். உலகமும் உடம்பும், மல இருள் நீங்குவதற்குரிய நிலை அடைவதற்குள் அழிந்து விடுதலுமுண்டு. எனவே உலகமும், உடலும் மீண்டும் இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இதனை,

“ஒடுங்கி மலத்துளதாம்”²

என்பர் ஆசிரியர். எனவே, இறைவன் உயிர், மலம் நீக்கம் பெறுதற்பொருட்டே உலகைத் தோற்றுவிக்கின்றான் எனலாம்.

அறிவு வடிவாகிய உயிரை அனாதியே செம்பின் களிம்பு போல ஆணவ மலம் பற்றி இருப்பதால் அறியாமையைச் செய்யும்; குற்றத்துக்கு உள்ளாகும். இதனைக் கச்சியப்பர்,

“தூய நினைவைத் தூ மொழியைத் தூய தொழிலைத் தோற்றாது
தீய நினைவைத் தீமொழியைத் தீய தொழிலைத் தவத் தோற்றும்
ஆய தனியாணவப் பகை”³

என்பர். நிகழ்ந்ததை மறக்கச் செய்வதும் நிகழப் போவதை அறியவொட்டாமல் மறைப்பதும் மலத்தின் செயல்; எனவே, உயிர் அறிவு தடைபட்டுக் குற்றத்தைச் செய்கின்றது. எனவே, உயிரிடத்து ஒன்றி இருக்கும் மலத்தை நீக்குதற் பொருட்டே முதல்வன் முத்தொழில்களையும் செய்கின்றான்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம.(ப.ஆ) சித்தாந்த சாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 391.

2. மேலது, சிவஞானபோதம், ப. 9.

3. நமச்சிவாய முதலியார், கா.,(ப.ஆ), தணிகைப்புராணம், நந்தியுபதேசப் படலம், ப. 152.

இறைவன் தன் வயத்தாளன்றி வினைவயத்தால் தோற்று விப்பான். வேட்டுவன் ஆகுதலை விரும்பும் புழுவிற்கு வேட்டுவன் விரும்பிய வடிவினைக் கொடுக்குமாறு போல இறைவனும் அவரவர் வேண்டும் உருவினைக் கொடுத்து அவ்வினைக்குத் தக்க பயன்களையும் கூட்டுவன் என்பதனை,

“வேட்டுவனாம் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத்
தான் கொடுத்து”¹

என்பதால் அறியலாம்.

இருள் நீங்கின போதும் கண் பொருளைக் காண வேண்டுமாயின் சூரியனது ஒளி வேண்டும். அதுபோல ஆணவம் உயிரை விட்டு நீங்கிய முத்தி நிலையிலும் உயிர் அறிவிற்கு உடன் நின்று உணர்த்தும் முதல்வன் வேண்டும். உயிர்கள், படிகம், ஆகாயம் போன்ற சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் பெற்றியது. இறைவன் அங்ஙனம் சார்ந்ததன் வண்ண மாகாதவன், தனித்து நிற்பவன். விளக்கு ஒளியுள் கண்ணொளி போல முதல்வன் வியாப்பியமாய் இன்றி உயிர் நில்லாது.

அந்தமும் ஆதியும் இல்லாத இறைவன், உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருளாகிய இரண்டனுள் உயிர்ப் பொருளில் முதல்வன் உயிர்களேயாய் இருக்கின்றான் என்பதை,

“அவையே யாய்”²

என்பதால் அறியலாம். உடம்போடு உயிர் அபேதமாய் இருத்தல் போல் இறைவன் அபேதமாய் உயிரோடு இருப்பன். உயிர் உடம்பு ஆகாது. அதுபோலவே உயிரும் இறைவனும் வேறாய் நிற்கும். எனவே, முதல்வன் உயிராயும், வேறாயும் நிற்பன என்பதனைக்,

“கட்டுமுறுப்புங் கரணமும் கொண்டுள்ளம்”³

என்பதால் ஆசிரியர் விளக்கிக் காட்டுவதை அறியலாம்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம.,(ப.ஆ) சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 19.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம.,(ப.ஆ), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 27.

3. பாலசுப்பிரமணியன், ம.,(ப.ஆ), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப.30.

இறைவன் உயிர்களிடத்து வேற்றுமையின்றி நிற்பன் என்பதை,

“பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணுஞ் சுவையும் போல்”¹

என்பதால் ஆசிரியர் விளக்குவார்.

உயிர் பொருளொடு உடனாய் இருக்கின்றான் என்பதை,
“அவையே தானேயாய்”²

என்று கூறுகின்றார். ஒன்றாய் வேறாய் மட்டுமின்றி இவ்விரண்டின் வேறாய்த் தனித்து இருக்கும் நிலையைத்,

“தானேயாய்”³

என்பதால் அறியலாம்.

உயிர்ப் பொருளுக்கு வினைப்பயனை ஊட்டும் பொருட்டும், மலத்தால் மறைப்புண்டிருத்தலால் அவ்வப்போது உணர்வு நல்கும் பொருட்டும், அவ்வுயிர்களோடு உடனாய் இருக்கின்றான்.

விறகு முழுவதும் வெப்பம் பரவி அதனை எவ்வாறு எரிய விடுமோ அதனைப் போன்றே எல்லாவுடலிலும் உயிரை அளித்துச் செயலாற்றச் செய்பவன் இறைவன் என்பதை,

“விறகிற்றீயினன், பாலிற் படுநெய் போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்”⁴

எனும் அப்பர் திருவாக்காலும் அறியலாம்.

உயிரில்லா உலகியல்பொருள் ஓர் ஒழுங்கிற்கும் வரம்புக்கும் உட்பட்டு இருத்தல் வேண்டும் என்பதனால் கலந்து ஒன்றாய் இருக்கின்றான்.

உலகுக்கு அந்தத்தைச் செய்யும் பொருட்டும், மீளவும் படைத்தற் பொருட்டும் வேறாய் இருப்பதைச் சித்தியார்,

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 32.
2. மேலது, ப.27.
3. மேலது, ப.27.
4. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ப.499.

“ஒருவனே யெல்லா மாகியல்லவாயுடனுமாவன்”¹

என்று கூறும் தன்மையினாலும் அறியலாம்.

முதல்வன் ஈறாய், வேறாய், உடனாய் இருக்கின்றான் என்பதைத் திருஞானசம்பந்தர்,

“ஈறாய் முதல் ஒன்றாய்இருப் பென்னான் குணம் மூன்றாய்
மாறா மறை நான்காய் வருபூதம் அவை ஐந்தாய்
ஆறாய் சுவை ஏழோசையோ டெட்டுத் திசை தானாய்
வேறாய் உடன் ஆவான் இடம் வீழிம் மிழலையே”²

எனும் அருள்வாக்காலும் அறியலாம்.

வினை அறிவில்லாதது; உயிரோ தான் செய்த வினைப் பயனை அறிந்து ஏற்றுக்கொள்ளாது; எனவே, இவ்விரண்டையும் சேர்த்து நுகர்விப்பது இறைவனது சிற்சத்தியாகிய ஆணையேயாம். இவ்ஆணையும் இறைவனும், சூரியனும், அதன் ஒளியும் போன்று பிரிக்க முடியாதாம் என்பதை,

“ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும்”³

என்பதால் அறியலாம்.

அவன், அவள், அது எனும் அவை நல்வினை, தீவினை என்னும் வினையால் போக்குவரவு புரிய அந்தம், ஆதியாகிய முதல்வன், அவையேயாய், தானேயாய், அவையே தானேயாய், ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும்.

இங்ஙனம், உயிர்களின்பால் இறைவன் கலந்து நிற்பன். இறைவனே உயிர்களுக்கு வினைப்பயனை ஊட்டுவிப்பன். எனவே, இறைவன் ஒருவனே சித்துப் பொருள், அவனே ஆனந்தம், அவனே எல்லையில்லாத கருணை உரு, அவனே உயிரை இரட்சிக்கின்றான்.

1. அருணைவடிவேல், சி. சிவஞானசித்தியார், ப. 21.

2. சதாசிவசெட்டியார், (பா.ஆ.) திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரப் பதிகங்கள், ப. 29.

3. பாலசுப்பிரமணியன், ம.(ப.ஆ) சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 27.

“பேராது நின்ற பெருங் கருணைப் பேராறே”¹

“மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே”²

என்று கூறும் திருவாசகத்தாலும் இதனை அறியலாம்.

உயிர், திருவருள் இயக்க, இயங்கும் பெற்றியது. ஆம். பிற கருவிகள், தம்மை இயக்கும் உயிரைக் காணா. உயிரும் தம்மை இயக்கும் திருவருளைக் காணாது. இவை தொழிற் படுவது. இரும்புத்தூள் காந்தக் கல்லின் முன் எங்ஙனம் ஈர்க்கப் படுகின்றதோ, அதுபோன்று உயிரால் புறக்கருவிகளும், திருவருளால் உயிரும் செயல்படுகின்றன. ஆசிரியர், “காந்தங் கண்டபாசாத்தவையே”³ என்று கூறுவதால் இதனை அறியலாம்.

முதல்வன், உணரப்பட்ட உலகப்பொருள் போன்று அசத்தும் அல்லன்; உணரப்படாத ஆகாயத் தாமரை போல இல்பொருளும் அல்லன். முதல்வன் இல்பொருள், உள்பொருள் அல்லாத சிவசத்து என்று கூறுவார். அந்தக்கரணங்களால் அறியப் படாமையால் சிவம் என்றும், உண்மை ஞானிகளால் உணரப் படுதலால் சத்து என்றும் கூறப்படும். பசு ஞானத்தாலும், பாசஞானத்தாலும் இறைவனை அறிய முடியாது. இவை அந்தக்கரணம் முதலிய பொறிகளால் பெறுகின்ற அறிவு ஆதலின் அழியுந் தன்மையன. உயிருக்கும், பொறிக்கும் அப்பாற்பட்டவனை உயிராலும், பொறியாலும் அறிய முடியாது என்பதனை வழி நூலாசிரியர்,

“பாசஞானத்தாலும் பசுஞானத்தாலும்

பார்ப்பரிய பரம்பரன்”⁴

என்று கூறுவார். இருப்பினும், ஞானத்தால் ஒரு நெறி சித்தத்தோடு சிந்திக்கச் சிந்திக்க முதல்வனது திருவருளால் ஞானம் தோன்றும். அஞ்ஞானத்தின் துணைகொண்டு அறிய வேண்டும். அஞ்ஞானம் பதிஞானம் என்பார். இதனை,

1. ஸ்ரீமத் சுவாமிசித்பவானந்தர், (வி.ஆ.) திருவாசகம், சிவபுராணம், ப. 137.

2. மேலது, ப. 126.

3. பாலசுப்பிரமணியன், ம.(ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 89.

4. அருணைவடிவேல், சி.சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், ப. 144.

“அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்
இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன்
என்றெழுதிக் காட்டொனாதே”¹

என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்காலும் அறியலாம். முதல்வன்
அபர ஞானத்தால் அறியப்படாதவன் என்றும், பரஞானத்தினாலே
அறியப்படுபவன் என்றும் கூறுவர். எனவே ஆசிரியர்,

“இரண்டு வகையின் இசைக்கு மன்உலகே”²

என்பார். எனவே, முதல்வகை அருள்ஞானம் இருந்தால்தான்
அவனை அறியமுடியும். மாணிக்கவாசகர்,

“அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி”³

எனக்கூறும் வாக்கும் இதனை வலியுறுத்தும்.

உயிருக்கு முதல்வனே குருவாக வந்து உணர்த்துவான்.
உயிரின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப இறைவன் உணர்த்துவான்.
இயற்கைக் காட்சியில் இருந்து உண்மை புலப்படுத்தல், மக்கள்
வடிவிலே வந்து உண்மைப் பொருளை விளக்கம் செய்தல்,
உள்ளத்திலே உயிருக்கு உயிராக இருந்து “காட்டாதன
வெல்லாங்காட்டி”⁴ உண்மையை விளங்க வைத்தல் என்பன
இறைவன் தொழில்களாம்.

சதசத்தாகிய உயிருக்கு முதல்வனாகிய சிவமே தன்னை
அடையும் நெறியையும், தன்னை அறியும் அறிவையும்,
தன்னையும் காட்டி அருள்புரிவான். திருஞானசம்பந்தரின்,

“நெறிநீர்மையர் நீள்வானவர் நினையும் நினைவாகி
அறிநீர்மையில் எய்தும் அவர்க் கறியும் அறிவருளிக்
குறிநீர்மையர்”⁵

எனும் திருவாக்கும் இதனை வலியுறுத்தும்.

1. இலக்குவன், அரு. (ப.ஆ) அப்பர்பெருமான் வாழ்வும் வாக்கும், ப. 747.
2. அருணைவடிவேல், சி.சிவஞானபோதச் சிறுநூல் விளக்கம், ப. 181.
3. ஸ்ரீமத் சித்பவானந்தம், (வி.ஆ.), திருவாசகம், சிவபுராணம், ப. 118.
4. தண்டபாணி தேசிகர், ச.(ப.ஆ) திருவாசகம், ப. 196.
5. சதாசிவசெட்டியார் (ப.ஆ) திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
தேவாரப் பதிகங்கள், ப. 42.

உயிருக்கு முதல்வனே நெறியையும், திறத்தையும்
அருள்வன் என்பதனை மாணிக்கவாசகர்,

“அறிவிலாத வெனைப் புகுந்தாண்டு கொண்டறிவதை
யருளி மேல்

நெறியெ லாம் புலமாக்கிய வெந்தையை”¹

என உரைப்பர். தவத்தின் வாயிலாக மூவகை நிலையிலும்
உணர்த்துபவன் முதல்வனாகிய சிவனே என்பது விளங்க ஆசிரியர்,

“தம்முதல் குருவுமாய்”²

எனவுரைப்பர்.

ஞானமும், ஞானநெறியும் அருளி உயிரைத் தாங்குதல்
முதல்வனுக்குக் கடன் என்று உணருமாறு “தன் கடன்
அடியேனைத் தாங்குதல்”³ என்று நாவரசர் கூறுவதும் ஈண்டு
நினைவுகூறத்தக்கது.

உயிருக்கு என்று தனிநிலை கிடையாது. ஒன்று உலகைச்
சார்ந்து நிற்கும் நிலை, பிறிதொன்று இறையைச் சார்ந்த
நிலை; எனவேதான் ஆசிரியர்,

“அன்னியம் இன்மையின் அரன் கழல் செலுமே”⁴

என்று கூறுகின்றார் எனலாம். எனவே, முதல்வனே குருவாக
எழுந்தருளி வந்து உண்மையை உயிருக்கு உணர்த்துவான்.
ஐந்தெழுத்தை ஒதுகின்றவர்களுக்கு இறைவனின் அருட்காட்சி
புலப்படும். உயிருக்கு இறைவன் உடனாய் நிற்கும் நிலை
தோன்றும். இறைவன் அங்ஙனம் உயிருடன் நிற்கும்போது
விளையும் வினையால் வரும் இன்பமும் இல்லையாம் என்பர்.
உயிர் ஏகனாகி இறைபணி நிற்கும்போது எய்துவது பேரின்பமாம்.
இதனை நல்குவது இறைவனேயாம்.

கண்ணானது, உயிரினால் செலுத்தப்படுவதோடு அவ்வுயிர்
உடன் கலந்து நின்றாலன்றிக் காணுதலாகிய தொழிலைச்

1. ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர், (வி.ஆ.) திருவாசகம், ப. 303.

2. அருணைவடிவேல், சி.சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கம், ப. 239.

3. இலக்குவன், அரு. (ப.ஆ) அப்பர் பெருமான் வாழ்வும் வாக்கும், ப. 812.

4. அருணைவடிவேல், சி. சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கம், ப. 239.

செய்யாது. அதுபோல முதல்வன் உயிருக்கு ஒரு பொருளைக் காட்டுவதோடு இல்லாமல் உடனிருந்து காணவும் செய்கின்றான். எனவேதான்,

“காண உள்ளத்தை கண்டு காட்டலின்”¹

என்கின்றார் ஆசிரியர். காரைக்கால் அம்மையாரும்,

“அறிவானுந்தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே”²

என்று கூறுவது ஈண்டுச் சிந்திக்கத் தக்கதாம்.

முதல்வன்பால் உயிர் செலுத்துகின்ற அன்பே ஞானம் என்பதனைச் சேக்கிழார்,

“ஞானம்ஈசன்பா லன்பே யென்றனர் ஞானமுண்டார்”³

என்று கூறுவர். அருள்நந்திசிவம்,

“ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணம்
நல்லஆ கமஞ் சொல்ல”⁴

என்பார். எனவே முதல்வனிடத்தில் உயிர் அன்பு செலுத்துதலால் அவன் தன் திருவடிப் பேற்றை நல்குவன்; எனவே, இறைவனது பேரருளில் உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அமுந்தி நின்றலே இன்பமாம். இவ்இன்பத்தை முதல்வனே உயிருக்கு நல்குவன்.

இங்ஙனம், இறைவன் உயிருடன் ஒன்றாகவும் வேறாகவும் உடனாகவும் நின்று உணர்த்துவன். இதற்குக் காரணம் இறைவன் உயிர்கள்பால் வைத்த கருணையேயாம். பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு ஒன்றாயும், சிறிது பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு உடனாயும், அதிகம் குறைந்தவர்களுக்கு வேறாகவும் நின்று உணர்த்துவன். உயிர் இறைவனைச் சார்ந்து இருக்கும்போது உயிர் பாசங்களை அறியாது; பாசங்களோடு இருக்கும் போது இறைவனை அறியாது. இறைவன் உணர்த்த உணர்ந்த உயிர் பாசங்களை விட்டு இறைவனின் அடிபற்றி அத்திருவருளில் அமுந்தி நிற்கும்.

1. அருணைவடிவேல், சி, சிவஞானபோதச் சிற்றுவரை விளக்கம், ப. 335.
2. சுப்பிரமணியம், கே. (ப.ஆ.) பதினோராந்திருமுறை, ப. 15.
3. சுப்பராயஞானியார், (ப.ஆ.) திருத்தொண்டர் புராணம், ப. 153.
4. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 550.

பாசம் பற்றிய செய்திகள்

பாசம் - தளைபந்திப்பது. 'பந்திப்பது. 'பந்தித்து நின்ற பழவினை' என்பர் நாவுக்கரசர். பாசம், சடம் அறிவற்றது. பாசம் சட சத்தெனப்படும். ஆணவம், கன்மம், மாயை என முத்திறப்படும். ஆணவம் உயிர் அறிவை மறைத்து அறியாமையின் பாற்படுத்தும். உயிரோடு அநாதிபந்தம் உடையது. அதனால், சகசமலம் எனப்படும். மாயை, கன்மம் இடையே வருவதால் ஆகந்துகமலம் எனப்படும். ஆணவ மலம் உயிருக்கு இறைவனைக் காட்டாது. கன்ம மலம் உயிர்நலத் தீங்குகளைப் புரிவதற்குக் கருவியாகும். மாயாமலம் உடலுக்குக் காரணமாவது.

கன்மம், மாயை என்ற இரண்டு மலத்திற்கும் ஆணவமே காரணமாதலின் மூலமலம் எனவும்கூடும். இருள் பிறபொருள் களை மறைப்பினும், தன்னை மறைப்பதில்லை. ஆனால், ஆணவம் தன்னையும் காட்டாமல் மறைத்துக் கொள்ளும் இயல்பினது ஆம். அறியாமை உடையவர்களுக்கு நாம் அறியாமை உடையவர்களாய் இருக்கிறோம் என்பது தெரியாது. ஆணவத்தின் தன்மையினை,

“ஒருபொருளுங் காட்டாதிருள் உருவங் காட்டும்
இருபொருளுங் காட்டாதிது”¹

என்பதனால் நன்கு அறியலாம். ஆணவத்தின் இயல்புகளைத் தணிகைப்புராணம்,

“உறுதிபயக்கும் காரியங்களொரு காலத்துஞ் செய்வொட்டா
திறுதிபயக்கும் காரியமே யெக்காலத்து நிகழ்விக்கும்
செறியுமுயிரி னல்லறிவை யெக்காலத்துஞ் சிதைத்துவரு
மறிய வுயிர்க்குப் புகற்றிவை யெக்காலத்தும் வளர்ப்பிக்கும்
தூய நினைவைத் தூ மொழியைத் தூயதொழிலைத் தோற்றாது
தீய நினைவைத் தீமொழியைத் தீயதொழிலைத் தவத்
தோற்றும்”²

என்று செப்புவதாலும் அறியலாம்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், திருவருட்பயன், ப.1052.

2. நமச்சிவாய முதலியார், கா., (ப.ஆ.), தணிகைப்புராணம், நந்தியுபதேசப் படலம், பக். 151-152.

ஆணவத்தைப் பசுத்துவம், பசுநீஹாரம், ம்ருத்யு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்சம், அலித்தை, ஆவிருத்தியை, ரூக், க்லானி, பாவம், மூலம், கயம் எனவும் கூறுவர்.

ஆணவத்தின் சொரூபம் அறிவை அடியோடு மறைத்து நின்றல். இதன் தடத்தம் மாயை கன்மங்கள் சேர்ந்த பொழுது கயிற்றைப் பாம்பு என்றும், பாம்பைக் கயிறு என்றும் உணர்வது போன்ற தவறான உணர்வை உண்டு பண்ணுவது. உயிரை மேல் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லாமல் கீழ்நிலைக்கே கொண்டு செல்வது.

மாயை, கன்மங்களின் உண்மை இயல்பு, விளக்கமே. ஆயினும், மயக்கத்தைத் தருதல் ஆணவத்தின் சார்பாலே ஆதலின் அஃது அவற்றின் பொதுவியல்பு. மாயை, பொருளை உண்டு பண்ணும்; கன்மம் செயலை உண்டு பண்ணும்; செயல் ஏதாவது ஒரு பொருளைப் பற்றி இருப்பதே அன்றித் தனியே இருக்க மாட்டாது. எனவே, கன்மம், மாயை என்னும் பொருளைப் பற்றியே இருக்கும்.

உலகிற்கு வித்து மாயையே ஆம். மாயை உலகமாய், உருவெடுக்கும் பொழுது முதலில் 'தத்துவம்' என்னும் மூலப் பொருளாய் உருவெடுத்துப் பின்பு, தனு, கரண, புவன, போகம் என்னும் நால்வகை உலகமாய் மாறிப் பயன்படும்.

இம்மாயை, 'சுத்தம், அசுத்தம்' என இருவகைப்படும். சுத்தம் இறைவனுக்குரியது. அசுத்தமாயை தனுகரணபுவன போகங்களை உண்டு பண்ணும். இம்மாயை காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன் என ஏழாம் என்பர். இவை வித்தியா தத்துவம் எனப்படும்.

கலை என்னும் தத்துவத்தில் இருந்து பிரகிருதி தோன்றும். மற்ற தத்துவங்களுக்கு இடனாதல் பற்றி மூலப் பிரகிருதி என்றும், பிரகிருதி மாயை என்றும் சொல்லப்படும்.

மூலப் பிரகிருதி சாத்துவிகம், இராசதம், தாமசம் எனும் முக்குணங்களும் விளங்காது நுண்நிலையில் இருப்பது. 'அவ்யக்தம்' என்ற பெயரும் உண்டு. அவ்யக்தம் - வெளிப்படாதது.

மூன்று குணங்களும் சமநிலையில் நிற்க குணத்தத்துவம் தோன்றும். இதுவே சிந்தனை செய்கின்ற அந்தக்கரணமாய் நிற்கும். சாத்விக குணம் வெளிப்பட மற்றைய குணம் அடங்கி இருக்க புத்தி தத்துவம் தோன்றும். இராசத குணம் வெளிப்பட மற்றை குணம் அடங்கி இருக்க அகங்காரத் தத்துவம் தோன்றும். இவ்அகங்காரம் முக்குணங்களால் மூன்றாகப் பிரிந்து நிற்கும். அவற்றுள் சாத்விகக் கூறு தைசதாகங்காரம் என்றும், இராசதக் கூறு, வைகாரிகாகங்காரம் என்றும், தாமசக்கூறு, பூதாதியகங்காரம் என்றும் பெயர் பெறும்.

தைசதாகங்காரத்தினின்று மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் தோன்றும். இவற்றை அந்தக்கரணம் என்பர். இத்தைசத அகங்காரத்தினின்று மனம் தோன்றிய பின் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். பூதாதி அகங்காரத்தினின்று தன்மாத்திரைகள் தோன்றும். தன்மாத்திரையில் இருந்து மாபூதங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். ஆகவே பூதம் ஐந்து, தன்மாத்திரை ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, அந்தக்கரணம் நான்கு ஆக இருபத்து நான்கும் 'ஆன்ம தத்துவம்' எனப்படும்.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்து நான்கு, வித்தியாதத்துவம் ஏழு, சிவதத்துவம் ஐந்து ஆக தத்துவம் முப்பத்தாறு. இத் தத்துவங்களின் செயல்பாடே தனுகரண புவன போகங்கள் ஆகும். இவையாவும் மாயையில் இருந்து தோன்றுவன ஆகும்.

சுத்தமாயையினின்று சிவதத்துவமும், அசுத்த மாயையில் இருந்து வித்தியா தத்துவமும், பிரகிருதி மாயையில் இருந்து ஆன்மதத்துவமும் தோன்றும் என்பர். இவ் மூவகைத் தத்துவங்களாலும் மூவகை உலகங்கள் அமையும். விஞ்ஞான கலருக்கு சுத்த மாயா உலகமும், பிரளயா கலருக்கு அசுத்த மாயா உலகமும், சகலருக்குப் பிரகிருதி உலகமும் உரிய இடங்களாம்.

ஒரு மலம் உடைய உயிர்களுக்கு இறைவன் ஞானத்தை உள்நின்று உணர்த்துவன். இரு மலம் உடைய உயிர்களுக்கு இறைவன் ஞானத்தை ஒருமுறை தனது இயற்கை வடிவில் தோன்றி உணர்த்துவன். மும்மலம் உடைய உயிர்களுக்கு இறைவன் ஞானத்தைக் குருவடிவில் வந்து உணர்த்துவன்.

ஆணவ மலத்தோடு உயிர்

‘உயிர்’ வாழ்க்கை இருவேறு நிலைகளை உடையது. ஒன்று பாசங்களோடு கூடிய கட்டுற்ற நிலை. இது பெத்த நிலை எனவும் படும். மற்றொன்று பாசம் வேறுத்துக் கட்டற்று நிற்கும் நிலை. இது முத்தி நிலை எனப்படும். ஒன்று உலகை நோக்கிய நிலை. மற்றொன்று இறையை நோக்கிய நிலை.

பெத்த நிலையில் ஆணவ உண்மை

எந்த உயிரினது வாழ்வியல் தன்மையையும் பெத்த நிலையில் வைத்துச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் ஒரு பொதுப்பண்பு புலனாகும். ‘நான்’ என்ற அகங்கார முனைப்பும் ‘எனது’ என்ற மமகார ‘அன்பின் பிடிப்பும்’ வாழ்வின் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் இருத்தலைப் பொதுப்பண்பாகக் காணலாம். இவ்வுலக வாழ்வில் இவ்விரு பண்புகளும் நீங்காமல் இருக்கின்றன. இப்பண்புகள் உயிரிடத்து இருத்தலாலேயே உயிர் வாழ்வு இவ்வுலகில் மதிக்கப்படுகின்றது.

எனவே, உயிரின் நான் என்ற முனைப்பும், எனது என்ற அன்பின் பிடிப்பும் அடிநிலை உண்மையாக வாழ்வியலில் அமைந்துள்ளது எனலாம். ஆதலின், இவை பற்றி, ஏன்? எப்படி? எதனால்? என்ற ஐய வினா எழுகின்றது. நான், எனது என்னும் இவ்விரண்டும், எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுப்பண்பாய் இருக்கின்றது. எனினும் அவற்றின் தகுதியும், தரமும் உயிருக்கு உயிர் மாறுபாடு உடையவனாக இருக்கின்றன. அங்ஙனம் இருப்பதற்குக் காரணம் ஒவ்வோர் உயிரின் இயல்பே எனலாம்.

இவற்றைக் காரணகாரியக் கோட்பாட்டில் பார்த்தால், காரியப்பகுப்பில் அடங்கும் எனலாம். காரியம் இருப்பின் காரணம் இருந்தே தீரும். எனவே அகங்கார மமகாரங்களின் காரணம் என்ன? எனும் ஐயம் எழும்.

“யான்எனது என்னுஞ் செருக்கு அறுப்பான்”¹

எனும் குறளுக்கு உரைநல்கும் பரிமேலழகர், “யானென்றும் எனதென்றும் பற்று செய்தற் கேதுவாகிய மயக்கம்”² என்பார்.

1. அருணன், (ப.ஆ.), திருக்குறள் (பரிமேலழகர் உரை), ப.115.

2. மேலது, ப.116.

சித்தாந்த முறையில் சிந்தித்தால் மயக்கம் என்பது ஆணவ மலம் என்பர்.

யான், எனது என்ற காரியங்களின் காரணம் இருள் எனலாம். எனவே மனித வாழ்வில் அகங்கார மமகாரங்களைப் பற்றிய சிந்தனை இருந்து வந்திருக்கிறது எனக் கருதமுடிகிறது. இவ்இருள் நீங்கும் தன்மை உடையது.

“ஊன் கெட்டுயிர் கெட்டுணர்வு கெட் டென் உள்ளமும் போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”¹

எனும் திருவாசக அடியானும் இதனை அறியலாம். இவ் அகங்காரமமகாரம் உயிரின் உடன் பொருளல்ல.

உயிருக்கு இவ் அகங்கார மமகாரங்களால் நன்மையா? தீமையா? என்று பார்க்கின், நன்மை எனில் அது பற்றிய ஆராய்ச்சியே எழுந்து இருக்காது. ஆனால், உயிரின் வினை வகைகளுக்குக் காரணம் இந்த அகங்கார மமகாரங்களே எனலாம்.

இவையே ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம் நிகழக் காரணமாக அமைகின்றன. இவையே உயிரின் பந்தநிலை நீட்டிப்பிற்குக் காரணமாகின்றன. இவையே பிறவிக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. பிறந்திருந்துமூலம்போது உயிர் அனுபவ அறிவுடையதாகின்றது. உயிர்க்கு அறிவு விளக்கம் சிறுகச் சிறுக ஏற்படவே உயிர் இறைநெறியை அவாவும் இயல்பு பெறுகிறது. ஆணவத்தின் அழுத்தம் குறைதற்கு உபகாரப் படுகின்ற மலங்களாக மாயாமலமும், கன்மமலமும் அமைகின்றன.

உயிரைப் பாசத்தோடு கூடி இருக்கச் செய்வதும், அறிவை மூடி இருப்பதும், சீவிக்கவொட்டாமல் செய்வதும் மயக்குற வைப்பதும், அழுக்காம் தன்மையைத் தோற்றுவிப்பதும், இருள் போல் சூழ்ந்து கொள்வதும், அறியாமையைச் செய்வதும், உண்மைப் பொருட்காட்சி தோன்றாமல் மறைப்பதும், ஞான செயலைத் தடை செய்வதும், களைப்பு, அசதி, சோர்வு முதலான வற்றை உண்டாக்குவதும் இவ் ஆணவமே எனலாம்.

1. பூரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர், (விள.ஆ.), திருவாசகம், திருத்தெள்ளேணம், ப. 559.

சிவப்பிரகாசத்தில் “மூலமல மாய் அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும்”¹ என்றும், சிவஞான சித்தியாரில் “என்னுமஞ்ஞானம் காட்டும் ஆணவம் இயைந்து நின்றே”² என்றும், கூறியிருப்பதைக் காட்டிலும் சிவஞான போதத்தில் “அதுதான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக் கொடுநின்றலான்”³ என்று அருளி இருப்பதே மிகவும் சிறப்புடையதாய் இருக்கிறது எனலாம்.

உலக உயிர் வாழ்க்கை, இவ் அகங்கார மமகாரங்கட்குக் காரணமாம். ஆணவம் இல்லாவிடில் அவை இல்லை. ஆணவம் இல்லாவிடில் சித்தாந்தச் சிந்தனையும் இல்லை. ஏன்? எந்த விதமான ஆராய்ச்சியும் முகிழ்க்காது எனலாம். உயிரோடு இருக்கும் ஆணவம் இங்ஙனம் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக இருத்தலை உணர்தல் வேண்டும். உயிர் கேவலநிலையில் ஆணவத்தோடு மட்டுமே இருக்கும். ஆணவம் அப்போது உயிரை முற்றிலும் தன் ஆதிக்கத்திலே வைத்துக் கொண்டு மயக்குவதாகிய தன் சொரூப இலட்சணத்தில் நிற்கிறது. பின் சகலத்தில் உயிர் தனக்குக் கிடைக்கும் தன் தடத்த நிலையில் நிற்கிறது. உயிர் சிவானந்தத்தில் திளைக்கக் காரணம் சுத்தத்தில் ஆணவம் விலகி நின்றலாகும். இதுபோலவே, காரிய நிலை யிலும் நிற்கும். தணிகைப்புராணம்,

“விழிப்புணர்ப்புறு மிருளென விராவிய தன்னை
அழிப்ப முற்றிய சத்தியுஞ் தன்வழி யாக்கி
ஒழிப்பின் மூன்றிடத் திருதிறத் தவத்தை யோனாந்தும்
கழிப்பி லாதுயி ருறப்பல சத்தியிற் கதுவும்”⁴

என்ற செய்யுளில் மூன்றிடம், இருதிறம், காரணம் காரியம் என்பனவற்றைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

சிவஞான போதத்தின் முதல் நூற்பாவிலே ஆசிரியர் “தோற்றியதியே ஒடுங்கி மலத்துளதாம்”⁵ என்பதால் உயிர்

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சிவப்பிரகாசம் ப. 787.
2. அருணைவடிவேல், சி., (ப.ஆ.), சிவஞானசித்தியார் பக்கம், ப.78.
3. இராமநாத பிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.92.
4. நமச்சிவாய முதலியார், கா., (ப.ஆ.), தணிகைப் புராணம், நந்தி உபதேசப் படலம், ப.151.
5. இராமநாத பிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.8.

வாழ்வதற்குரிய இடத்தை ஒடுங்கிய மலம் தோற்றுவிக்கிறது என்று கூறுகிறார். இவ் ஆணவம் உயிரோடு அனாதி சம்பந்தம் உடையது என்பதை “வல்லி மலகன்மம் அன்றுளவாம்”¹ என்பதால் குறிக்கின்றார்.

“எனதுடல் என்றலின்”²

என்கின்ற போது ஆணவ குணமாகிய மமகாரத்தை ‘எனது’ என்ற சொல் நிச்சயிக்கிறது எனலாம். இவை மூன்றாம் நூற்பா, நான்காம் அதிகரணம் சொப்பன அவத்தையையும், முன் மூன்று அதிகரணங்கள் சாக்கிராவத்தையையும், ஆறாம் அதிகரணம் துரியாதத்தத்தையும் தொடர்புபடுத்துகிறது எனலாம். உயிர் உண்மை சாதிக்க ஆசிரியரால் கூறப்பட்டுள்ளவை இவை. இக்காரணம் ஆணவமே என்பதை அறியலாம். “சகசுமலத்துணரா”³ என்பதால் நேரடியாகவே ஆணவத்தைக் கூறும் ஆசிரியர் உயிர் ஐந்து அவத்தை உறுதற்குக் காரணமாவதையும் தெளிய வைக்கிறார் எனலாம்.

“உன்னரிய திருவருளை ஒழியமலம் உளதென்று

உணர்வரிதால் அதனுண்மை தெரிவரிதாம் உனக்கே”⁴

என்பதும், ஆறாம் நூற்பாவில் ஆசிரியர் கூறும் ஆணவம் பற்றிய இயல்பை, சிவஞானத்தான் மட்டுமே அறிய முடியும் என்பதனை வலியுறுத்தும். “இருதிறணிவுளது இரண்டலா ஆன்மா”⁵ என்று ஆசிரியர் கூறுவது இருதிறனையும் அறியும் அறிவு என்றும், இருதிறனாலும் அறியும் அறிவு என்றும் இரு திறனின் கண்ணும் உள்ள அறிவு என்றும் கொண்டால் திருவருளால் ஆணவமும் அறியப்படும் என்ற கருத்தும் அறிய முடிகிறது. எட்டாம் நூற்பாவில் நான்காம் அதிகரணம் “மலகன்மம் வரின் நீங்காணை நீங்கும் நினைந்து”⁶ என்பதால் மலத்துயரை நீங்குதல்

1. இராமநாதப்பிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.30.

2. மேலது, ப.40.

3. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 70.

4. மேலது, சிவப்பிரகாசம், ப.851.

5. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.164.

6. மேலது, ப.205.

குறிக்கப்படுவதை அறிய முடிகிறது. அங்கு ஞானத்தைத் தடுக்கும் ஆணவம் விலகும்பக்குவம் பேசப்படுவதையும் அறியலாம்.

“ஏகனாகி இறைபனி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்லினை இன்றே”¹ என்று ஆசிரியர் ஆணவத்தை மலம் என்று விதந்தோதுவதை அறிதல் வேண்டும். ஏனைய பாசங்களுடன் ஆணவம் இல்லையாய் உயிரைவிட்டு ஒழியும் என்று மலநீக்கம் பேசுகிறார்.

“மன்னுமிருளை மதிதுரந்தவாறு அன்பின் மன்னும் அரனே மலிந்துரந்து”² என்பதாலும், “மலம் நசித்து உளம் ஈசன் கமலணைந்து சேடம் ஆம்”³ என்பதாலும், “மலத்துள் மறைந்துள்ளம் மற்றுலகை உண்ணும்”⁴ என்பதாலும், பெத்த நிலை சார்பிலும் “மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து”⁵ என்பதாலும், முத்திநிலை சார்பிலும் ஆணவத்தின் இயல்பு விளக்கப்படுவதும் “மலத்து இரித்து வரத்துச் செல்லும்”⁶ என்பதாலும் உயிர் ஆணவம் களைந்து இறைவன் சீபாதத்தை அணையும் என்பதை ஆசிரியர் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறார். அனாதியான மலம் உயிரை விட்டு முத்திநிலையில் விலகுமாற்றை மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

பத்தாம் நூற்பாவில் மலநீக்கம் பற்றிச் சொன்ன ஆசிரியர் மீண்டும் பன்னிரண்டாம் நூற்பாவில் “அம் மலங்கழீஇ அன்பரொடுமரீஇ”⁷ என்று கூறுவதற்குக் காரணம் முன் நீங்கிய மலம், பயிற்சி வயத்தாற் மீளவரின் அதைக் கழுவுவதற்கு இங்கு வழி கூறுகிறார்.

இங்ஙனம், மெய்கண்டார் தம் நூல் முழுமையிலும், உயிரை அனாதியே பற்றி இருக்கின்ற ஆணவ மலத்தைப்

1. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப.234.

2. மேலது, ப.272.

3. மேலது, ப.273.

4. மேலது, ப. 274.

5. மேலது, ப. 274.

6. மேலது, ப. 274.

7. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 196.

பற்றியும், அதனை உயிர் நீக்கும் முறைமை பற்றியும் படிப்படியாக விளக்கிச் செல்கிறார் எனலாம்.

மலம் நீங்குதல்

இறைவனே குருவடிவில் வந்த உயிருக்கு மலபரிபாகம் நிகழ்ந்தபின் தீட்சை அருள்வன். உயிருக்குத் தக்க வகையில் வினையினை நல்கி “முதல்வனே முன் நின்று நடத்தலால் கால ஓட்டத்தில் ஆணவ சக்திகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சக்தி இழந்து வந்தபின் அதனை விட்டு நமுவும் நிலை இயல்பே மலபரிபாகம் ஆகும். விடிந்தும் விடியாத மாதிரி இருப்பது போன்றது இம்மலபரிபாகம். மனித உயிர் வாழ்வில் இரு வினையொப்பைத் தனக்கு முன்னோடியாகவும், சத்தினி பாதத்தைப்பின் வினையாகவும் கொண்டு இயலுகின்ற மலபரிபாகம் நிகழ்ந்த பின்னே இறைவன் ஞானகுருவடிவில் வந்து ஆட்கொள்வன். சத்திநிபாதம் என்பது மலசக்திகள் விலகிக் கொள்ள உயிருடன் உள்ள திரோதன சக்தி திருவருட் சக்தியாய் வியாபிக்கும் தன்மையாம்.

‘தீட்சை’ என்பது அஞ்ஞான சம்மந்தமாய் இருந்த உயிருக்கு இறைவன் மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுக்கும் முகத்தான் அதுவரை உயிரைப்பற்றி இருந்து, ஆணவமலமும் மற்றும் கன்ம மாயா பந்தங்களும் நீக்குதலேயாம். முதல்வனோடு உயிர் ஏகனாகி இறைபனி நிற்க மலத்தின் வாசனை பெருமளவில் விலகும். “ஏகனாகி இறைபனி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்லினையின்றே”¹ என்பதால் பாசநீக்கம் பெற்றமையினாலே உயிர் இறைவன் தனக்கு உள்ளாக இருந்து தனக்குக் கண்டு காட்டும் நிலையை உணருகின்றமையினாலே “அயரா அன்பு செய்த”² முதல்வனடி ஒன்றும் நிலையே சிவப்பேறு எனப்படும். இந்நிலை உயிருக்குக் கிட்டினும் பிரார்த்த எல்லை நீங்கும் வரை உடலொடு இருக்க வேண்டுதலின், கழிந்த ஆணவம் மீண்டும் கூடிக் கொள்ளவும் கூடும். அங்ஙனம் பிரார்த்த வாசனை இருக்குமாயின் அவற்றை நீக்கிக் கொள்ளும் முறையினையும் ஆசிரியர் பன்னிரண்டாம் நூற்பாவில் கூறிச் செல்கிறார் எனலாம்.

1. அருணைவடிவேல், சி., சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கம், ப.308.

2. மேலது, ப.335.

திருவருள் திறத்தால் உயிரைப் பற்றி இருக்கும் ஆணவம் முற்றிலும் விலகிப்போம் என்பர். இதனை ஆசிரியர்,

“பொன்வாள்முன் கொண்டுவில் பிக்குஒடுங்கிப் போய்அகலத்
தன்வாளே எங்குமாம் தன்மைபோல் - முன்வாள்
மலத்துள் மறைந்து உள்ளம் மற்றுலகை யுண்ணும்
மலத்து இரித்துச் செல்லும் வரத்து”¹

என்பதனால், சூரியனை மறைக்கும் தன்மையில் இருந்து விலகிய மேகம், சூரிய எல்லைக்கு அப்பால் இருந்து கொண்டே இருக்கும். அதுபோலவே உயிரை மறைக்கும் தன்மையில் இருந்து விலக்கப்பட்ட ஆணவம் அவ்வுயிர்ச்சார்பில் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. எனவே, ஆணவத்தின் நித்தியம் கெடவில்லை எனலாம்.

முத்தி நிலை

ஆணவம் மேற்கூறியவற்றால் முத்திநிலையில் ஆற்றல் இழந்து நிற்கும் என்ற கருத்தே பெறப்படுகிறது. உண்மை விளக்கம்,

“இன்பங் கொடுத்தல் இறைஇத்தை விளைவித்தல் மலம்”²

என்று கூறுவது சிந்திக்கத் தக்கதாம். இத்தை விளைவித்தல் என்று கூறுவதால் முத்தியில் ஆணவம் உண்டு என்பர் பலரும். ஆனால், சிந்தித்துப் பார்த்தால் பொருள் மாறுபடுவதைக் காணலாம். இத்தை என்பது இறைவனால் உயிரைப் பற்றியுள்ள மலங்கள் விலக அவனருளால் விளையும் இன்பநிலையேயாம் எனக் கருத இடமுண்டாகிறது.

பேரின்பத்தை மறைத்த ஆணவம் விலகுதலால் பேரின்பம் கிட்டுகிறது எனலாம். எனவே உயிருடன் நிற்கும் ஆணவமே உலக அனுபவத்திற்குக் காரணமாவதும் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கக் காரணமாவதும் ஆம் என்றும் கருதலாம்.

உயிருக்குப் பேரின்பத்தை மறைத்த ஆணவம், உயிரின் முயற்சியால், இறைவனின் திருவருளால், ஆணவம் சிற்றின்ப மாகிய உலகத்தை மறைக்க உயிர் பேரருளில் திளைக்கிறது எனலாம்.

1. அருணைவடிவேல், சி., சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கம், ப.259.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம.,(ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம் உண்மை விளக்கம், ப. 654.

தசகாரிய விளக்கமும் உயிரும்

உயிர் வீடுபேறு அடைதற்குரிய நெறிகள் நான்கு ஆகும். அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம். அவற்றுள் ஞான மார்க்கமே முதன்மை வாய்ந்தது. தத்துவ உணர்வே ஞானம் ஆம். சைவ சித்தாந்தம் பொருளின் உண்மை இயல்பை உள்ளவாறு உணர்வதே உண்மை ஞானம் என்றும் கூறும், மேலும் இச்சித்தாந்தம்,

“பொருளின் எண்ணிக்கை, வகையால் மூன்று” என்றும், ‘அவற்றின் இயல்பு ‘தடத்தம், சொருபம்’ என இரண்டு என்றும், ‘அவற்றிடையே உள்ள தொடர்பு சுத்தாத்து விதம்’ என்றும், ‘நிலை வேறுபாடுகள் ‘பெத்தம், முத்தி’ என இரு திறப்பட்டுப் பிறிதோராற்றால், ‘கேவலம், சகலம், சுத்தம்’ என மூன்றாகி, ஒவ்வொன்றிலும், ‘சாக்கிரம், சொப்பனம், சுமுத்தி, துரியம்’, துரியாதிதம்’ என ஐந்தாய் மூவைந்து பதினைந்தாய் விரியும் என்றும் கூறுதலால், அவ்வாறு அவற்றை உணரும் ஞானமே சித்தாந்த ஞானமாம். இந்த ஞானமே கேட்டல் முதலிய நான்காகுமிடத்துப் பத்தாகி விரியும்”¹

என விளக்கும்.

தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்ற பத்தும் தசகாரியமாகும். இப்பத்தும் உடற்செய்கை ஆகா, அறிவுச் செய்கையாகிய ஞானச் செய்தி களேயாம். தசகாரியம் ஞானச் செய்தி என்றும் கூறப்படும்.

தளை, உயிர், இறை இயல்பினின் உள்ளவாறு உணரு கின்ற படிமுறை தசகாரியம் என்று சொல்லப்படும். சிவஞான

1. அருணைவடிவேல், சி., சித்தாந்த வினா விடை, ப, 385.

போதத்தில் வரும் “விட்டு, செல்லும்”¹ என்னும் சொற்கள் தசகாரியம் எனப்படும் பத்துச் செயல்களாகவிரியும்.

அவற்றுள், தளை கட்டத்தையும், உயிர் மயக்கத்தையும், விடுதலை ‘விட்டு’ என்பதையும், சிவத்திடத்துச் சென்றடைதலைச் ‘செல்லுதல்’ என்பதும் குறிக்கின்றன.

தத்துவரூபம்

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்று தளை மூன்றாகும். மாயையின் காரியமே தத்துவம் எனப்படும். தத்துவம் என்பதைப் பொதுவாக உலகம் என்றும் கூறலாம். அங்ஙனம் கூறினால் உடலையும், மனம் முதலிய பிற கருவிகளையும் அது தெளிவாக விளக்கமாட்டாது. இருப்பினும் தத்துவம் என்ற அளவிலே அவற்றின் காரியமாகிய தாத்துவிகங்களும் கொள்ளப்படுதல் மரபு. மாயை பருப்பொருளாய் நின்று ஏனை எல்லாவற்றையும் விட உயிரை மயக்கும் தன்மையது. அதனால், உயிர் தனக்கு வேறாய் உள்ள பொருளை நோக்காது உயிர் தன்மையையே நோக்கி இருக்கும். தனக்கு மேல் வேறு ஒரு பொருள் இல்லை என்று இருக்கும். இவ் எண்ணத்திற்குக் காரணமாய் நிற்பது மாயை.

ஒரு தோற்பொம்மையின் நடனத்திற்கு வேண்டப்படுபவை மரம், சுதை, ஆடை, சூத்திரக் (ஆட்டுக்) கயிறு மற்றும் ஆட்டு விப்பதற்கு ஒரு மனிதன் வேண்டும். அதுபோல உடல் தோற்றத்திற்கு ஆன்ம தத்துவமும், உடலைச் செலுத்துவதற்கு வித்தியாதத்துவமும், செலுத்துவிப்பதற்குச் சிவதத்துவமும் வேண்டப்படும். ஏனைய தாத்துவிகங்கள் நுண் உடல் போல் அறிவு இல்லாமல், முத்தி பரியந்தம் இருத்தலால் அவற்றைத் தத்துவங்கள் என்று சொல்லலாம். ரூபம் = இலக்கணம். தத்துவங்களின் இலக்கணம் அறிதல் எனலாம். “ரூபம்” என்பது பொதுவாக (நிருவிகற்பமாய்) அறிதல்”² என்பர். எனவே, உயிர் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்யும் முறைமையினைத் தத்துவ ரூபம் உணர்த்துகிறது எனலாம்.

1. சுந்தரமூர்த்தி, கு., சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப. 185.

2. அருணைவடிவேல், சி. சித்தாந்த வினா விடை, ப. 386.

உயிர் தன்னோடு உடனாய் நிற்கும் முதல்வனை அறியாது. அதற்குக் காரணம் ஆணவ மலமே ஆகும். உயிர் ஆணவ மலத்தில் கட்டுண்டு வருந்தும். அவ்வருத்தத்திற்கு இறைவன் இரங்கி, குருடனுக்குக் கோல் கொடுப்பது போல், உயிருக்கு மலநீக்கத்தைச் செய்ய உடம்பைக் கொடுப்பான். மன்னன் தன்னுடைய மகனுக்கு அரசு உரிமையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாலும், தன்னுடைய மகனைக் கல்வி கேள்வியில் சிறந்தவனாக்கி அவன் பக்குவம் பெற்ற பிறகு தன் அரசரிமையைக் கொடுப்பான். அதுபோல, இறைவன் உயிர்களுக்குத் தன் திருவடிக் கீழிருக்கும் முத்திப் பேற்றைக் கொடுக்கக் கருதினாலும், உயிர் மலத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளக்கூடிய முறைகளைச் செய்து, பின்னரே முத்தியினை அளிக்கின்றான்.

இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரே விதமான உடம்பைக் கொடுக்கமாட்டான். மலம் ஒரு பொருளாய்ப் பல சக்திகளை உடையது. எனவே, மலம் பல ஆன்மாக்களையும் வேறு வேறு விதமாய் மறைக்கும். அம்மறைப்பிற்கு உகந்தவாறு உடல்களை இறைவன் கொடுப்பான்.

உயிர், மலத்தால் மறைக்கப்பட்டு இருக்கும். எனவே, அம்மறைப்பை நீக்க இறைவன் தனுகரணங்களைக் கொடுப்பான். இறைவன் அங்ஙனம் கொடுப்பதற்குப் பிரிப்பின்றி இருக்கும் சக்தியோடு மாயையில் திருமேனி கொள்வான். அப்போது இறைவன் சத்தி சங்கற்ப மாத்திரையால் நினைத்ததொரு திருமேனியைத் தானே எடுத்துக் கொள்வான்.

சிவததத்துவம்

இறைவன், இங்ஙனம் திருமேனி கொள்ளுங்கால் சிற்சத்தி யாகிய பராசத்தியானது, அரசு ஆணை ஒன்றே; காரிய வேறு பாட்டால் பலவானது போல, உயிர்களுக்குப் பாசத்தை விளக்கிச் சிவத்தை அளிப்பதற்காக உள்ள கருணை என்னும் இச்சையையும், அதற்குச் செய்யக் கடவதாகிய வழிகளை உணர்வதாகிய ஞானமும், உணர்ந்தபோது அவ்வாறு சங்கற்பித்துச் செய்வதான கிரியையுமாகிய, மூன்று சத்திகளாய், அவற்றுள் ஞானமேயாய் வியாபரிக்கிற் சிவமெனவும், கிரியையேயாய் வியாபரிக்கிற்

சத்தியெனவும், இரண்டும் ஒத்து வியாபரிக்கிற் சதாசிவமெனவும், கிரியையேறி வியாபரிக்கில் மகேசுரமெனவும், ஞானமேறி வியாபரிக்கிற் சுத்தவித்தையெனவும் பெயர் பெற்று நிற்பான். இவ்ஐந்தும் சிவதத்துவம் எனப்படும். இவை பிரேரகாண்டம் (செலுத்துவது) எனப்படும். சிவம் மாயையினையும், சக்தி - கால நியதிகலைகளையும், சாதாக்கியம் - புருடனையும், ஈஸ்வரம் - அராகத்தையும், சுத்தவித்தை - வித்தையினையும் செலுத்துவதால் உயிர்கள் உலக நுகர்ச்சியில் ஈடுபடல் இயல்வதாகிறது. இச்சை ஒருபடித்தாய் இருக்க, ஞானம், கிரியை தனித்தனியாகவும், இணைந்தும், மிகுந்தும், குறைந்தும் நின்று தொழிற்படும் நிலை இறைவனின் இலய போக அதிகார நிலைகளுக்கு உரியன என்னும் விளக்கத்தைத் தேவசேனாபதி¹ கூறுவார்.

வித்தியா தத்துவம்

வித்தியா தத்துவம் அசுத்த மாயையில் இருந்து தோன்றும். அது, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என ஏழாகும். இறைவன் உயிர்களின் உடம்பெடுத்துப் போகங்களை அனுபவிப்பதற்கு அனந்ததேவர் வாயிலாக அசுத்த மாயையில் இருந்து காலதத்துவம், நியதிதத்துவம், கலைத்தத்துவம் என்ற மூன்றையும் தருவர். இது போஜியித்ரு காண்டம் (கொடுப்பது) எனப்படும்.

காலதத்துவம்

போகங்கள் அனுபவிப்பதற்குப் பக்குவமாகும் ஏதுவினால் காலம், கடந்த காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என மூன்று வகைப்படும். இங்ஙனம் கொள்ளப்படும் பிரிவு சூரியன்பால் உண்டாவது என்று கொண்டால், கால தத்துவமே இல்லாமல் போய்விடும்; எனவே, சூரியனைக் கொண்டு கணிக்கும் காலம் வேறு இங்குச் சொல்லப்படும் கால தத்துவம் வேறு. இக்காலம் ஒன்றாய் இருக்குமானால் இன்னகாலத்தில் இன்னது ஆகும் என்றும், இன்ன காலத்தில் இன்னது ஆகாது என்றும் கூறுதல் கூடாது. ஆகவே, மேற்கூறியவாறு காலம் இருக்க வேண்டும் என்பது முடிவு. இந்தக் காலஉற்பத்திக்குக் காலம்

1. தேவசேனாபதி, வ.ஆ., சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகள், ப.9.

உண்டு. இல்லை எனில் காலமே உண்டாகாது. எனவே, தத்து வதாத்து விகங்களுக்கு ஏதுவாய் இறைவன் காலத்தை ஏற்படுத்துவான்.

“இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் மூவகைக் காலங்களும் தோன்றி நின்று அழியும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் வேறு வேறு உள்ளன. எல்லாக் காலங்களும் உயிர்களின் வினைக்கேற்ப செலுத்தும் இறைவனது சத்தியின் வழியே தம் தம் காரியத்தைச் செய்யும். எல்லாச் செயல்கட்கும் காலமே பற்றுக்கோடு. காலம் இல்லையேல், செயல் இல்லை”¹ என்பதும் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தும்.

நியதிதத்துவம்

கால தத்துவத்திற்குப் பின்னாக மாயா தத்துவத்தினின்றும் நியதி தத்துவம் தோன்றும். இது கரும மலத்தைப் பிறழாமல் அவரவர் கன்மம் அவரவரே நுகருமாறு வரையறை செய்து நிற்கும். இத்தத்துவம் இல்லையாயின், ஒருவர் தாம் செய்த தீவினையின் பயனைத் தாம் நுகராது ஒழிதலும், பிறர் செய்த நல்வினையின் பயனைத் தாம் நுகர்தலும் கூடுவனவாக, அவரவர் செய்த வினையின் பயனை அவரவரே நுகர்தல் என்னும் நியமம் இல்லையாய்விடும்; எனவே, இறைவனது சக்தி நியதி தத்துவத்தின் வழி அவரவர் செய்த வினையை அவரவரே நுகரச்செய்கின்றது. ஆகவே, ஈசரசத்தியும், காலமும், கன்மமும் என்கின்ற இவை மட்டும் அல்லாமல் நியதி தத்துவம் உயிர்களுடைய போக வரையறையின் பொருட்டு வேண்டப் படும்.

கலை தத்துவம்

நியதி தத்துவத்திற்குப் பின் மாயா தத்துவத்தினின்றும் கலை என்னும் தத்துவம் தோன்றும். உயிரின் அறிவை மறைத்து இருக்கின்ற ஆணவ மலத்தை முழுவதும் விலக்காது சிறிதே விலக்கி, உயிரின் அறியுந்தன்மையான கிரியா சத்தியை விளங்கச் செய்வது இக்கலையாகும். பாசி படர்ந்த குளத்தில் கல்லை எறிந்தால், கல்விழுந்த இடத்தில் மட்டும் பாசி விலகிக்

1. அருணைவடிவேல், சி. சித்தாந்த வினாவிடை, ப. 284.

காணப்படும். அதுபோல் கலையால் ஆணவம் சிறிதே தேய்ந்து காணப்படும்.

வித்தியா தத்துவம்

கிரியா சத்தியைக் கால தத்துவம் விளக்குதல் போல, ஆணவ மலத்தைச் சிறிதே நீக்கி உயிரின் ஞான சத்தியை எழுப்புவது 'வித்தை' என்னும் தத்துவம் ஆகும். இது கலையினின்று தோன்றுவது. வித்தை என்னும் தத்துவத்தால் உயிர் விடத்தை அறியும். கலையினால் அறியும் எழுச்சியுடைய உயிருக்கு அறிந்து கொள்வதற்குத் துணையாய் அதன்பின் வித்தியாதத்துவம் வேண்டப்படும்.

அராக தத்துவம்

உயிருக்கு இச்சா சத்தியை எழுப்பும் தத்துவம் அராகதத்துவம் ஆகும். இதுவும் வித்தையினின்றே தோன்றுவது. அராக தத்துவம் உயிரினது இச்சா சத்தியை எழுப்ப, உயிர் கன்மத்தை நுகரவும், ஈட்டவும் தகுதி பெற்று நிற்கும். எனவே, கன்மத்தை நுகர்தல், ஈட்டல் முதலியவைகளுக்குக் காலம் முதலிய ஐந்தும் வேண்டப்படுவனவாய் உயிரோடு எப்பொழுதும் நீங்காது சட்டைபோல ஒன்றாய் ஒட்டியே கிடக்கும். அதனால் காலம் முதலிய ஐந்து தத்துவங்களையும், 'பஞ்சகஞ்சகம்' (கஞ்சகம் -சட்டை) என்பர்.

புருட தத்துவம்

கலை முதலிய மூன்றும், தொழில், அறிவு, இச்சை முதலிய மூன்றனையும் விளக்கும். அங்ஙனம் விளக்கும் இடத்துக் கன்மத்தை வரையறுத்தலும் நியமித்தலும் செய்யும். மேலும், அது உபகரிப்பனவாய் காலநியதிகளுடன் ஐந்து தத்துவங்களோடுங் கூடி உயிர் போகத்தில் உள்முகமாய் நிற்கும். அங்ஙனம் நிற்கும் போது புருடதத்துவம் உண்டாகும்.

“புருடன்' என்பது போகத்தை நுகரும்

தன்மை உடைமை பற்றிச் சொல்லப் படுவதாம்”¹

என்பர். புருடதத்துவமாய் நின்றல் சகலருக்கேயாம்.

மாயா தத்துவம்

அசுத்த மாயா தத்துவங்கள் ஏழாகும். இவை அனந்த தேவராகிய வித்தியேசுரரால் தோற்றவும், ஒடுக்கவும்கூடும். அதனால், வித்தியாதத்துவங்கள் எனப்படும். வித்தியா தத்துவம் ஏழும் மூலப்பிரகிருதியும் உயிர்களுக்கு அதிக்கும் உடம்பாய் நின்று உதவும். சூக்கும் சரீரத்துள் மாயா தத்துவம், 'காரணசரீரம்' என்றும், காலம் முதலிய ஐந்தும் 'கஞ்சக சரீரம்' என்றும், மூலப்பிரகிருதி 'குணசரீரம்' என்றும் அழைக்கப்படும். குணசரீரம் சகலருக்கு உண்டு. பிரளயாகலர்க்கு இல்லை. எனவே, பிரளயாகலர் காரண சரீரம், கஞ்சகசரீரம் என்றும் இரண்டேயாய் அதிசூக்கும் சரீரத்தானே அசுத்த மாயா தத்துவ புவனங்களில் உள்ள போகங்களை நுகர்வர். ஆகவே, அசுத்த மாயா தத்துவங்களாகிய வித்தியா தத்துவங்களே பிரளயாகலர்க்குத் தனுகரணபுவன போகங்களைத் தருவனவாகும்.

ஆன்ம தத்துவம்

கலையில் இருந்து சிவபெருமான் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுரன் வாயிலாக மூலப்பிரகிருதி என்னும் தத்துவத்தைத் தோற்று விப்பார். மூலப் பிரகிருதி சாத்துவிக இராசத தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களுடன் கூடியிருக்கும். இம்மூக்குணங்கள் ஒன்று மேம்பட்டுத் தோன்றும்போது மற்றவை அடங்கி நிற்கும். இக்குணங்களில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றா. அதனால் முக்குணங்களோடு கூடிய பிரகிருதிக்கு அவ்வியத்தம் என்னும் பெயர் உண்டு.

இக்குணங்களைப் பிரம்மா, விஷ்ணுவை, காலருத்திரர் அதிட்டித்து நின்று சிருஷ்டித்திதி சங்காரங்களைப் பண்ணுவார். இக்குணங்களில், உயிர் பொருந்தி ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொரு குணமாகத் தோற்றமளிக்கும். இப்பிரகிருதியினின்றும், உயிர் போகங்களை அனுபவிப்பதற்கும் வேண்டும் தத்துவங்கள் தோன்றும். இது போக்கிய காண்டம் (நுகரப்படுவது) எனப்படும்.

புத்தி தத்துவம்

பிரகிருதியினின்று விபரீத உணர்வுடைய அவிச்சை தோன்றும். அதன்பின் புச்சிக்குத் தக்க விடயங்களை நிச்சயிப்பதாகிய

புத்திதத்துவம் தோன்றும். இந்தப்புத்தி கிரியை என்று சொல்லக் கூடிய கலைக்கும், ஞானம் என்று சொல்லக் கூடிய வித்தைக்கும் இடையே நிற்கும். அங்ஙனம் நிற்கும் போது எழுச்சியால் உண்டான விடயங்களைத் தான் கவர்ந்து கொள்ளும். அதனை வித்தையினிடத்துக் கொடுத்து அவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டு இருக்கும்.

அகங்காரத் தத்துவம்

புத்தி தத்துவத்தில் இருந்து அகங்காரத் தத்துவம் தோன்றும். இது இராசத குணம் உடையது. நான் என்றும், பிற என்றும், என்னுடையது என்றும், என்னோடு ஒப்பார் இல்லை என்றும் ஒருப்பட்டு எழும். இந்திரியக் காட்சிக்கு விடயமாகவும், நிருவிகர்ப்பமாகவும் தோன்றிய ஒன்றை இன்னது இது என்று புத்தி தத்துவம் தீர்மானிக்கும்படி உயிருடன் வேறுபாடு இல்லாமல் நிற்கும். எனவே, எல்லா வகையான தத்துவங்களுக்கும் இதுவே காரணமாக அமைகின்றது எனலாம். இவ் அகங்காரம் காரணமாய் நிற்கும் இடத்துச் சாத்விகக் கூறு, இராசதக் கூறு, தாமதக் கூறு என முக்குணங்களின் வழி மூன்று கூறாய் நிற்கும். எனவே, அவற்றுள் சாத்விகக்கூறு, 'தைசதாகங்காரம்', என்றும் 'இராசதக் கூறு' வைகாரிகாகங்காரம் என்றும், தாமதக் கூறு, பூதாதி அகங்காரம் என்றும் பெயர் பெறும்,¹ எனலாம்.

மனம்

தைசத அகங்காரத்தில் இருந்து தோன்றுவது. புத்தி, அகங்காரம் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களிடையே நிற்பது இதுவாகும். புத்தி நிச்சயிப்பதாயும், அகங்காரம் அபிமானத்தைத் தோற்றுவிப்பதாயும் இருத்தலின் இவற்றின் வேறாகச் சங்கற்ப விகற்பம் தோன்றுவதற்கு மனம் வேண்டப்படும்.

சித்தம்

தூலமாய் முக்குணங்கள் வெளிப்பட்டுத் தம்முள் சமமாய் நிற்கும் நிலை குணதத்துவம் எனப்படும். இது உயிர் ஒன்றைச் சிந்திப்பதற்குக் கருவியாய் இருத்தலின் சித்தம் எனப்படும்

1. அருணைவடிவேல், சி., சித்தாந்த வினாவிடை, ப. 294.

அந்தக் கரணமாய் நிற்கும். உயிரின் தன் வேதனைக் காட்சிக்குச் சித்தம் கருவியாக விளங்கும்.

ஞானேந்திரியம்

தைசத அகங்காரத்தில் இருந்து சித்தம் தோன்றும். அதன்பின் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். அவை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பனவாகும். இவை புறத்தே உள்ள ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்பனவற்றை உணரும்.

கன்மேந்திரியம்

வைகரி அகங்காரத்தில் இருந்து கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். அவை வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் என்பனவாம்.

தன்மாத்திரை

பூதாதி அகங்காரத்தில் இருந்து தன் மாத்திரைகள் தோன்றும். அவை சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம் என்பனவாம்.

புரியட்டக சரீரம்

தன் மாத்திரைகள் ஐந்தும் மனம், புத்தி, அகங்காரம் எனும் மூன்றும் ஆக எட்டும் புரியட்டக சரீரம் ஆகும்.

பஞ்சபூதம்

பஞ்சபூதங்கள் தன் மாத்திரையில் இருந்து தோன்றும். சப்தத்தில் இருந்து ஆகாசமும், பரிசத்தில் இருந்து வாயுவும், ரூபத்தில் இருந்து அக்கினியும், ரசத்தில் இருந்து அப்புவும், கந்தத்தில் இருந்து பிரிதிவியும் தோன்றும். இவை தூல பூதங்கள் எனப்படும்.

ஆகாயம்

ஆகாயம், 'சத்தம்' என்னும் ஒரு குணமே உடையது. வாயு அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் பூதங்களுக்கு அருபமாய் இடம் கொடுத்து நிற்கும்.

வாயு

ஆகாயத்தில் தோன்றும் சத்தத்தோடு, 'பரிசம்' என்னும் குணத்தை உடையது.

அக்கினி

அக்கினி வாயுவைச் சேர்ந்து தோன்றும் சப்தமும் ருபகுணமும் உடையதாய் இருக்கும். இதன் குணம் ஆகிய ருபம்கண் இந்திரியத்தினால் அறியத்தக்கது ஆம்.

அப்பு

அக்கினியைச் சேர்ந்து தோன்றும் குளிர்ச்சியும், வெண்மையும் உடையதாய் இருக்கும்.

பிருதிவி

அப்புவைச் சேர்ந்து தோன்றும் வெப்பப்பரிசம் உடையது. வெண்மையான நிறம் உடையது. கந்த குணம் உடையது.

பஞ்சீகரணம்

ஒரு பூதத்தை இரண்டு பங்காக்கிப் பாதி அந்தப் பூதமாகவே இருக்க, நின்ற பாதி ஒவ்வொன்றும் நாலுகாலாகி, ஒவ்வொரு நாலுகாலும் தன் அம்சமாகிய பாதிப்பாகம் நீங்க ஏனைய நான்கு பூதங்களிலும் வியாபித்து நிற்பது. தாத்துவிகங்களாகிய அறுபது தத்துவங்களும் இப்பஞ்சீகரண பூதங்களினின்றும் தோன்றும்.

அந்தக்கரணங்கள் நான்கு (4), ஞானேந்திரியம் ஐந்து (5), கன்மேந்திரியம் ஐந்து (5), தன்மாத்திரை ஐந்து (5), பஞ்ச பூதங்கள் ஐந்து (5) ஆக தத்துவங்கள் இருபத்து நான்கு (24) ஆகும். இவற்றை உயிர் அதிட்டித்து நின்று செலுத்தும் தன்மையினால் ஆன்ம தத்துவம் எனப் பெயர் பெறும். அசுத்த மாயையில் இருந்து தத்துவங்கள் உண்டாகும் என்று சொல்லி இருக்க, இங்கே தன்மாத்திரையில் இருந்து பூதங்களும். வைகரி அகங்காரத்தில் கன்மேந்திரியங்களும், தைசத அகங்காரத்தில் ஞானேந்திரியங்களும், மனமும், சித்தமும், புத்தியில் அகங்காரமும். பிரகிருதியில் புத்தியும், கலையில் பிரகிருதியும் வித்தையும், வித்தையில் அராகமும், மாயையில் காலம், நியதி, கலை என்ற மூன்றும், கலை முதலான

ஐந்தனுடைய சமூகத்தில் புருட தத்துவமும் தோன்றும் அங்ஙனம் தோன்றுவது வித்தில் இருந்து மரமுண்டாக, மரத்தில் கொம்பும், கொம்பில் இலையும் பூவும், பூவில் காயும் உண்டாயிற்று என்பது போலாம்.

இங்ஙனம் தத்துவம் முப்பத்தாறுள் சிவதத்துவம் ஐந்தும் சிவத்துக்குச் சுதந்திர வடிவு ஆதலின் சைதன்யம் எனப்படும். புருட தத்துவம் ஒன்று சடமாய் இருந்தும் உயிருடன் நீங்காமல் நிற்பது; ஆகையால், சார்ந்ததன் வண்ணமாய்ச் சித்த சித்து என்று சொல்லப்படும். ஏனை முப்பது தத்துவங்களும் அசித்து என்று சொல்லப்படும். இதனை,

‘சுத்ததத்துவங்க ளென்று முன்னமே சொன்ன ஐந்தும்

இத்தகை மையின்இ யம்பும் இவைமுப்பத் தொன்று மாகத் தத்துவ முப்பத் தாறுஞ் சைதன்னி யங்க ளைந்து

சித்தசித் தான்மா வொன்று முப்பதும் அசித்தே செப்பில்¹

என்பதால் அறியலாம்.

பஞ்ச சரீரம்

தாத்துவீகங்கள் தூலசரீரம் ஆகும். ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கும் சூக்கும் சரீரம் ஆகும். பிரகிருதி குண சரீரம் ஆகும். காலமுதல் ஐந்தும் கஞ்சக சரீரம் ஆகும். அசுத்த மாயையிற் கலக்குண்டபாகமாகிய வித்தியாதத்துவத்தில் வைத்து எண்ணப்படும் மாயை காரண சரீரம் ஆகும். இங்ஙனம் ஆன்மா ஐந்து சரீரம் கொள்ளும்.

இங்ஙனம் முப்பத்தாறு தத்துவமும் உயிருக்கு விடயத்தைப் புசிப்பதற்கு வேண்டப்படுதலின் போக்கிய காண்டம் என்றும், வித்தியா தத்துவம் விடயத்தை அறிதற்கு வேண்டப்படுவது பற்றிப் போக காண்டம் என்றும், சிவதத்துவம் விடயத்தில் செலுத்துவிப்பதன் கண் வேண்டப்படுவது பற்றிப் பிரேர காண்டம் என்றும் பெயர் பெற்று முறையே தோற்பாவையும், கயிறும், ஆட்டுவிப்பானும் போல விளங்கும். இவ்வாறு, தத்துவங்களின் செயற்பாட்டை உயிர்காண்பது தத்துவ ரூபம் ஆகும்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 476.

தத்துவ தரிசனம்

தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்த உயிர் தான் அத்தத்துவத்தின் வேறு என்று தரிசிக்கும் முறைமையினை உணர்த்துவது. சிவ தத்துவம் ஐந்தும் சுத்த மாயா காரியமாகும். இத்தத்துவங்கள் உயிரைக்கூடித்தான் தொழிற்படும். தனித்து நின்று தொழிற்படா. இவற்றை உயிர், சடப்பொருள் என்று உணர்வதும், இவை தன்னால் அறியப்படுவன என்று உரை முழுவதும் இவை தானல்ல என்று உணர்வதும், தத்துவ தரிசனம் ஆகும். அசுத்தமாயா காரியங்களாகிய தத்துவங்களைச் சடம் என்றும், தன்னால் அறியப்படுவது என்றும் காண்டல் கூடும். அது போலவே சுத்த மாயா காரியங்களாகிய சிவதத்துவங்களையும்,

‘அறிபொருள் அசித்தாய் வேறாம்’¹

என்று சித்தியார் கூறுமாறு சிவனால் அதிட்டிக்கப்பட்டதன்றி விளங்காதாதலின் சடம் என்று உணரும்.

தத்துவ சுத்தி

தத்துவ தரிசனம் செய்த உயிர் அவற்றை நீக்கும் முறைமையினை உணர்த்துவது ஆகும். உயிர்த் தத்துவம் முப்பத்தாறு (36) என்று அறிந்துகொள்ளும். அவை சடம் என்று உணர்ந்து கொள்ளும். அவை தன்னால் அறியப்படுவது ஆம் என்று தன் ஆராய்ச்சி அறிவால் தெளிந்து கொள்ளும். இங்ஙனம் தெரிந்து கொண்ட உயிர் தன் பட்டறிவால் யான், எனது என்னும் செருக்கை விலக்க முடியாமல் நிற்கும். அப்போது ஞான குருவை ஏற்றுக்கொண்டு தொண்டு செய்து உண்ண வேண்டும் என்று உணரும். ஞானகுரு உணர்த்த கானலை நீர் என்று கருதி ஆராய்ந்து பின் தெளிந்து அதனை விரும்பாதது போல உயிர் தத்துவக் கூட்டமாய் நின்ற தனுகரணாதிகளை யான் எனதென்று கருதி நின்ற மயக்கம் நீங்கும். நீங்கவே அவற்றைப் பற்றிச்செல்லும் போதம் ஒழியும். கனவில் மன்னனாகி முடிசூடக் கண்ட ஒருவன், விழிப்புற்ற போது அது பொய்யாய்ப் போதலைக் காண்பான். அதுபோல உயிர் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் தன் அறியாமையினால்

1. பாலசுப்பிரமணியம், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப.525.

இதுகாறும் அறிவுடைய பொருள் போலத் தோன்றிற்றேயன்றி உண்மையில் சடமே என்று உணரும். கனவில் கண்ட காட்சிக்குத் தானே முதலாக இருந்தது போல் இத்தத்துவங்கள் அறிவுடைப் பொருள் போலத் தோன்றுவதற்கு அறிவு சொருபமாகிய நமது செயற்கையே ஏது என்று உயிர் கண்டு கொள்ளும். அவற்றில் இருந்து விடுதலையும் எய்தும். விடுதலை பெற்ற உயிர் அறிவாய் நிற்கும். தத்துவங்கள் போலத் தோன்றி மறைதல் இன்றி நித்தியமாய் இருக்கும். எனவே, உயிர் தத்துவங்களுக்கு அந்நியமாயும், நிறைவாயும், உள்ள தன் தன்மையை அறிந்து நிற்கும். இதுவே தத்துவ சுத்தியாகும்.

ஆன்மரூபம்

உயிர் தன் தன்மையினை உணரும் முறையினை உணர்த்துவது ஆன்மரூபமாகும். தத்துவங்கள் சடம்; சிவம் சுட்டி அறிதல் இல்லாதது. எனவே, ஒன்றனை ஒன்று அறியாது. ஆகவே, இவ்விரண்டிற்கும் வேறாய் உயிர் தத்துவங்களைச் சுட்டி அறிவதும், இறைவனைச் சுட்டிற்றந்தறிவதும் ஆம். இங்ஙனம் அறிகின்ற உயிர் தத்துவங்களைச் சடம் என்று காணவொட்டாமல் செய்கின்ற ஆணவ மலத்திலிருந்து குருவின் அறிவால் நீங்கும். தான் அறிவுடைய பொருள் என்று அறியும். உயிர் மறந்தும் நினைந்தும் அறிந்து வருகின்ற இயல்பு உடையது. அதனால் ஒரு பெற்றித்தாய் அறியும் சுதந்திரம் தனக்கு இல்லை என்பதை அறியும். உயிர் பெற்றித்தாய் அறிபவன் இறைவன் என்றும் உணரும். அவனே உயிர்களின் கண்மத்துக்கு ஏற்ப அறிவுக்கு அறிவாய் நின்று உணர்த்துபவன் என்று அறியும். இங்ஙனம் உயிர் தனதறிவாலே விளங்கக் காண்பது ஆன்ம ரூபமாகும்.

ஆன்ம தரிசனம்

உயிர் சிந்தனையால் தன் தன்மையினில் உயர்ந்து இருக்கும். உயிர் சிவனை இன்றித் தனக்குச் செயலில்லை என்று தரிசிக்கும் இம் முறைமையினை உணர்த்துவது ஆன்ம தரிசனம் ஆகும்.

உயிர் தன்னுடைய ஞானத்தால் ஒன்றை அறியும் தன்மை உடையது. ஒன்றை அனுபவிக்கும் தன்மையும் உடையது.

உயிர் தன்னைப் புசிப்பவன் எனக்கருதி தானே எல்லாவற்றையும் அறிந்து புசியா நிற்கும். சிவபெருமான் திருவருள் குரு கிருபையால் உயிர்க்கு உண்டாகும். தமக்கு அறியும் தன்மை இறைவன் அறிவித்தால் அன்றி இல்லை என்று அறியும். எனவே, தன்னறிவு இது என்று முனைத்துத் தோன்றாது. உயிர் என்னுடையது என்று தத்துவங்களை விரும்பியும், வெறுத்தும் நின்ற சீவ அறிவை நான் எனக்கொண்டு இருந்த அசத்திய போதம் நீங்கும். அவற்றைச் சுட்டி உணரும் சிற்றறிவும் விலகும்.

உயிர், நிலைபெற்ற பொருளாய் அறிவித்தும் செய்வித்தும் அறிந்தும் செய்தும் நிற்பது திருவருளே என அறியும். அங்ஙனம் அறிந்து நிற்பதே ஆன்ம தரிசனமாகும்.

ஆன்ம சுத்தி

தன்னைத்தரிசித்த உயிர் சிவபெருமானுடைய வியாபகத்துள் அடங்கி நிற்கும் முறைமையினை உணர்த்துவது. உயிர் சிவன் அருள் இன்றி ஒன்றனை அறியவும், செய்யவும் இயலாது. உயிர் ஒன்றனைத் தன் அறிவால் சுட்டி அறியும். உயிர் இவ் அறிவு இறைவனின் திருவருளே என்று அடக்கி நின்றல் வேண்டும். அங்ஙனம் நிற்பின் பைத்தியம் கொண்ட ஒருவன் அப்பைத்தியமாய் நிற்பது போலச் சிவமேயாய் நிற்பான். அப்போது அவன் கொண்டிருந்தபோத எழுச்சியும் நீங்கும். திருவருளில் அடங்கிநின்ற முறைமையும், தன்னை அவ்வருள் அடக்கி நின்ற முறையும் தோன்றாமல் நிற்பதும், அஞ்ஞானத்தால் தானே உடம்பாகியும், உடம்பே தானாகியும் நிற்பது போலப் பதிஞானத்தால் சிவமே தானாகியும் தானே சிவமாயும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் அருட்காட்சி தோன்ற நிற்பன். இதுவே ஆன்ம சுத்தியாகும். உயிர் தனக்குச் சுதந்திர அறிவு உண்டு என்று நினைக்கும் அழுக்கற்று நின்றலே ஆன்ம சுத்தியாம்.

சிவரூபம்

ஞானகுரு, சிவபெருமானுடைய உருவத் திருமேனியையே கொண்டிருப்பதாகக் கருதப்படும். இவரை வணங்கும் முறைமை யினை உணர்த்துபவன் இரக்கமே வடிவான இறைவன். தாவர சங்கமத்துள் பிரிப்பின்றி இருப்பவனாகிய இறைவன் ஆணவ மலத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் உயிரை, இம்மலத்தின் நீக்குதற்

பொருட்டு, தத்துவங்களை உண்டு பண்ணித் தன்னுடைய அருள் சக்தியால் தத்துவங்கள் அனைத்தும் வேறாகக் காணுமாறு செய்வான்.

இங்ஙனம் உள்நின்று உணர்த்திய இறைவன் முன்னின்று உணர்த்த குருவடிவாய் மனித உடம்பைத் தாங்கி வருவான். அவன் தான் வேறற நின்ற முறைமையினை உபதேசிக்கும் முகத்தான் விளக்க, அவனே சிவப்பரம்பொருள் என்று தன் உள்ளத்தே உணருவான். இங்ஙனம் சிவனே திருமேனி கொண்டதென அறிவது சிவரூபம்.

சிவதரிசனம்

ஞானகுருவைத் தரிசித்த உயிரானது சிவபெருமானுடைய அருவுருவத் திருமேனியைத் தரிசிக்கும் முறைமையினை உணர்த்துவது, சிவதரிசனம்.

உயிர் ஞான குருவின் கிருபையால் வயப்பட்டு நிற்கும் குருவினுடைய உபதேசத்தால் சிவனுடைய திருவடி, திருமுகம், திருமுடிகளுடைய உண்மையை அனுபவ அறிவால் ஐயமற அறியும். இவையே நித்தியமானவை என்று தெரியும். கன்ம மலம் சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாய் யான், எனதென்று விகற்பித்து எழுவதற்கு முன்னிலையாக இருப்பது சுகலாவத்தையாகும். ஆணவ மலத்தின் காரணம் கேவலாவத்தை. சுகலமும், கேவலமும் நீங்கினவிடத்து உயிர் இறைவனுடைய வியாபக அறிவுள் அடங்கி நிற்கும். உயிர், தன்னால் எதுவும் ஆவதில்லை, எல்லாம் சிவ சக்தியின் செயல் என்று அடங்கி நிற்கும். எனவே, எவ்விடத்தும் இறைவனின் பரிபூரண இன்பம் தோன்றக் கண்டு உயிர் அனுபவிப்பது சிவதரிசனமாகும்.

சிவயோகம்

சிவதரிசனம் செய்த உயிர் சிவனுடன் இரண்டறக் கூடி நிற்கும் முறைமையினைக் கூறுவது. யோகம் என்பதன் பொருள் கூடுதல். சிவனுடன் உயிர் கூடுதல் சிவயோகமாம்.

சிவமும் உயிரும் பொருட்டன்மையால் சூரிய ஒளியும், கண்ணொளியும் போல இரண்டே ஆகும். ஆயினும் கலப்பினால் உடலும் உயிரும் போல் ஒன்றானதே ஆகும். அப்படியாயின்

வேறுபிரிக்கப்படாத உயிர் பிரிந்து இருந்தால் அன்றோ கூடுதல் கூடும்? பிரிக்கப்படாத பொருட்டுக் கூடுதல் கூறுவது பொருந்தாதது ஆகும். அப்படிக்கூறின் யாங்ஙனம் பிரியும் என்றும், எப்பொழுது பிரிந்ததென்றும், யாதினால் பிரிந்ததென்றும், கூடினால் பிரியுமோ என்றும் இவை முதலான ஐயங்கள் எழும். எனவே, இத்துடன் உயிர் கூடுமென்று கூறுவது யாங்ஙனம் பொருந்தும் என்ற வினா எழும். உயிர் எதை எதைச் சார்கிறதோ அதனதன் வண்ணமாய் நிற்கும் இயல்புடையது ஆகும். யார் யார் எதை எதை வேண்டினும், அதைக் கொடுக்கும் வள்ளண்மைத் தன்மை உடையவன் இறைவன். சிவமும், உயிரும் நிற்கும் பெற்றி இத்தகையதாகும். பொருளை அறிவதற்குத் துணையாய் நின்ற சூரிய ஒளியால் பொருளை அறியுங்கள்; அறியாதது போல உயிர் விடயத்தில் அழுந்தி நிற்குங்கால் முதல்வனை அறியாது பொருளை அறிவதற்குத் துணையாய் நின்ற சூரிய ஒளியைக் கண் நோக்கும் இடத்துப் பொருள் தோன்றாமல் சூரிய ஒளியே தோன்றிப் பிரிப்பின்றி நிற்குமாறு போலச் சிவனை அறிய விரும்பின ஆன்மாவிற்கு விடயம் தோன்றாமல் சிவம் தோன்றிப் பிரிப்பின்றி நிற்கும்.

உயிருக்கு, சிவனை அறிய விரும்பின விடயம் தோன்றாமல் சிவம் தோன்றிப் பிரிப்பின்றி நிற்கும். விடயமாய் நிற்கும் போது உட்பட்டும், உயிர் அவனாய் நிற்கும்போது முதல்வன் முற்பட்டும் தோன்றுபன். எனவே, பிரிப்பு இன்மையும் விடயப் பற்று அறுதியும் முதல்வனைப் பற்றுதலும் உயிருக்கு வேண்டப் படுவதால் கூடுதலும் பொருந்தும். கூடுதலாவது எக்காரியத்தையும் கன்மத்தின் காரியம் என்று கண்டு உயிர், பொருளிடத்து நின்று அனுபவிப்பதாம். உயிர் நித்தியமானதாக இருந்தாலும் சுதந்திரமாக அறியும் தன்மை அதற்கு இல்லை. உலகப் பொருட்கள் சடமாக இருப்பதால் உயிரினால் அவற்றைத் தேர்ந்து அனுபவிக்க முடியாது. விடயம் தானே புசிப்பாக வரவும் உயிருக்கு இயலாது ஆகலின் விடயப் பொருள்களை நமக்குக் கூட்டுவிப்பதும், அவற்றை அறிவதற்கும், அனுபவிப்பதற்கும் அறிவித்துச் செலுத்தி நிற்பது இறைவனின் திருவருளே ஆகும். எனவே, அவனுடைய திருவருளை உயிரின் உள்ளீடாய்த் தரிசிக்க வேண்டும்.

வெப்பத்தில் இருக்கின்ற தீயைப் பிரிக்க முடியாது. அதுபோல, இறைவனை அருளில் இருந்து பிரிக்க முடியாது. இறைவன் உயிர்மீது வைத்த பெருங்கருணையினால் மானுடச் சட்டை ஏற்றுக் குருமூர்த்தியாய்த் தோன்றி உபதேசிப்பான். அங்ஙனம் உபதேசித்ததை உணர்ந்து அருளின் உள்ளீடாய் விரிந்து இறைவனே தானாய், தானே இறைவனாய் நிற்க வேண்டும்.

அங்ஙனம் நிற்குங்கால் பிரார்த்தவாசனையால் வந்து தாக்கப்பட்ட விடயங்களை இறைவன் அருளாற் கண்டு கொள்ளும். இவ்விடயங்களின் முன்னிலையாய் நல்வினை தீவினையைச் செய்விப்பது இறைவனின் திருவருளேயாகும். நன்மையையும், தீமையையும் அறியும் அறிவைக் கொடுப்பதும், அனுபவத்தைக் கொடுப்பதும் இறைவன் திருவருளே ஆகும். இங்ஙனம் நடைபெறும் செயலில் தனக்குச் செயலில்லை என்று உயிர் அருட் செயலில் நிற்க வேண்டும். இதுவே சிவயோகம் ஆகும்.

சுருங்கக் கூறின் விடயத்தின் உள்ளீடாய் இருப்பது உயிராகும். உயிரின் உள்ளீடாய் இருப்பது அருளாகும். அருளின் உள்ளீடாய் இருப்பது இறைவனாகும். இவ் இறைவனே அன்றி யாவையும் இல்லை என்று தெளிந்து அவ் இறைவனேயாய் நின்றலாகும்.

இங்குச் சொல்லப்பட்ட யோகம் அட்டாங்க யோகம் ஆகாது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பது நால்வகை நெறியாகும். இந்நெறியில் மூன்றாவதாகச் சொல்லப்படும் யோகநெறி அட்டாங்க யோகத்திற்கு அங்கமாகும். இது மனத்தளவிலே சிவபெருமானின் அருவுருவத் திருமேனியை வழிபடுவதாகும். சிவயோகம் உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்ற மூன்று திருமேனிக்கு மேலானதாகும். சிவபெருமான் நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிற்பவன். அவன்மாட்டு அறிவுத் தொழிலாய்ச் செய்யும் வழிபாடே சிவயோகம் ஆகும். இது யோகம் என்னும் தனிப்பெயரால் விளங்குவது. சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையை அளித்தலின் இது ஞானமே ஆகும். இங்ஙனம் கொள்ளும் முறைமையினை உலக வழக்கால் அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதனை ஞானிகளைச் சிவயோகி எனக்கூறும் வழக்கத்தால் உணரலாம்.

‘யோகியாய் யோக முத்தி யுதவுதலதுவு மோரார்’¹

எனவும்,

‘கண்ணுதல் யோகிருப்ப’²

எனவும் கூறும் சாத்திர வழக்கும், இதனை வலியுறுத்தும்.

இச்சிவயோகத்தினைப் பெரிய புராணத்தில்,

‘சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்’³

என்பதால் அறியலாம். இச்செய்யுளில் ‘சிந்திக்கும்’ என்றது அந்தக் காரணங்களுள் ஒன்றாகிய சித்தத்தின் செயல் அன்று; அறிவின் செயலே ஆகும். இதனை அச்செய்யுள் கூறும்,

‘உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்’⁴

என்பதால் அறியலாம். சிவஞானம் என்பது தோன்ற,

‘பாங்கினிலோங்கிய ஞானம்’⁵

என்றும் சாத்திரங்களில் விதந்து சொல்லப்படுவது இச் சிவஞானமே என்பது தோன்ற,

‘உவமையிலாக் கலைஞானம்’⁶

என்று கூறப்பட்டது. மனத்தால் உணர்தற்கரிய பிரிப்பற்ற நிலையினையும் அநந்தாநுபவ உண்மையினையும் தெரிவிப்பது இச்சிவஞானமே என்பது தோன்ற “உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்” என்று கூறப்பட்டது. இச்செய்யுளில் இறைவனுடைய உருவத்திருமேனியைத் தரிசிக்கின்ற பதிஞானம், சச்சிதானந்தத்திருமேனியைத் தரிசித்ததாகிய சிவஞானமே என்பது கூறப்பட்டது. சிவஞான போதத்தில்,

1. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, த.ச., (ப.ஆ.), மெய்கண்டசாத்திரம், சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், ப.136.
2. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், ப.427.
3. இராமநாதபிள்ளை, ப., இராமசாமிப்புலவர், சு.ஆ., (ப.ஆ.) திருத்தொண்டர் மாக்கதை, ப.365.
4. மேலது, ப.365
5. மேலது, ப.365.
6. மேலது, ப.365.

“பதிஞானத்தாலே நேசமொடும் உள்ளத்தே நாடி”¹

என்று கூறுவது, சிவதரிசனஞ் செய்வதற்குத் துணையாய் வேண்டப்படுவது பதிஞானம் என்பததை உணர்த்துதற் பொருட்டே எனலாம்.

இங்ஙனம், சிவதரிசனம் செய்வதோடு அமையாமல் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தற்குத்தேவை மேலே கொள்ளத்தக்க சிவயோகம், சிவபோகம் என்ற இரண்டுமாம். இவ்விரண்டிற்கும் இடையீடு இன்மையின் அவையே, சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம் ஆகும். இதனைச் சிவபோகம் எனக் கூறுவதான, சிவஞானபோதம்,

“அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே”²

என்று உறுதிப்படுத்தும். சிவஞான சித்தியார்,

“பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர்

பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள்

பாரார்...”³

எனக்கூறி வலியுறுத்தும். பொருளை விளக்குவதற்குத் துணையாய் இருந்த சூரிய கிரணத்தையும், சூரியனை விளக்குவதற்குத் துணையாய் இருந்த சூரியனது பிரபையும் போல்வது இவ் இரு ஞானங்களும் ஆகும்.

உயிருக்கு அருள் விளக்கம் பதி தரிசனத்தால் உண்டாகும். ஆனந்த விளக்கம் சிவதரிசனத்தால் உண்டாகும். பதி என்றும், சிவம் என்றும் இரண்டாகக் கூறினாலும் பொருள் இரண்டு இல்லை. ஒரு பொருளுக்குப் பொதுவியல்பு - சிறப்பியல்பு என்று இரண்டு உண்டு. அதுபோலப் பொதுவியல்பு பதி என்றும், சிறப்பியல்பு சிவம் என்றும் கூறலாம். அளவை நூலார் பல பொருள்களுக்கு உரிய தன்மை பொதுவென்றும், ஒரு பொருட்கே உரிய தன்மை சிறப்பென்றும் கூறுவர். பொதுச் சிறப்பு என்றும் சொல் ஒருமையால் இரண்டு நூல்களின்

1. அருணைவடிவேல், சி.சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், ப.144.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம.,(ப.ஆ.). சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப.180.

3. மேலது, சித்தியார் சுபக்கம், 584.

கருத்தும் ஒன்றாக மாட்டா. ஒரு பொருள் இரு தன்மைகள் பட்டுப் பதியெனவும், சிவமெனவும் நிற்கும். இதனை,

“உலகெலா மாகி வேறாய் உடலுமாய் ஒளியாய் ஓங்கி
அலகிலா உயிர்கள் கன்மத் தாணையின் அமர்ந்து செல்லத்
தலைவனாய் இவற்றின் தன்மை தனக் கெய்த லின்றித்
தானே நிலவுசீர் அமலனாகி
நின்றனன் நீங்கா தெங்கும்”¹

என்ற பாடல் ‘தலைவனாய்’ என்றதனால் பதியினையும், ‘அமலனாகி’ என்றதனால் சிவத்தினையும் உணர்த்தும். சிவயோகம் மனத்தொழில் அன்று, அறிவுத் தொழிலே என்பதனை,

“அறியாமை அறிவகற்றி அறிவி னுள்ளே
அறிவுதனை அருளினான் அறியாதே அறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடும்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயில்”²

என்பதால் அறியலாம். இதுகாறும் கூறியவற்றால், உயிர் சிவத்தோடு கூடுதல் சிவயோகம் என்றும், இச்சிவயோகம் பதிஞானத்தின் மேற்பட்ட சிவஞானமாம் என்றும் உணரத்தகும்.

சிவபோகம்

சிவனோடு கூடிய உயிர் சிவாநந்தத்தை அநுபவிக்கும் முறைமையே சிவபோகம் ஆம்.

கண் ஒரு விடயத்தைக் காணும்போது சூரிய ஒளி கண் ஒளியோடு கலந்து நிற்பதே அன்றி, விடயத்திலும் சூரிய ஒளி கலந்து நிற்க வேண்டும். இங்ஙனம் நில்லாத இடத்து விடயம் விளங்கினும் கண் தெரியாது. கண் விளங்குவதாய்த் தொழிற்படினும் விடயங் காட்சிப்படாது. இதுபோல உயிர் ஒரு விடயத்தை அறியும்போது இறைவன் உயிரோடு கலந்து நின்று அறிய வேண்டும்.

எனினும், விடயத்தோடும் கலந்து நின்று காணப்படவும் வேண்டும். இவ்வாறு, இறைவன் செயல்பட்டு வருவான்.

1. மேலது, சித்தியார் சுபக்கம், ப.440.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப.553.

மலமாயா கன்மங்கள், இறைவனை உயிர் அறியாமல் மறைத்தலைச் செய்வதும், விருப்பு வெறுப்புக்களில் சுழலச் செய்வதும் ஆம். உயிர் இம்மாயா மலகன்மங்களை ஆசிரியர் உபதேசத்தால் அறவே நீக்கும். அங்ஙனம் நீக்கினால், உயிர் இறைவனோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும். சிற்குணமாகிய எண் குணங்கள் தன்மாட்டு விளங்கக்கண்டு உயிர் அனுபவிப்பது சிவபோகமாம். இதுவே முத்தி என்று சொல்லப்படும்.

“ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுணரப்
போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான்
ஏகமாய் உள்ளத்தின் கண்ணானான் உள்குவா ருள் கிற்றை
உள்ளத்தாற் காணானோ உற்று”¹

என்பதால் இது வலியுறும்.

அறிவானும், அறிவும், அநுபமும் அன்னியம் இன்றி அனுபவிப்பது சிவாநந்தத்தை அநுபவிப்பதாம். அன்னியம் இன்மை எவ்வாறு உடனிருக்கக் கூடும் எனில், சுழுத்தியில் சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்று சாக்கிரத்தில் சொல்லுவதால், சுகத்தை அறிவதற்கு உரியதானும் கருவியும் ஆண்டுளவாம்.

அங்ஙனம் இல்லையேல் சாக்கிரத்திற் சொல்ல இயை பில்லை. இருப்பினும், வேறு நிற்பதும் இல்லை. பிறர்க்கு அறிவிப்பதும் இல்லை. ஒருவன் தண்ணீருக்கு அடியில் இருந்தால் துன்பம் அடைவான்; அத்துன்பத்தை அடைவது அறியும் ‘நானும் ஆம்’ அத்துன்பத்தை அங்குச் சொல்ல முடியாது. அதனால், துன்பப்படும் தானும் இல்லை என்று சொல்லமுடியாது. இங்ஙனம் அறியப்படும் பொருளாகிய சிவன், ஞான சொரூபியாய், உயிரின் அறிவைத் தன் அறிவினுள் அடங்கச் செய்து நிற்பான். உயிருக்குப் பொருட்டன்மையினால் ஒன்றாயும் வேறாயும் நிற்பான். கிருபையினால் உயிரைத் தனக்கு வடிவமாகக் கொண்டு உடனாய் நிற்பான். அங்ஙனம் நிற்பதனால் நிட்டையில் ஆன்மாவுக்குச் சிவாநந்தாநுபவம் கூடும். அங்ஙனம் கூடினும் வேறு நிற்பதும் இல்லை. பிறர்க்கு அறிவிப்பதும் இல்லை என அறியலாம்.

1. பாலசுப்பிரமணியன். ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 188.

அநுபவமென்பது, அறிந்த பொருளில் அழுந்துவதாம். கழைக் கூத்தாடி தன் நடிப்புத் திறத்தைக் காட்டினும் அவனின் கருத்து உயிரைக் காப்பதில் நிற்கும். தோழியோடு நீர்க்குடம் எடுத்துச் செல்லும் ஒருத்தி, கையை வீசிச் செல்லினும், பேசிச் செல்லினும் அவனின் மனம் குடத்தைக் காத்தலிலே நிற்கும். அதுபோல, முத்தர் மனம் எத்தொழிலைச் செய்யினும், சிவாநுபவத்திலேயே அழுந்தி நிற்கும்.

சிவபோகம் உடையார்க்கு, மலமாயா கன்மம் உண்டாக்கும், சுட்டி அறிதல், விபரீதமாய் அறிதல், விருப்பு வெறுப்புக் கொண்டிருத்தல் என்பன அறவே நீங்கும். நிட்டை நீங்கிய காலத்தும், பரஞானத்தாற் பரமே பார்த்திருப்பார் அன்றிப் பதார்தங் களாகச் சுட்டிப் பாரார். மலம் அறவே நீங்கும் என்பதனை,

“இருவினைச் செயல்க ளொப்பின் ஈசன்சக்தி
தோயக் குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக்
குறுகி முன்னைத் திரிமல மறுத்துப் பண்டைச்
சிற்றறிவொழிந்து ஞானம் பெருகிநா யகன்தன்
பாதம் பெறுவது சுத்தமாமே¹

என்பதாலும்,

“சொன்ன இத் தொழில்களென்ன காரணற் றோற்ற
வென்னின் முன்னவன் விளையாட்டென்று மொழிதலு
மாம் உயிர்க்கு
மன்னிய புத்திய முத்தி எல்லாம் துடைப்பதுஞ்
சொல்லலாமே²

என்று கூறுவதாலும் அறியலாம். உயிரின் நிமித்தமாய் முதல்வன் பக்குவ உயிர்களிடத்து உள்ள பாசங்களை எல்லாம் நீக்குவான் என்பதுபுலப்படும். பாசங்கள் அபக்குவ உயிர்களிடத்து நிற்கும். அதனால் பாசங்களுடைய நித்தியம் கெடாதாம் என்பது பெறப்படும்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம.(ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 515.

2. பாலசுப்பிரமணியன், ம.(ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப.416.

சிவஞான போதம் மலம் அறவே நீங்கும் என்பதனை,
 “மலமாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே”¹

என்பதால் அறியலாம். முத்தி நிலையில் நிற்கும் ஆன்மா இருப்பு வினைவயத்தால் எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் தன் செயல் எவ்விடத்தும் தோன்றாது அருள் நிறைவிலே நிற்கும்.

உயிர் அருள் நிறைவிலே நிற்பதால் அதன் அறிவு முழுமை எல்லாம், உயிராய் இறைவன் நிற்கும். சகல போகங்களையும் தனது பூரண இன்பம் ஆகிய நேயவடிவமாகவே உயிருக்குக் காட்டி, தான் வேறு, உயிர் வேறு என்று கருதாமல் தன் இன்ப நிறைவே உயிர் அனுபவமாக அமிழ்த்தி நிற்கும்படி இறைவன் செய்வான். சிவபோகத்தின் பெற்றி, சிவாநந்த மேலிடம். இதனையே தாயுமான சுவாமிகள்,

“அகண்டாகார சிவ போக மெனும்
 பேரின்ப வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப்
 பூரணமா யேகவுருவாய்க் கிடக்குது”²

என்பார்.

1. மாணிக்க முதலியார், எஸ்.ஆர்., (ப.ஆ.) திருப்பாடற்றிரட்டு, பக் 535-536.
 2. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.) சிவஞானபோதமும் சிற்றூரையும், ப 234.

அநுபவவியல்

தசகாரியம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றுமோ அல்லது மாறித் தோன்றுமோ அல்லது மாறித் தோன்றின் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றுமோ அல்லது சில சில சேர்ந்து தோன்றுமோ எனின், ஒன்று ஒன்றாய்த் தோன்றும் என்றால் உயிர் தனித்து நிற்பதற்கு இயைபு இல்லையே என்கின்ற ஐயம் எழும். எனவே, எங்ஙனம் தோன்றும் என்பதை இப்பகுதி காட்டும்.

தசகாரியம் உயிருக்கு அநுபவமாய்த் தோன்றும்போது ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றாமல் முன்பின்னாகத் தோன்றுவதையும் சில சேர்ந்து தோன்றுவதையும் இப்பகுதி காட்டும். தேர் ஆடி வருகின்றது என்கின்றபோது ஆடுதலும் வருதலும் ஒரு சேர நிகழுமாறு போல, உடன் நிகழ்ச்சியாம்.

சிவஞான போதம் சிவஞான சித்தியார் என்னும் இரண்டு நூல்களிலும் ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று என்கின்ற நூற்பாக்களில் இக்காரியத்தைப் பொருத்திக் காண்பது இயைபு உடையது ஆகும்.

தொகுத்துக் காண்டல்

ஏழாம் சூத்திரத்தில் தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், ஆன்ம ரூபம் என்ற மூன்றும் அடங்கியுள்ளன. எட்டாம் நூற்பாவில் தத்துவசுத்தி, ஆன்ம தரிசனம், சிவரூபம் என்ற மூன்றும் அடங்கியுள்ளன. ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தில் சிவதரிசனம் அடங்கியுள்ளது. பத்தாம் நூற்பாவில் சிவயோகம் அடங்கியுள்ளது. பதினோராம் நூற்பாவில் சிவபோகம் அடங்கி உள்ளது.

இவற்றுள் சிவஞான சித்தியார் பதினொன்றாம் நூற்பாவில் இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற் போல் என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுள் உரையின் கீழ்,

“மலரடிக் கீழ் வைப்பனெனவும், பாதநிழற்கீழ்
 இருவெனவும், ஏகனாகி நின்றிடவெனவும், அரன்
 மலரடிக் கீழிருப்பனெனவுங் கூறிய இந்நான்கு
 சூத்திரங்கட்குந் தம்முட் பொருள் வேற்றுமையில்லை
 போலுமென மயங்காமைப் பொருட்டு இறுதிக்கண்
 அவற்றைத் தொகுத்தெடுத்துக் கொண்டு சிவரூப முதலிய
 நான்காக வகுத்துணர்த்தியவாறுமாம்”¹

என வருதலானும் இதனை உணரலாம். இவ்வாறு ஆன்மரூபம்
 முதல் சிவபோகம் ஈறாக உள்ள ஏழாம் விளக்கப்பட்டன.

சிவஞானபோதம் ஆறாம் நூற்பாவில்,

“சத்து மசத்தும் வரைசெய் துணர்த்துதனுதலிற்று”²

எனக் கூறி இருப்பதாலும், ஏழாம் நூற்பாவில் முதல்
 அதிகரணத்தில்,

“ஈண்டுச் சத்தினிடத்த சத்துப் பிரகாசியாதென்றது”³

எனவும், இரண்டாம் அதிகரணத்தில்,

“இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின் றென்றது”⁴

எனவும், மூன்றாம் அதிகரணத்தில்,

“இருதிறனறிவுள் இரண்டலாவான்மா”⁵

எனவும், கூறி இருப்பதால் தத்துவரூபமும், தத்துவ தரிசனமும்
 கூறப்பட்டன.

எட்டாம் நூற்பாவில் நான்காம் அதிகரணத்தில்,

“இனி யிவ்வான்மா தன்னை யிந்திரியத்தின் வேறாவான்
 காண வேதமது முதல் சீபாகத்தை யணையுமென்றது”¹

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்தசாத்திரம், சித்தியார் சுபக்கம், ப.593.

2. மேலது, சிவஞானபோதம், ப.98.

3. மேலது, ப. 116.

4. மேலது, ப.119.

5. மேலது, ப.120.

6. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப.142.

என்று கூறியிருத்தலால் தத்துவ சுத்தி, தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை பாரிசேட அளவையால் அறியலாம்.

உயிரால் அறியப்படுதல் ஏழாம் நூற்பாவில் கூறப்படுகிறது. எனவே, தத்துவதரிசனம் கூறப்படுதல் கூடும். தத்துவரூபம் அந்நூற்பாவில் அடங்கி இருக்கும் என்பது பொருந்தாது. அசத்து இலக்கணம் கூறுவதாகிய ஆறாம் நூற்பாவில் அது அடங்கும் என்பதே பொருந்தும். சிவஞான சித்தியார் இரண்டாம் நூற்பாவில் தத்துவங்களின் விவரங்கள் கூறியிருத்தலின் அங்கு அடங்கும் என்பது பொருந்தாது. அங்குத் தத்துவங்கள் உண்டு என்று அவற்றின் தோற்றுவாயும் கூறப்பட்டது; உயிர் அவற்றைப் பகுத்துக் காண்டல் கூறப்படவில்லை.

முதல்வன் அனைத்தையும் ஒரு சேரப் பிறிது ஒன்றின் உபகாரம் இன்றி அறியும் இலக்கணம் ஆறாம் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. அங்கு ஒன்றின் உபகாரத்தினாலும் அறிதல் கூடாதாம். பொருள்களில் ஒன்றாய் எண்ணப்படுவதான சக்தியினது இலக்கணம் இயைபு பற்றிக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் இருத்தலின் அவ்விரண்டு நூற்பாக்களில் தத்துவரூபம் அடங்கி இருக்கும் என்றல் பொருந்தாது.

அங்ஙனம் இன்றி, அறியப்படும் பொருளே பகுத்துக் காண்டல் ஒருதலை ஆதலின் தத்துவங்களின் இலக்கணம் கண்டபோதே மலகாரியம் என்றும், தன்னால் அறியப்படுவது என்றும் காணுமாதலானும் சாதனங்களுள் வைத்து எண்ணப் படுவதாயும், அவற்றுள் முதலாவதாய் இருப்பதானும் தத்துவ ரூபம் ஏழாம் நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதே பொருத்தம் ஆகும்.

ஆன்மரூபத்தில் தத்துவரூபமும் தத்துவ தரிசனமும்

ஒருவன் உடம்பே தானாகவும் அது பற்றுக் கோடாய் விளங்கும் புறப்பொருளைத் தனதாகவும் கருதி இருப்பான். அவனுக்குப் பெரியோர்கள் அறிவுறுத்தும் தன்மையினால் தெய்வ அருள் உண்டாகும். அவன் தன் அறிவினாலும் உடம்பு தான் அல்ல என்றும் அறிவான். உடம்பிற்கு வேறாய் யானென அறியும் அறிவுருவாய் யான் என்னும் உணர்விற்கு உண்மைப்

பொருளாய் உயிர் ஒன்று உண்டு என்று அறிவான். அவ்வுயிர் அறிவுருவானது என்றும், தானாய் அறியும் சுதந்திரம் இல்லாதது என்றும், தம் அறிவுக்கு அறிவாய் உள்நின்று உணர்த்தும் முதல்வனால் உணர்கின்றது என்றும், தன் அறிவில் தோன்றும் தன் அறிவினால் இதுகாறும் யான் என்றும், எனது என்றும் கருதி இருந்த பொருள்களின் தன்மையினை ஆராய முற்படும். அங்ஙனம் ஆராயும்போது தத்துவங்களின் நாமமும் அதன் செயல்களும் விளங்குவது தத்துவருபமாகும். இங்ஙனம் தனித்தனி நாமம் பெற்று நம்மை அன்றிச் செயலும் அறிவும் இல்லையாய் விளங்குவது எனக் காணுவது தத்துவதரிசனம்.

இவ்வாறு ஆன்மரூபம் உண்டாகும்போது தத்துவருபமும், தத்துவ தரிசனமும் உடன் நிகழ்ச்சியாய் மூன்றும் ஒரு சேரத் தோன்றும். இது நின்மல சாக்கிரம் ஆகும்.

சிவஞான போதம் ஏழாம் நூற்பாவில் இக்கருத்து விளங்குதல் காணலாம்.

“யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலிற் சத்தேயறியா”¹

என்பது முதல்வனது இலக்கணம்.

“இரு திறனறிவுள திரண்டலா வான்மா”²

என்பது உயிரின் இலக்கணம்.

“அசத்திலதறியா”³

என்பது தத்துவ பிரபஞ்சத்தின் இலக்கணம் ஆகும். எனவே, மூன்றின் இலக்கணமும் ஒருங்கு கூறியது அக்கருத்து விளங்குவதற்கேயாம் எனலாம்.

சிவருபத்தில் தத்துவ சுத்தியும் ஆன்ம தரிசனமும்

இங்ஙனம் அறிந்த உயிர் உடம்பையும், புறப் பொருள் களையும் யான் என்று கொண்டிருந்த மயக்கம் பயிற்சி வயத்தார் அனுபவமாய் நீங்காது. தானும் முதல்வனும் உண்டு என்று

1. சுந்தரமூர்த்தி, கு.,(ப.ஆ.) சிவஞானபோதமும் சிற்றூரையும், ப.164.

2. மேலது, ப.164

3. மேலது, ப.164.

ஆராய்ச்சியால் தோன்றினும் அனுபவத்தால் தோன்றாது. எனவே, நீங்கலும், தோன்றலும் தன்னால் ஆகாது என்று உணர்வன். அங்ஙனம் உணர்ந்தவன் தலையில் நெருப்புப் பற்றியவன் யாதொன்றையும் நாடாது தண்ணீரையே நாடுவது போல், பிறவிவகாரங்கள் ஒன்றையும் நாடாது பாச விடுதலையையும், சிவப்பேற்றையும் கூட்டுவிக்கும் குருவை நாடிச் சேர்வன். இக்கருத்துப் பற்றியே திருக்களிற்றுப்படியார்,

“சாத்திரத்தை ஒதினார்க்குச் சற்குருவின் தன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்க்கு நலம் வந்துறுமோ - ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்ப்பை யாய் இதனைச் செப்பு”¹

என்று கூறும். சற்குரு சிவமே திருமேனியாய் எழுந்தருளி இருப்பதால் அவரைத் தரிசிப்பது சிவரூபம் ஆகும். அவனுக்குப் பாசநீக்கத்தையும், சிவப்பேற்றையும் அவன் உள்ளம் அறிந்து குரு, ஞான உபதேசம் செய்து அருள்வார். தத்துவக் கூட்டங்களினின்று விடுதலை உண்டாகும். இது தத்துவ சுத்தியாகும்.

தத்துவங்களில் இருந்து விடுதலை உண்டான போது, விடுதலை உண்டானவன் தானே முதல்வன் அருளை இன்றித் தனக்கு ஒரு செயலும் இல்லை எனத் தற்போது முனைப்பற நிற்பான். இது ஆன்ம தரிசனம் ஆகும். அங்ஙனம் சிவரூபம் நிகழும்போது தத்துவ சுத்தியும், ஆன்மதரிசனமும் உடன் நிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றும்.

சிவஞான போதம் அவை அடக்கத்தில்,

“தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்”²

என்று கூறுவதால் தம்மை உணர்ந்தால் அன்றித் தலைவனை உணர்தல் கூடாதென்பது பெறப்படும். அக்கருத்துக்கு மாறாக ஈண்டு, தலைவனை உணர்ந்து பின் தன்னை உணர்தல் கூறல் முரணாகாதோ என்றால் ஆன்மசுத்தி எய்தியபின் உணர்த்திற்று என்பதால் முரண் ஆகாது.

1. இராமலிங்கத்தம்பிரான், (ப.ஆ.) திருக்களிற்றுப்படியார், ப. 3.

2. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.) சிவஞானபோதமும் சிறுரையும், ப. 10.

“தன்னாலே தனை யறிந்தால்
தன்னையும் தானே காணும்”¹

என்பதாலும்,

“சூரியகாந் தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர் தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனாம் ஆசான்வந் தருளால் தோன்ற
அடிஞானம் ஆன்மாவில் தோன்றும் தோன்றத்
தூரியனாம் சிவன் தோன்றும் தானுந் தோன்றும்
தொல்லுலக மெல்லாம் தன் னுள்ளே தோன்றும்
நெரியனாய்ப் பரியனுமாய் உயிர்க்குயிராய் எங்கும்
நின்ற நிலை யெல்லாம்முன் நிகழ்ந்து தோன்றும்”²

என்பதாலும் சிவருபத்தால் ஆன்மதரிசனமும் உண்டாகும் என்பது பெறப்படும். இதனைத் தலைவனை அறிந்தபின் அறியப்படுவதாகிய தம்மறிவு கொண்டு தலைவனை அறியுமாறு யாங்ஙனம் எனச் சிவதரிசனத்தில் ஆன்மசுத்தியுண்டாம் என்பதற்குச் சிவஞான போதத்திற் கூறியது பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம், சிவருபம் தத்துவ சுத்தியும் ஆன்ம தரிசனமும் உடனிகழ்ச்சியாய் ஒரு சேர நிகழும் என்பதை,

“தம்முதல் குருவுமாய்”³

என்பதால் சிவருபமும்,

“விட்டு”⁴

என்பதால் தத்துவ சுத்தியும்,

“அன்னியமின்றி”⁵

என்பதால் ஆன்ம தரிசனமும் கூறப்பட்டது என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம், சிவப்பிரகாசம், ப.972.
2. மேலது, சித்தியார் சுபக்கம், ப.551.
3. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.) சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப. 185.
4. மேலது, ப.185.
5. மேலது, ப. 185.

சிவதரிசனத்தில் ஆன்மசுத்தி

சற்குருவால் உபதேசம் பெற்றவருக்குப் பதிஞானம் வெளிப் பட்டுத் தோன்றும். இது சிவதரிசனம். ஆன்ம சுத்தி என்பது சிவதரிசனம் தோன்றியபோது பதிஞானத்தால் எழுந்து நிற்கிறோம் என்னும்போதமும் தன் செயல் அற்று நிற்பதும் ஆம். இங்ஙனம் சிவதரிசனமும், ஆன்மசுத்தியும் உடன் நிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றும். இது நின்மல சுழுத்தி எனப்படும்.

“ஞானக் கண்ணினில் சிந்தைநாடி”¹

என்பதனால் சிவதரிசனமும்,

“பாசமொருவ”²

என்பதனால் ஆன்ம சுத்தியும் கூறியதைக் காணலாம். சித்தியார்,

“கண்ட சிவன்றனைக் காட்டி யுயிருங் காட்டி”³

எனவும்,

“அந்தரியாகந் தன்னை முத்தி சாதனமாய்

அறைந்திடுவர் அதுதானும் ஆன்ம சுத்தியாகும்”⁴

எனவும் கூறுவது கொண்டும் இதனை உணரலாம்.

அங்ஙனம் அன்றி,

“உராத்துனைத் தேர்த்தென பாசமொருவ”⁵

என்றும்,

“அசத்தாயுள்ள வண்ண பேதங்களை அசத்தென்று

காணஉளதாய் நிற்பது ஞான சொரூபம்”⁶

என்றும் கூறி இருப்பதால் தத்துவ சுத்தியும் கூறிற்று என்று கொள்வது கூடாது. காரணம்,

1. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.) சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ப. 208.
2. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், ப. 48.
3. மேலது, சித்தியார் சுபக்கம், ப. 565.
4. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்தசாத்திரம், சிவஞானபோதம், சித்தியார் சுபக்கம், ப. 573.
5. மேலது, சிவஞானபோதம், ப. 148.
6. மேலது, சிவஞானபோதம், ப. 153.

“கண்ணுதலருளால் நீங்க சுத்தியாய்க் கருத்து மன்றே”¹

எனக்கூறி இருப்பதற்கு இணங்க,

“தம்முதல் குருவுமாய்”²

என்றும்,

“ஐம்புல வேடரின்”³

என்றும், கூறி இருத்தலாற் சிவருபமாகிய குருதரிசனமும் தத்துவ சுத்தியும் ஒருங்கே நிகழ்தலின் ஒன்பதாம் நூற்பாவில் தத்துவ சுத்தி கூறப்படவில்லை என்று உணரலாம்.

“பாசம் ஒருவ”⁴

என்றதன் கருத்து மேற்கூறியவாறு ஆன்ம சுத்தி பற்றியே ஆகும் எனலாம். அஃது எவ்வாறு எனில் கானலை நீர் இல்லை என்று கண்டபோதும் கடுவேனில் நீங்குங் காலும் முன்போல் தோன்றுதல் பற்றி நீர் நாட்டம் உண்டாகாதவாறு தோற்றம் உண்மை அன்று என உணர்த்துதல் போலத் தத்துவம் பிரபஞ்சங் களினின்றும் விடுதலை எய்தினும் பரமுத்தியாகிய அதீத நிலைக்கண் சென்றதாய் அடங்கும் வரை மலம் தேய்ந்து தேய்ந்து இறுதல் பற்றி உண்டாகும், வாதனையும் தேய்ந்து தேய்ந்து தோன்றும்; அது உயிருக்கு அழுக்காம். மலம் அறவே நீங்கும் வரை அழுக்கு நீங்குதற்குரிய உபாயத்தை உணர்த்த வேண்டுதல் முறை ஆதலின், எட்டாம் நூற்பாவில் விடுபட்ட தத்துவப் பொருள்கள் மலங்காரணமாகத் தோன்றும். ஆதலால், ஒன்பதாம் நூற்பாவில் அத்தோற்றம் பொய் என்று உணர்ந்து உணர்த்துதல் பதி ஞானத்துள் அழுந்தி நிறற்றகுத் துணையாய் ஆதலின் உயிர்க்குச் சுத்தியாம்.

சிவயோகம்

உயிர், பதிஞானத்தில் அழுந்தி நிற்கும். அங்ஙனம் நின்ற உயிருக்கு ஞானத்தோடு பிரிப்பின்றி நிற்பான் முதல்வன்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்தசாத்திரம், உண்மைநெறி விளக்கம், ப. 1153.
2. மேலது, சிவஞானபோதம், ப. 45.
3. மேலது, ப. 45.
4. மேலது, ப. 48.

இரண்டற நிற்கும் தாடலை போன்றும், காறலை போன்றும் இறைவன் உயிருடன் கூடுதலாய் சிவயோகம் பதிஞானத்திற்குப் பின்னே நிகழும் என்பதனை,

“அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி ஏகனாகி”¹

என்பதால் அறியலாம். இது நின்மலதுரியம் ஆகும்.

பாசகயம் பண்ணுமாறு உணர்த்துதல் நுகலிற்று என்று கருத்துரை கூறியது ஏன் எனில், தத்துவரூபமுதல் சிவபோகம் ஈறாக உள்ள பத்தும் ஆன்மாவின் மல நீக்கத்தின் பொருட்டே வேண்டப்படும். அம்மலம் இதுகாறும் கூறிய உபாயங்களால் தேய்ந்து தேய்ந்து இன்று இச்சிவயோகத்தில் அறவே நீங்குதலால் பாசகயம் பண்ணுமாறு உணர்த்துதல் நுகலிற்று என உரைக்கப் பட்டது எனலாம்.

நேயத்தழுந்துதல் கூறியபின் சீவன் முத்தன் இயல்பு கூறும் பன்னிரண்டாம் நூற்பாவில்,

“அம்மலம் கழீஇ”²

என்பதனால் அதீதத்திற் சென்றடங்கும் வரை மலநீக்கத்திற்குச் சாதனம் உண்டு என்பதை உணர்த்தும்.

சிவபோகம்

சிவபரம்பொருளோடு இரண்டறக் கலந்த உயிருக்கு சிவபோகம் உண்டாகும். அகத்தினும் புறத்தினும் அகம், புறம் என்னும் பேதம் இன்றி, சகச நிட்டையோடு பேரானந்தப் பெருவெள்ளத்தில் அழுந்தும் போது உயிருக்குச் சிவபோகம் உண்டாகும். இது நின்மல துரியாதீதம் எனப்படும். இதனை,

“அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே”³

என்பதால் அறியலாகும். இவ்வாறு தத்துவரூபத்தால் சிவபோகம் ஈறாக உள்ள பத்தும் தோன்றும்முறைமை, உடனிகழ்ச்சியாம்.

1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம் மூலம், சிவஞானபோதம், ப.52.

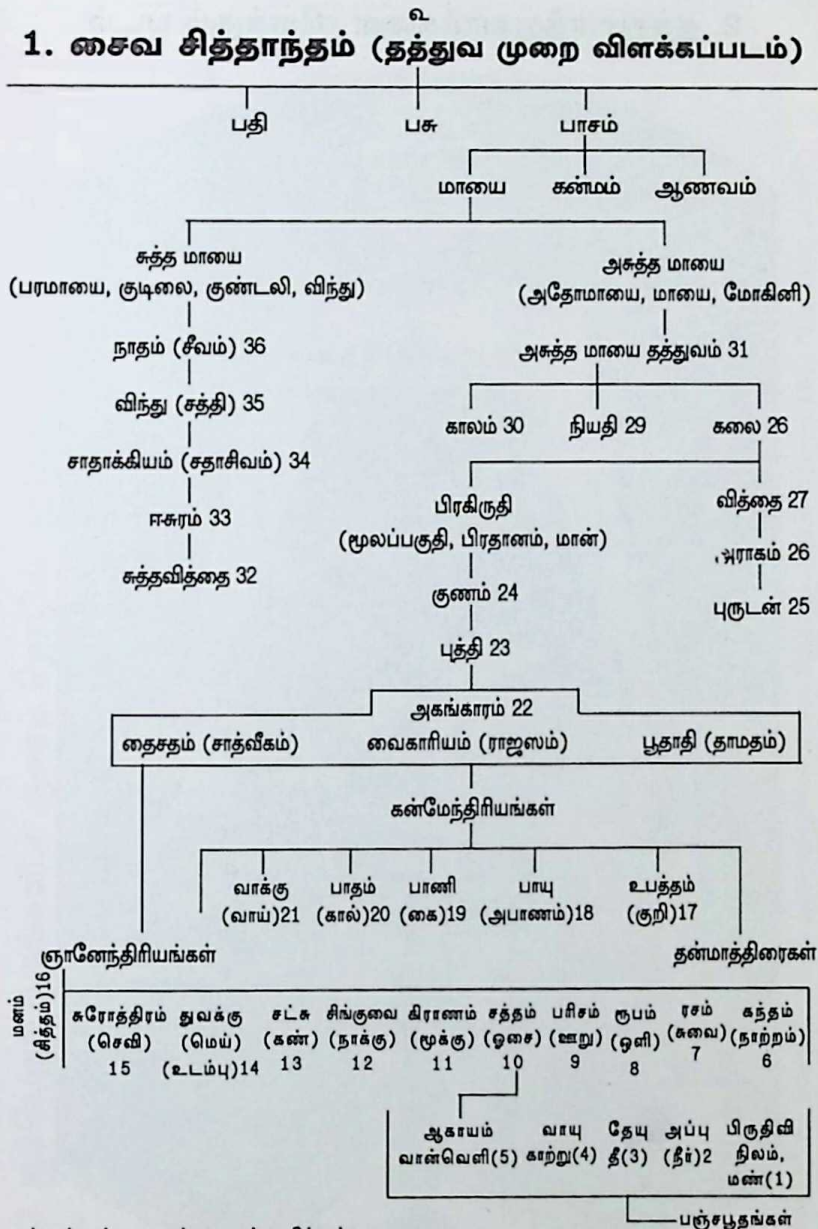
2. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.) சித்தாந்த சாத்திரம் மூலம், சிவஞான போதம், ப.55.

3. மேலது, ப.53.

பின்னிணைப்புகள்

1. தத்துவ முறை விளக்கப்படம்
2. தத்துவாத்துவாக்களை விளக்கும் படம்
3. ஐம்பெரும் பூதங்களும், அவற்றின் குணம் தொழில் குறிக்கும் அட்டவணை.
4. அகக்கருவிகள் நான்கும் அமைச்சர சேர்ப்ப நிற்கும் முறை.
5. மனத்தின் தொழில்கள் பற்றிய அட்டவணை.
6. புறக்கருவி விளக்கப்பட்டியல்.
7. உண்மைநெறி விளக்கப் பாடல்கள்.
8. பதி, பசு, பாச விளக்கப்பாடல்கள்.
9. உபதேசமாலைப் பாடல்கள்.
10. தணிகைப் புராணப் பாடல்கள்.
11. ஐந்து அவத்தை விளக்கும் படங்கள்.
(1, 2, 3, 4, 5, 6)
12. சித்தாந்தத்தில் அறிவியல் கருத்துப் பட்டியல்.
13. ஆகமப் பெயர்ப் பட்டியல்.
14. நூல்நெறி விளக்க அட்டவணை.
15. சிவஞான போத ஓலைச் சுவடிப் பட்டியல்.
16. வடமொழி ஓலைச் சுவடிகளில் சிவஞான போதம்.
17. அதிகரணங்களில் வரும் சமயக் கோட்பாடுகள் இருபத்தாறு.

1. சைவ சித்தாந்தம் (தத்துவ முறை விளக்கப்படம்)

எண்கள் தத்துவ எண்களைக் குறிக்கும்.

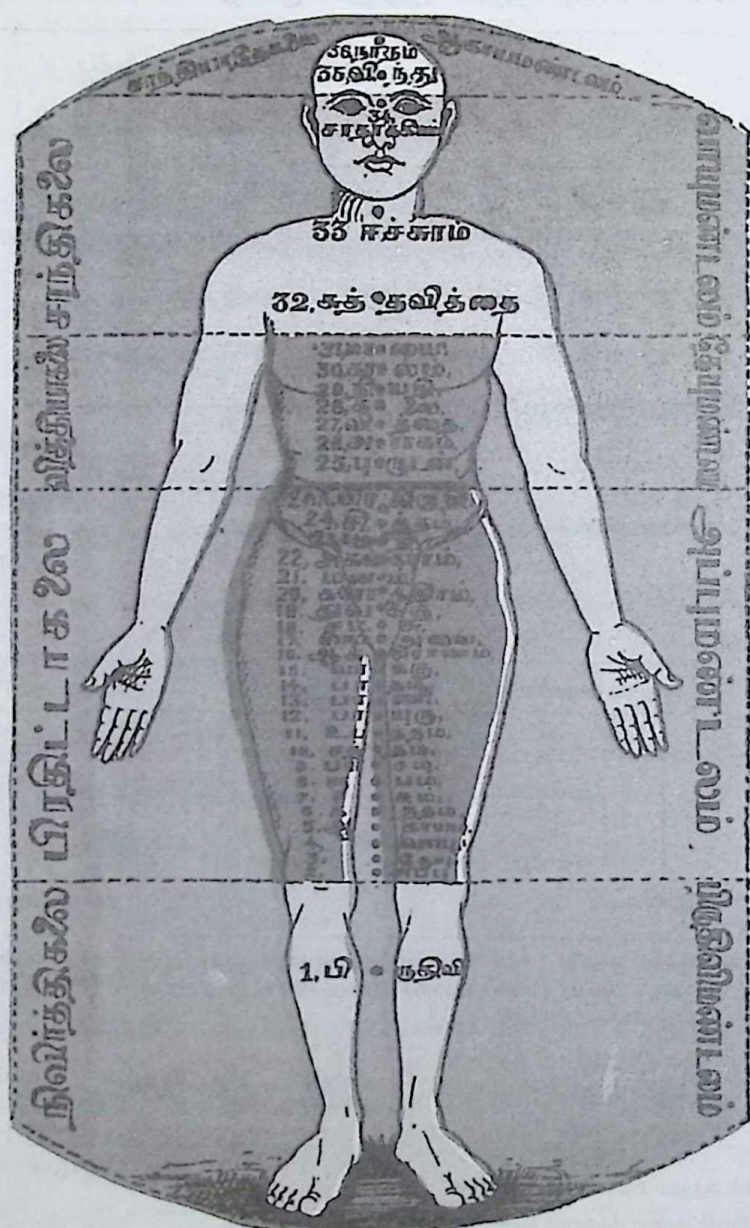
1-24 வரை ஆன்ம தத்துவம் (பாசதத்துவம், பிரகிருதி தத்துவம்)

25-31 வரை வித்தியா தத்துவம் (பசு தத்துவம், மோகினி தத்துவம், அசுத்தமாயா தத்துவம்)

32-36 வரை சிவ தத்துவம் (சுத்த தத்துவம், விந்து தத்துவம், சுத்தமாயா தத்துவம்)

() இக்குறியீட்டுக்குள் எழுதியுள்ளவை ஒரு பொருட்செயற்கள்.

2. தத்துவாத்துவாக்களை விளக்கும் படம்

தத்துவாத்துவா.

3. ஐம்பெரும் பூதங்களின் குணம் தொழில் குறிக்கும் அட்டவணை

பூதங்கள்	வடிவு	நிறம்	எழுத்துக்கள்	அடையாளம்	அதிதெய்வம்	தொழில்	குணம்
நிலம்	நாற்கோணம்	பொன்மை	ல	வச்சிரம்	நான்முகன்	படைத்தல்	திண்மையானது
நீர்	அரைமதி	வெண்மை	வ	தாமரை	மால்	காத்தல்	குளிர்ந்தது
தீ	முக்கோணம்	செம்மை	ர	சுவத்திகம்	உருத்திரர்	அழித்தல்	எரிப்பது
காற்று	அறுகோணம்	கருமை	ய	ஆறுபுள்ளி	மகேசுவரர்	மறைத்தல்	எங்கும் பரந்திருப்பது
விண்	வட்டம்	புகைநிறம்	அ	அமுதத்துளி	சதாசிவம்	அருளல்	நிறைந்திருப்பது

4. அகக்கருவிகள் நான்கும் அமைச்சரசேய்ப்ப நிற்கும் முறை

உயிர்	அரசன்
மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.	அமைச்சர்கள்.
மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.	வாயில் காப்பவர்கள், ஒற்றர், தூதர், வேற்று அவையத்தார், அந்தணர்.
வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய்.	நால்வகைப் படைகளும், படைத்தலைவர்களும்.
அறிகருவியால் கொள்ளப்படும் புலன்களாய் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பனவும்; செய்கருவிகளால் கொள்ளப்படும் பேசல், நடத்தல், உழைத்தல், மலங்கழித்தல், மகப்பெறல் ஆகிய ஐந்தும்.	ஏவலாட்கள்.
உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுக்காற்று, தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று, இமைக்காற்று, வீங்கற்காற்று ஆகிய பத்து வளியும்.	உறுதிச் சுற்றம்.

5. மனத்தின் தொழில்கள் பற்றிய அட்டவணை

உறுப்புகளின் பெயர்கள்	ஆன்மிகத் தொழில்கள்	மனத்தின் தொழில்கள்			பௌதிகத் தொழில்கள்
		தன் மாத்திரை	ஞான இந்திரியம்	கர்ம இந்திரியம்	
சத்துவம்	அறிதல்	ஊறு	தோல்	கைகள்	உதானவாயு
சீவன் அல்லது சித்தம்	துய்த்தல் அல்லது காணல்	ஒலி	வாய்	உற்பத்திக் கருவிகள்	சமானவாயு
தாமதம்	புத்தி	உருவம்	கண்	கால்கள்	பிராணவாயு
சாத்துவிகம்	மனம்	சுவை	காது	நாக்கு	வ்யாகவாயு
இராசதம்	அகங்காரம்	நாற்றம்	மூக்கு	கழிவுக் கருவிகள்	அபானவாயு

6. புறக்கருவி விளக்கப்பட்டியல்

மண்ணின் கூறு	5. மயிர், தோல், தசை, எலும்பு, நரம்பு.
நீரின் கூறு	5. குருதி, வெண்ணீர் (விந்து), சிறுநீர், கோழை (சிலேத்துமம்), வியர்வை.
தீயின் கூறு	5. இருதலைவாய் (கருவாய்) வெப்பம்; உட்கொள்ளும் உணவு, நீர் முதலியவற்றை அழிக்கும் வெப்பம்; கண், உடலில் இருக்கும் வெப்பம்; உடலுறைவு வெப்பம்; மிகு வெப்பத்தால் நிலைமாறும் பித்து.
காற்றின் கூறு	10. உயிர்க்காற்று (பிராணன்), மலக்காற்று (அபாணன்), தொழிற்காற்று (வியானன்), ஒளிக்காற்று (உதானன்), நிரவுக்காற்று (சமானன்), தும்மற்காற்று (நாகன்), விழிக்காற்று (சூர்மன்), கொட்டாவிக்காற்று (கிரிகரன்), இமைக்காற்று (தேவதத்தன்), வீங்கு காற்று (தனஞ்செயன்).
விண்ணின் கூறு	10. இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு, நடுநரம்பு, இடக்கண் நரம்பு, வலக்கண் நரம்பு, இடச்செவிநரம்பு, வலச்செவி நரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு, கருவாய் நரம்பு, எருவாய் நரம்பு.
குற்றங்கள்	5. மகளிரை விரும்புதல், மாறுபாடு, இவறன்மை, எப்பொருள்களிலும் வேட்கை கொள்ளுதல், தன் முனைப்பு.
தொழிற்கருவிகளின் தொழில்	5. பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், மலக்கழிவு செய்தல், கருக்கழிவு செய்தல்.
தன் மாத்திரைகள்	5. சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்.
வாக்குகள்	4. நுண்ணோசை (குக்குமை), நினைவோசை (பைசந்தி), மிடற்றோசை (மத்திமை), செவியோசை (வைகரி).
முக்குணங்கள்	3. அமைதி, வெகுளி, மடி.
மும்முனைப்புகள்	3. தைசதம், வைகாரியம், பூதாதீதம்.

7. உண்மை நெறி விளக்கப்பாடல்கள்

தத்துவரூபம், தரிசனம், சுத்தி

மண்முதற் சிவமத்தறாம் வடிவுகாண் பதுவே ரூபம்
மண்முகற் சிவமத்தறாம் மலம்சடம் என்றல் காட்சி
மண்முதற் சிவமத்தறாம் வகைதனில் தான்நிலாது
கண்ணுத வருளால் நீங்கல் சுத்தியாய்க் கருது மன்றே. (1)

ஆன்ம ரூபம், தரிசம், சுத்தி

பாயிருள் நீங்கி ஞானந்

தனைக் காண்டல் ஆன்ம ரூபம்

நீயும்நின் செயலொன் றின்றி

நிற்றலே தெரிச னந்தான்

போய்இவன் தன்மை கெட்டுப்

பொருளிற்போய் அங்குத் தோன்றா

தாய்விடில் ஆன்ம சுத்தி

அருள்நூ லின் விதித்த வாறே.

(2)

சிவரூபம்

எவ்வடி வுகளும் தானாம் எழிற்பரை வடிவ தாகிக்
கவ்விய மலத்தான் மாவைக் கருதியே ஒடுக்கி ஆக்கிப்
பவ்வமீண் டகலப் பண்ணிப் பாரிப்பான் ஒருவ னென்றே
செவ்வையே உயிருட் காண்டல் சிவரூபமாகு மன்றே. (3)

சிவதரிசனம்

பரைஉயிரில் யானென தொன் றறநின்ற தடியாம்
பார்ப்பிடமெங் குஞ்சிவமாய்த் தோன்றலது முகமாம்
உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகும் என்றங்
குண்மையினை மிசுத் தெளிந்து பொருள்ஹொன்றின்றித்
தரைமுதலிற் போகாது நிலையினில் நில் லாது
தற்பரையினின்றமுந்தா தற்புத்தி வாசும்
தெரிவரிய பரமானந் தத்திற் சேர்தல்
சிவனுண்மைத் தெரிசனமாய்ச் செய்யும் நூலே. (4)

சிவயோகம்

எப்பொருள்வந் துற்றிடினும் அப்பொருளைப் பார்த்திங்
 கெய்தும் உயிர் தனைக் கண்டிவ் வுயிர்க்கு மேலாம்
 ஒப்பில்அருள் கண்டுசிவத் துண்மை கண்டு
 உற்றதெல்லாம் அதனாலே பற்றி நோக்கித்
 தப்பினைச் செய்வதும் அதுவே நினைப்பும் அதுதானே
 தரும்உணர்வும் பொசிப்பும்அது தானே யாகும்
 எப்பொருளும் அசைவில்லை யென அந்தப் பொருளோ
 டியைவதுவே சிவயோகம் எனும்இறைவன் மொழியே. (5)

சிவபோகம்

பாதகங்கள் செய்திடினும் கொலைகளவு கள்ளுப்
 பயின்றிடினும் நெறியல்லா நெறிபயிற்றி வரினும்
 சாதிநெறி தப்பிடினும் தவறுகள்வந் திடினும்
 தனக்கெனஓர் செயலற்றுத் தான் அதுவாய் நிற்கில்
 நாதன் இவன் உடல்உயிராய் உண்டுறங்கி நடந்து
 நானாபோ கங்களையுந் தானாகச் செய்து
 பேதமற நின்றிவனைத் தானாக்கி விடுவன்
 பெருகுசிவ போகமெனப் பேசுநெறி இதுவே. (6)

8. பதி பசு பாச விளக்கப்பாடல்கள்

தரைமுதனாத மீறாய்த் தனித்தனிக் காண்டல் ரூபந்
தரைமுதனாதமீறாய்த் தற்செயல்காண்டல் காட்சித்
தரைமுதனாதமீறாய்ச் சடமயமென்றுகண்டு
குருபரனருளானீங்கல் சுத்தியாய்க்குறித்துக்கொள்ளே. (1)

தத்துவாதீதந்தன்னிற் சகசவாணவமலந்தா
லுற்றிடுமிதற்குச்சாக்கி நானெனலுயிர்க்குரூபஞ்
சித்துருநானேயென்று தேறலேதெரிசனந்தான்
முற்றுணரீசன்முன்னர் முகிழ்த்திடாதடங் கல்சுத்தி. (2)

எங்கணுஞ்சிவனுளானென் றுணர்தலேயிறைவன்ரூப
மங் கவன்றொழிலெங்கண்ணு மறிதலே தெரிசனந்தான்
றிங்கள் வேணியனோடொன்றல் சிவயோகமலர்மணம்போற்
புங்கநேயத்தமுந்தல் போகமென்றறையுநூலே. (3)

9. உபதேசமாலைப் பாடல்கள்

தத்துவரூபம்

பூதமுத தைமீ றாகப் பொலிகின்ற
வீதெல்லா நாமல்ல வென்றறியும் - போதமே
தத்துவரு பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை. (1)

தத்துவ தரிசனம்

தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சடநம்மைத் தானறியாச்
சித்துரு நாமென்று சிறிதத்தைக் கைத்தழியக்
காண்பதுவே காட்சியிதைக் கைக்குன்மா நெல்லியெனக்
காண்பதுமாணாநீ கடன். (2)

தத்துவ சுத்தி

ஆனா நெடுங்கால மந்தோ நமைமறைத்துத்
தானாகச் செய்ததிந்தத் தத்துவங்கண் - மேனாடி
யின்றுகடந் தேறநமக் கீசனருட் கைதந்தா
னென்றுணர்தல் சுத்தியிஃதென். (3)

ஆன்மரூபம்

காரிருளோ மைக்குழம்போ காரோ வெனக்கலுழந்து
பேரிருளா மாணவத்தைப் பின்னிட்டே - யோர்வரிய
மன்னுருவேநாமென்று வள்ளலருளாலறிதல்
நின்னுவருமானாநினை. (4)

ஆத்ம தரிசனம்

என்றுபிறந்தேனா எனென்றுவளர்ந்தேனா
னென்றுதுயருற்றிருந்தேனா - எனென்று
மழியாத சித்துருநானென்றேமகிழ்தல்
நழுவாத நின்றரிசனம். (5)

ஆன்ம சுத்தி

பாசமாய் நின்றதுவும் பல்பிறப்பிற் சென்றதுவு
மாசி றவவிரத மாற்றியது - மீச
னருளாலே யென்று தனக் காதிக்க மில்லை யெனத்
தேருளலுயிர்ச் சுத்தியெனத் தேர். (6)

சிவரூபம்

எங்குஞ் சிவமயமா யெங்குஞ் சுகவடிவா
யெங்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையா - யெங்குஞ்
சிவனையே கண்டு தெரிசித்தன் மாணா
சிவரூப மென்றே தெளி. (7)

சிவதரிசனம்

ஆக்க லளித்த லழித்தன் மறைத்தலரு
ணோக்கலிவை யெவ்விடத்து நோக்கியே - நீக்கமறப்
புல்லியுயரானந்தப் பொற்பின் மிசையேற
னல்லசிவ தரிசனம். (8)

சிவயோகம்

அன்னியமே யில்லை யெனக் காருயிரா மீசனென
வுன்னியவன் றானாக யோகஞ்செய் - தென்னினைவு
மற்றவனே யானோமென் றானந்தத் தெய்தலரு
குற்றவனே யோகமென வோர். (9)

சிவபோகம்

நானே சிவம்சிவனே நானென்று நாடிவெறுந்
தானாகி நின்றநிலை தானன்றோ - வானாப்
பவசலதி நீந்திவரும் பண்புடைய மாணா
சிவபோக மென்றே தெளி. (10)

1. அருணகிரி சுவாமிகள் அரங்கசாமி முதலியார் (ப.ஆ.), வள்ளலார் சாத்திரம், பக். 87-88.

10. தணிகைப் புராணப் பாடல்கள்

மண்முதலாகச் சிவமுடிவாகமலிதரு தத்துவமெல்லாம்
நண்ணிய தொழிலைத் தனித்தனி காண்டனவை தருமதனுருவாகும்
திண்ணியவவை தாஞ்சுடமெனக் காண்டறொரிசன மிடையிவை நீங்கும்
உண்மையைக் காண்டல் சுத்தியாமுன்று முற்றன பாசத்தின்மாட்டு.

இன்னம் பாசமகறலு முறவுமிகலுறுபகையு நாடாது
மண்ணியதானே முதலென நின்றனமாசயிர் க்குருவிது காறும்
அன்னியத் தழுங்குநினக் குயிரருள ன்றகற்ற வவ் வருளினான்
முதலென்

நுன்னுதல் காட்சியது கொடுசெயனேர்ந் தொழிற், தருளாய்
விடல் சுத்தி

மேதகு மருளான் மதலென நினைத்தல் விழுத்தகு மருளிலானது செய்
தீற்று தொழில்கள் செய்வலென் றென்னுஞ் செயலற்றிகமுருண்
மயமாய்ப்

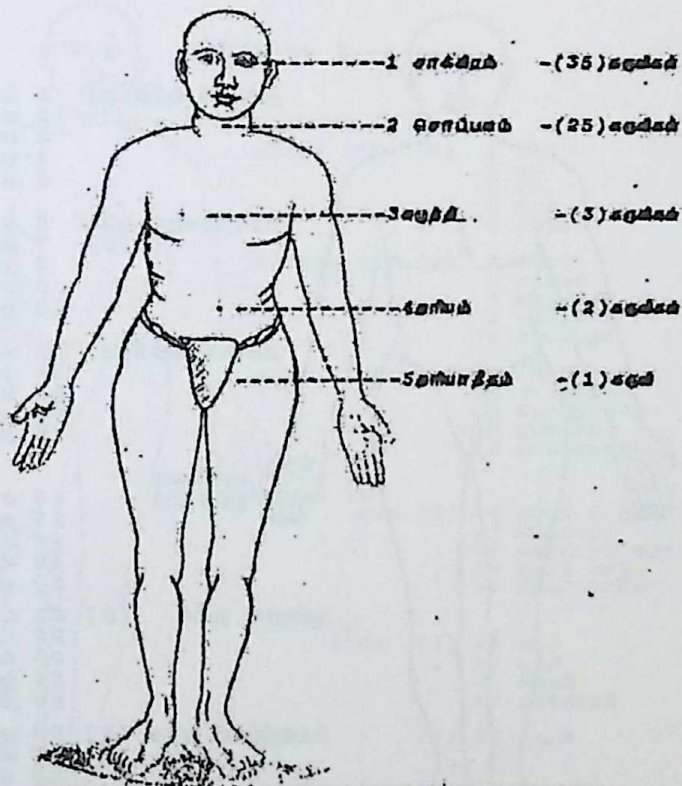
போத முற்றொடுக்கலென்ன முன்கிளந்து போத்தவற்றடங்கிய மூன்றும்
ஒன்று றுமதனாலொரு பொருளாகா திரண்டினால் வேறுமாகாது
தொன்றுறு நிலையே நிலையதாய்ச் சேர்ந்து துன்னலுந்

துன்னருமையுமற்
றன்று மாணவத்தின் முந்தி யாங்கறி வாயறி வினுள

முந்தியாங்கறிவு
பொன்றியும் பொன்றாத வசமா யின்பப் புணரி வாய் மடுப்பது போகும்
இந்நிலை தனக்கு மேலோரு நிலையுமில்லை யீதொழதரா தென்றும்
மன்னுயிர் மற்றையொன் பதுங் கண்டு மாற்றுமால் வகுத்த வீரோந்தும்
துன்னியவுண்மை ஞான மென்னுரைப்பசுத்தவைந்த வத்தையுடைங்கும்
பின்னிலை நான்கினொன்பது மடங்கும் பெருநிலை போகமேயடங்கும்.

விளக்கப்படம் - 1

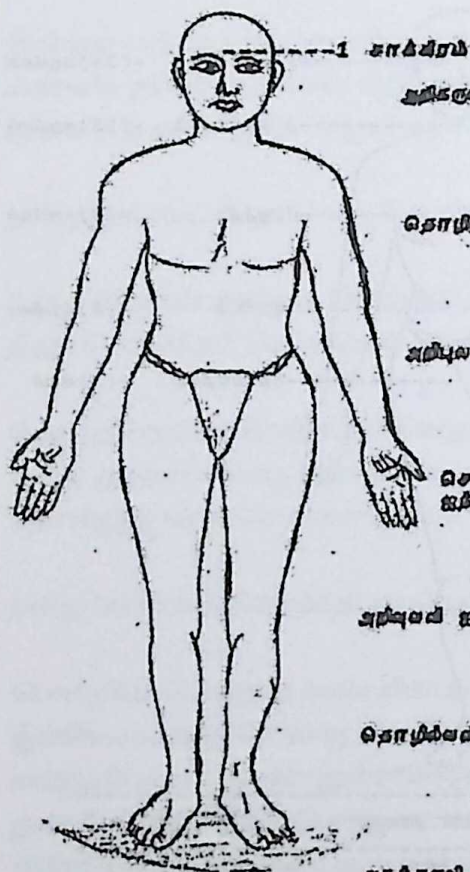
ஐந்து அவத்தைக்கு உள்ளாகும் உயிர்.

வகை	உயிர் தொழிற்படுக இடங்கள்	உயிரின் திணைகள்	தொழிற்படுக கருவிகத்தின் எண்ணிக்கை
1	புணர் நடு	சாக்ஷரம்	மூப்பத்தைநீர (35)
2	கருநீர்	சொப்பனம்	இருப்பத்தைநீர (25)
3	நெஞ்சு	கருநீர்	மூல (3)
4	கொப்பம்	தரியம்	இறங்கு (2)
5	மூலம்	தரியாத்தம்	ஒன்று (1)

விளக்கப்படம் - 2

1. சாக்கிரம் (நனவு), இடம் - புருவ நடு.

அகில குந்த (5)

- 1 மெய்
- 2 வாய்
- 3 கண்
- 4 மூக்கு
- 5 செவி

தொழிற்குந்த (5)

- 6 வாய் (மொழி)
- 7 கண்
- 8 காது
- 9 எழுந்தார்
- 10 எழுந்தார்

அறிவு குந்த (5)

- 11 கண்
- 12 ஒளி
- 13 மன
- 14 ஒசை
- 15 நாற்றம்

செவிபுல குந்த (5)

- 16 பேசல்
- 17 நடத்தல்
- 18 கைமுத்தல்
- 19 கழித்தல்
- 20 மகப்பெருதல்

அறிவு குந்த (5)

- 21 உயிரிக்காற்றல்
- 22 மனக்காற்றல்
- 23 தொழிற்காற்றல்
- 24 ஒளிக்காற்றல்
- 25 நினைக்காற்றல்

தொழிற்குந்த (5)

- 26 உயிரிக்காற்றல்
- 27 நினைக்காற்றல்
- 28 கொட்டாவிக்காற்றல்
- 29 இமைக்காற்றல்
- 30 விழிக்காற்றல்

அகில குந்த நாடு (4)

- 31 மனம்
- 32 புத்தி
- 33 சித்தம்
- 34 அகல்காரம்

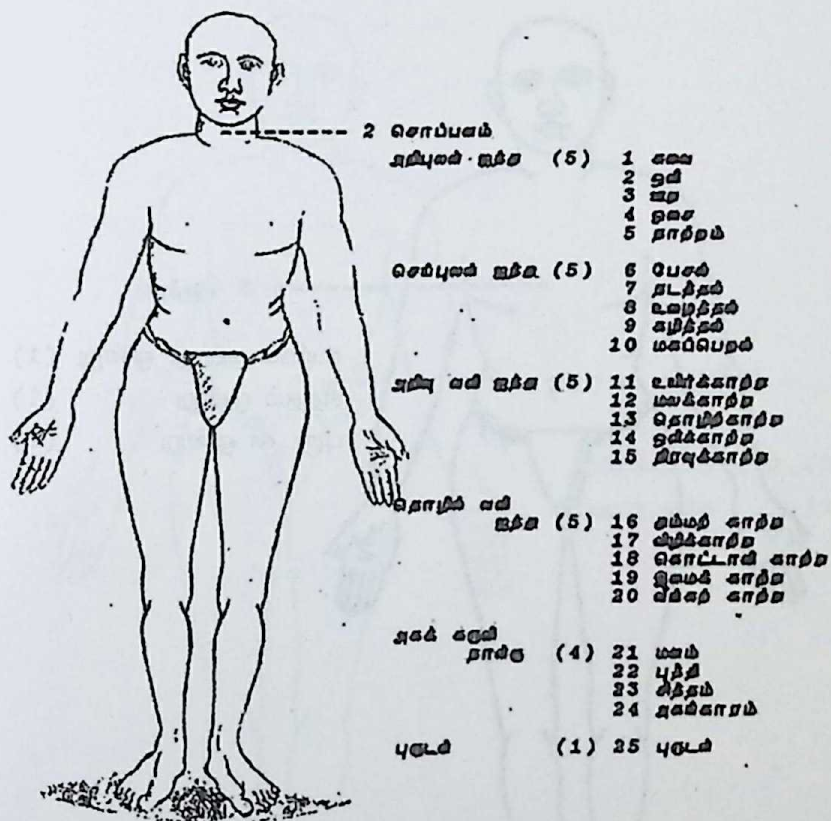
புருவ குந்த (1)

- 35 புருவம்

தொழிற்குந்த குந்த (35)

விளக்கப்படம் - 3

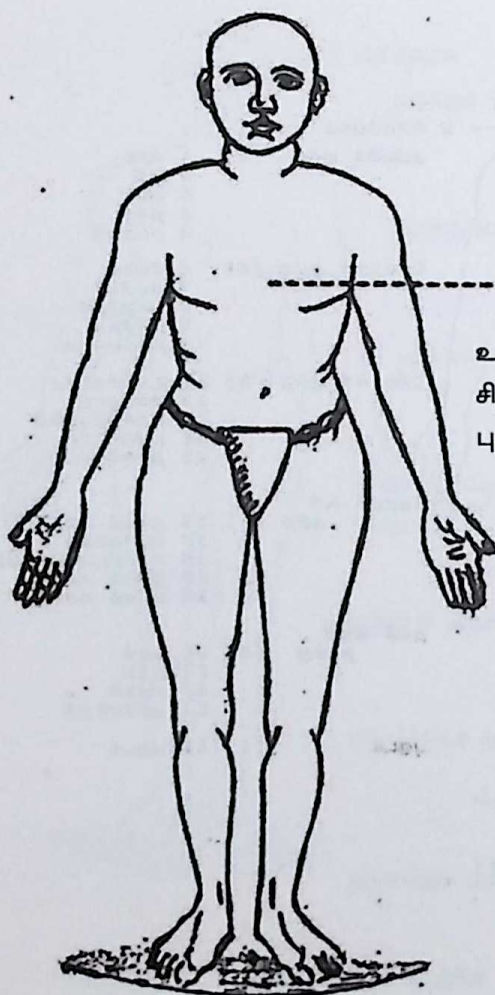
2. சொப்பனம் (கனவு), இடம் - கழுத்து.

தொழிற்புறம் கருவி (25)

விளக்கப்படம் - 4

3. சுழுத்தி - (உறக்கம்), இடம் - நெஞ்சு.

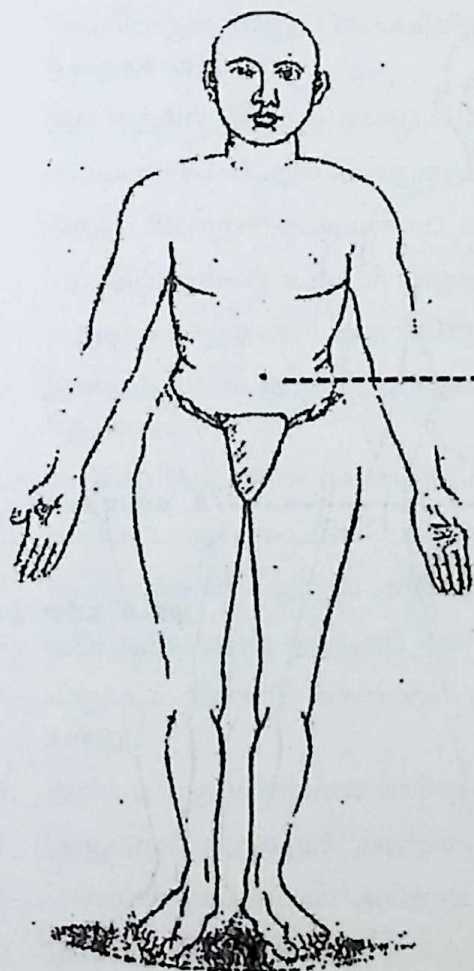

உயிர்க் காற்று ஒன்று (1)
சித்தம் ஒன்று (1)
புருடன் ஒன்று (1)

தொழிப்பதில் கருவிகள் (3)

விளக்கப்படம் - 5

4. தூரியம் - (பேருறக்கம்), இடம் - கொப்பூழ்.

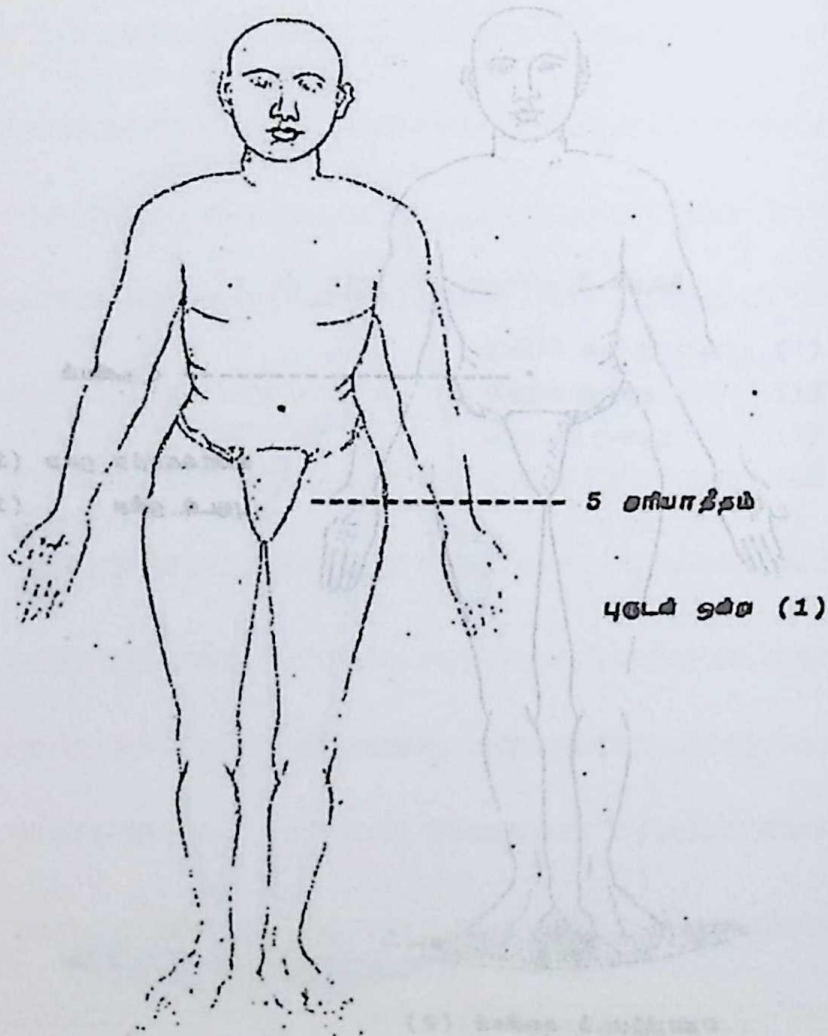
உயிர்க்காற்றை ஒன்ற (1)

புருடில் ஒன்ற (1)

தொழிற்பதும் கருவிகள் (2)

விளக்கப்படம் - 6

5. துரியாதீதம் (உயிர்ப்படங்கள்), இடம் - மூலம்.

தொழிற்படும் கருவி (1)

12. சித்தாந்தத்தில் அறிவியல் கருத்துப் பட்டியல்

1. உள்ளது அழியாது, இல்லது தோன்றாது.
2. செய்வோனை இன்றிச் செய்வினை இல்லை.
3. சடத்தில் சித்தும், சித்தில் சடமும் தோன்றா.
4. செய்பொருள் வேறு, செயப்படுபொருள் வேறு, இரண்டும் ஒன்றாக மாட்டா.
5. சூனியத்தில் இருந்து ஒன்றும் தோன்ற இயலாது.
6. சுட்டியுணரப் பெறும் பொருள்கள் அனைத்தும் அழியும்.
7. நித்தப் பொருள் சுட்டியுணரப் படாது.
8. சடப்பொருள்கள் உருவம் மாறும் தன்மையன.
9. உருவம் மாறுதலால் ஒரு பொருளும் அழிவதில்லை.
10. நுண்வடிவில் உள்ளதாய், பருவவடிவில் இல்லாத ஒன்றே தோன்றும்.
11. காரணப் பொருளின் தன்மையே காரியத்தில் உள்ளதாகும்.
12. தனிப்பொருள் கூட்டுப்பொருள் ஆகாது.
13. பொருள்களின் ஆற்றல் அழிவதில்லை.
14. உற்பத்தியாதற்கு முன்னும் காரியம் உள்ளது.
15. மாறுபட்ட இரண்டு தன்மைகள், ஒரு பொருட்கு இயற்கையன்று.
16. அவயப் பகுப்புடைமை காரியப் பாட்டிற்கு ஏதுவாகும்.
17. அருவமும் உருவமும் தம்முள் மாறுகோள் அன்று.
18. பலவாய் ஏகதேசமாய் அநித்தமாய் உள்ளது காலம்.
19. தூலமாம் உருவினுக்குச் சூக்குமம் முதல்.
20. சடமுமாய் பலவுமாய் உரைக்கப்படுவன எல்லாம் தோன்றி நின்று அழியும்.
21. ஒலிக்கும், ஒளிக்கும் உருவம் உண்டு.

22. இயற்கைத் தன்மை என்றும் மாறாது.
23. இயற்கையின் விதிகள் எங்கும், என்றும் ஒரேவகையாக இயங்கும்.
24. பருப்பொருளாக இருப்பன நுண்பொருளாக மாறும்.
25. பருப்பொருளிலும் நுண்பொருளுக்கு ஆற்றல் மிகுதி.
26. எண்ணங்களுக்கு ஆற்றலும் பயனும் உண்டு.
27. எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப பயன் நிகழும்.
28. இடம் எல்லையற்றது.
29. காலம் முடிவில்லாதது.
30. மனம் என்பது ஒரு சடப் பொருளே.
31. ஒரு பொருளின் தோற்றத்திற்கு முதல்-துணை-நிமித்தம் என மூன்று காரணங்கள் உண்டு.
32. உள்பொருள் காணப்பட வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை.
33. காணப்படாத அருவப் பொருளுக்கும் உருவம் உண்டு என்பன போன்ற, எத்தனையோ பல அறிவியல் உண்மைகளைச் சைவசித்தாந்தம் அகவுற விளக்கிச் செல்கின்றது.

13. ஆகமப் பெயர்ப்பட்டியல்

1. காமிகம்	15. வீரம்
2. யோகம்	16. இரௌரவம்
3. சிந்தியம்	17. மகுடம்
4. காரணம்	18. விமலம்
5. அசிதம்	19. சந்திரஞானம்
6. தீத்தம்	20. விம்பம்
7. குக்குமம்	21. புரோற்கிதம்
8. சகத்திரம்	22. இலளிதம்
9. அஞ்சுமான்	23. சித்தம்
10. சுப்ரபேதம்	24. சந்தானசர்வோத்தமம்
11. விசயம்	25. பாரமேச்சுரம்
12. நிசுவாசம்	26. யாமளம்
13. சுவாயம்புவம்	27. வாதுளம்
14. அநலம்	28. சிவாகமம்

14. நால்நெறி விளக்க அட்டவணை

நான்கு நெறி	மார்க்கம், உறவு	இறைவன்	தொண்டு	சக்தி பாதம்	உவமை	பேறு
சரியை	தாசமார்க்கம் (ஆண்டான் அடிமை உறவு)	சகலவடிவம்	புறத்தொண்டு, உடல்	மந்த தரம்	அரும்பு	சாலோகம்
கிரியை	சற்புத்திர மார்க்கம் (தந்தை மகன் உறவு)	சகல நிஷ்களம்	உடல் உள்ளம்	மந்தம்	மலர்	சாமீபம்
யோகம்	சகமார்க்கம் (தோழமை உறவு)	நிஷ்களம்	உள்ளம்	தீவிரம்	காய்	சாஸூபம்
ஞானம்	சன்மார்க்கம் (நாயக - நாயகி உறவு)	சக்திதானந்தப் பிழம்பு	அறிவு	தீவிர தரம்	கனி	சாயுச்சியம்

ப. அருணாசலம், சைவ சமயம் (ஓர் அறிமுகம்), ப.40.

15. சிவஞானபோத ஓலைச் சுவடிப் பட்டியல்

வ.எண்	நூற்பெயர்	ஓலைச் சுவடி எண்
1.	சிவஞானபோதம்	424-438
2.	சிவஞானபோதம் உரையுடன்	439-443
3.	சிவஞானபோதம் பதவுரை	445
4.	சிவஞானபோதம் உரையுடன்	446
5.	சிவஞானபோதம் பதவுரை	447
6.	சிவஞானபோதம் உரையுடன்	448-451
7.	சிவஞானபோதம் மாபாடியத்துடன்	452
8.	சிவஞானபோதம் உரையுடன்	453-459
9.	சிவஞானபோதம் சூரணிக்கொத்து	460-465
10.	சிவஞானபோதம்-சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் உரையுடன்	466

திருவாவடுதுறை ஆதீன சரசுவதி மகால் நூல் நிலைய
ஆய்வு மையத்திலுள்ள தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள்.

16. வடமொழி ஒலைச்சுவடிகளில் சிவஞான போதம்

1. சிவஞானபோதம் - சிவஞான சுவாமிகள் - சைவம்
இரு ஏடுகள் - கிரந்தம் - தமிழ்
அளவு - 14 x 1 - 1C (Position)
Condition-[Fair]-MSS-AC.No.120 (a).
2. சிவஞானபோதம் - சிவஞான சுவாமிகள் - சைவம்
- வ்யாக்யா 3 ஏடுகள் - கிரந்தம் - அளவு -
14x1 Position (C) -Condition (VC)
MSS.AC.No.88 (C).
3. சிவஞானபோதம் - சிவஞான சுவாமிகள் - சைவம்
- வ்யாக்யா 28 ஏடுகள் - கிரந்தம் - அளவு -
12 x 1 Postion (Ic) - Condition
(Fair) MSS. AC.No. 64.
4. சிவஞானபோதம் - சிவாக்கரயோகி - சைவம் 28
- வ்யாக்யா ஏடுகள் - கிரந்தம் - அளவு -
14 x 1 Position (C)- Condition
(Good) MSS.AC.No.- 407.
5. சிவஞானபோதம் - சதாசிவ சிவாச்சாரி சைவம் -
- சித்தாந்த சூத்ர 31 ஏடுகள் - கிரந்தம் அளவு -
விருத்தி 12 x 1 Position (C) - Condition
(Good) MSS. AC.No. 154.

திருவாவடுதுறை ஆதீன சரசுவதி மகால்
நூல் நிலைய ஆய்வு மையத்திலுள்ள
தமிழ் ஒலைச் சுவடிகள்.

17. அதிகரணங்களில் வரும் சமயக்கோட்பாடுகள்

உலகாயதம், மீமாம்சகம், பௌத்தம், சமணம், அநேகாசுவரவாதம், ஏகான்மவாதம், பேதவாதம், பேதாபேதவாதம், பரிமணாமவாதம், கிரீடாப்பிரம்மவாதம், நையாயிகம், சூனியான்மவாதம், பிராணான்மவாதம், விஞ்ஞான ஆன்மவாதம், சமூக ஆன்மவாதம், அந்தக்கரணான்மவாதம், சாங்கியம், ஈசுவர அவிகாரவாதம், சிவாத்துவிதவாதம், சிவசங்கிராந்த வாதம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சுத்த சைவம் என்பன.

இவர்களின் கருத்துக்களும் அவை மறுக்கப்படும் இடங்களும்

1-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - உலகாயதர், மீமாம்சகரை மறுத்தல்.
- 2-ஆம் அதிகரணம் - புத்தரையும் சமணரையும் மறுத்தல்.
- 3-ஆம் அதிகரணம் - அநேகசுவரவாதிகளை மறுத்தல்.

2-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - ஏகான்மவாதி, மாத்துவர், பஞ்சராத்திரியரை மறுத்தல்.
- 2-ஆம் அதிகரணம் - பரிணாமவாதிகளை மறுத்தல்.
- 3-ஆம் அதிகரணம் - கிரீடாப் பிரம்மவாதிகளை மறுத்தல்.
- 4-ஆம் அதிகரணம் - மீமாஞ்சகர், நையாயிகர் ஆகியவர்களை மறுத்தல்.
- 5-ஆம் அதிகரணம் - பிராணான்மவாதிகளை மறுத்தல்.
- 6-ஆம் அதிகரணம் - விஞ்ஞான ஆன்மவாதிகளை மறுத்தல்.
- 7-ஆம் அதிகரணம் - சமூக ஆன்மவாதிகளை மறுத்தல்.

4-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் }
 2-ஆம் அதிகரணம் } ஈசுவர அவிகாரவாதிகளை மறுத்தல்.
 3-ஆம் அதிகரணம் }

5-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - சாங்கியரை மறுத்தல்.
 2-ஆம் அதிகரணம் - ஈசுவர அவிகாரவாதிகளை மறுத்தல்.

6-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - நையாயிகர், சாங்கியர்
 ஆகியவர்களை மறுத்தல்.
 2-ஆம் அதிகரணம் - மாயாவாதிகளை மறுத்தல்.

7-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - சிவாத்துவித சைவரை மறுத்தல்.
 2-ஆம் அதிகரணம் - சிவ சங்கிராந்தவாதிகளை மறுத்தல்.
 3-ஆம் அதிகரணம் - பொதுப்பட அமைந்தது.

8-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - பொதுப்பட அமைந்தது.
 2-ஆம் அதிகரணம் - சாங்கியர், நையாயிகரை மறுத்தல்.
 3-ஆம் அதிகரணம் - சிவசங்கிராந்தவாத சைவரை மறுத்தல்.
 4-ஆம் அதிகரணம் - பேதவாத சைவரை மறுத்தல்.

9-ஆம் நூற்பா

- 1-ஆம் அதிகரணம் - சிவசமவாத சைவரை மறுத்தல்.
 2-ஆம் அதிகரணம் - தம்கூற்று நிறுவல்.
 3-ஆம் அதிகரணம் - பொதுப்பட அமைந்தது.

10-ஆம் நூற்பா

1-ஆம் அதிகாரணம் - பொதுப்பட அமைந்தது.

2-ஆம் அதிகாரணம் - சுத்தசைவரை மறுத்தல்.

11-ஆம் நூற்பா

1-ஆம் அதிகாரணம் - பொதுப்பட அமைந்தது.

12-ஆம் நூற்பா

1-ஆம் அதிகாரணம்

2-ஆம் அதிகாரணம் தம் கூற்று நிறுவல்.

3-ஆம் அதிகாரணம்

சுந்தரமூர்த்தி கு. (உ.ஆ.), { சிவஞான போதமும் சிவஞான
முனிவரின் சிற்றுரையும்.
(நுண்பொருள் விளக்கத்துடன்),
திருப்பனந்தாள்: காசித்திருமடம்.

துணைநூற்பட்டியல்

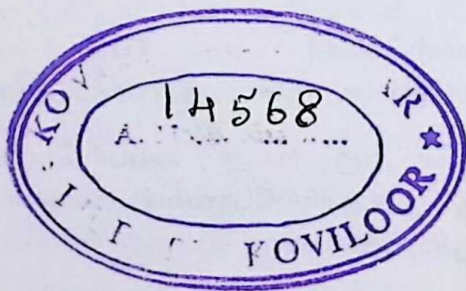
1. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு, மூலமும் உரையும், சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம், இரண்டாம் பதிப்பு, சென்னை, 1940.
2. அருணாசலம்பிள்ளை, மு., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், தருமை ஆதீனம், தருமபுரம், 1942.
3. பாலசுப்பிரமணியன், ம., (ப.ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம் மூலம் சைவ சமாஜம், இரண்டாம் பதிப்பு, சென்னை, 1940.
4. அருணைவடிவேல், சி., (ப.ஆ.), சிவஞான போதச் சிற்றுரை விளக்கம், தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1984.
5. இராமநாதபிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், கழக வெளியீடு, மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை, 1977.
6. சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும் சிற்றுரையும், ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள், 1984.
7. துரைசாமிப்பிள்ளை, சு., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதமும், சிற்றுரையும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1953.
8. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, கா., மெய்கண்டாரும் சிவஞான போதமும், சைவ சமாஜம், சென்னை, 1932.
9. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, த.ச., (ப.ஆ.), சிவஞானபோதம் ஸ்ரீ பாண்டிப்பெருமாள் விருத்தியும் தெளிபொருள் விளக்கமும், திருவாவடுதுறையாதீனம், திருவாவடுதுறை, 1955.
10. மௌனம் தயானந்தசுவாமி, (ப.ஆ.), ஸ்ரீ சிவஞானபோதம், ஸ்டார் அச்சுக்கூடம், கும்பகோணம், 1922.

11. முத்தையாப்பிள்ளை, ஏ., நெல்லையப்பிள்ளை (க.ஆ.), சிவஞானபோத சூத்திரக் கட்டுரை, தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1944.
12. அருணைவடிவேல், சி., சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1981.
13. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, த.சு., (ப.ஆ.), மெய்கண்டசாத்திரம், சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை, 1954.
14. இராமலிங்கத் தம்பிரான், (ப.ஆ.), சிவஞானசித்தியார், தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1981.
15. இராமலிங்கத் தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருக்களிறுப்படியார், தருமையாதீனம், இரண்டாம் பதிப்பு, தருமபுரம், 1978.
16. அருணகிரி சுவாமிகள், அரங்கசாமி முதலியார் (ப.ஆ.), வள்ளலார் சாத்திரம், முத்தியா நாயகரது வாணிநிகேதன் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
17. தேவசேனாபதி, வ.ஆ., சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகள், டாக்டர். எஸ். இராதாகிருஷ்ணன், மெய்யுணர்வு மேல்நிலைக் கல்வி நிறுவனம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1981.
18. அருணை வடிவேல், சி., சித்தாந்த வினாவிடை, தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1975.
19. முருகவேள், ந.ரா., சைவசித்தாந்தம், சேக்கிழார் பதிப்பகம், சென்னை, 1984.
20. அருணை வடிவேல், சி., சித்தாந்தத் தெளிவியல், தருமையாதீனம், இரண்டாம் பதிப்பு, தருமபுரம், 1974.

21. ஸ்ரீவாலையானந்தசுவாமிகள், சித்தாந்தப் படவிளக்கம், சைவ வித்தியா நுபாலன அச்சியந்திர சாலை, சென்னை, 1917.
22. குருசாமிதேசிகர், வி.ச., (மற்றும் பலர்) அனைத்துலக சைவ சித்தாந்த முதல் சுருத்தாங்கம் விழாமலர், தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1984.
23. அருணாசலம், ப., சைவசமயம் (ஓர் அறிமுகம்), நாகர்கோயில், 1979.
24. இராமநாதன்பிள்ளை, ப., (ப.ஆ.), திருமந்திரம் மூவாயிரம், கழக வெளியீடு, இரண்டாம் பதிப்பு, சென்னை, 1957.
25. பாலுர் கண்ணப்பமுதலியார், தமிழ் மந்திரம், வானதி பதிப்பகம், நான்காம் பதிப்பு, சென்னை, 1983.
26. குமரகுருபரன் பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.), திருமந்திரம், ஸ்ரீ குமரகுருபரர் சுவாமிகள் மடம், ஸ்ரீவைகுண்டம், 1960.
27. மஹாதேவயோகி, அ., திருப்பாடற்றிரட்டு, தாயுமானவர் பாடல், பி.இரத்தினநாயகர் சன்ஸ் சென்னை, 1953.
28. மாணிக்கமுதலியார், (எஸ். ஆர்.), (ப.ஆ.), திருப்பாடற்றிரட்டு, ரீட் அண்டு கம்பெனி, சென்னை, 1916.
29. குமரகுருபரன்பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.) திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள், 1964.
30. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் (ஐந்தாம் திருமுறை), தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1961.
31. சோமசுந்தரத்தம்பிரான், (ப.ஆ.), தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், (ஆறாம் திருமுறை) தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1963.

32. பட்டுசாமி, தி., (ப.ஆ.), தேவாரப் பதிகங்கள், காசி மடத்து வெளியீடு, திருப்பனந்தாள், 1944.
33. சதாசிவ செட்டியார், (ப.ஆ.), திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்கள், கழக வெளியீடு, சென்னை.
34. குமரன் பிள்ளை, டி.எம்., (ப.ஆ.) திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், ஸ்ரீ குமரகுருபரன் சங்கம், ஸ்ரீ வைகுண்டம், 1961.
35. இராமலிங்கத் தம்பிரான், தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், (ஞாந் திருமுறை) தருமபுர ஆதீனம், தருமபுரம், 1964.
36. சுவாமி சித்பவானந்தர், (வி.ஆ.), திருவாசகம், ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண தபோவனம் இரண்டாம் பதிப்பு, திருப்பராய்த்துறை, 1970.
37. தண்டபாணிதேசிகர், ச., (ப.ஆ.) திருவாசகம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை, 1964.
38. இலக்குவன், அரு., (ப.ஆ.) அப்பர் பெருமான் வாழ்வும் வாக்கும், பூம்புகார் பேரவைக் கல்லூரி வெளியீடு, மேலையூர், 1980.
39. சுப்பிரமணியம், கே., (ப.ஆ.) பதினோராத்திருமுறை, ஸ்ரீ காசி மடம், திருப்பனந்தாள், 1972.
40. சுப்பராய ஞானியார், (ப.ஆ.), திருத்தொண்டர் புராணம், வர்த்தமானதரங்கிணி அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1.
41. இராமநாதப்பிள்ளை, ப., இராமசாமிப்புலவர், சு.ஆ., (ப.ஆ.), திருத்தொண்டர்மாக்கதை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1970.
42. மகாலிங்கத் தம்பிரான், (ப.ஆ.), குமரகுருபரசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, ஸ்ரீ காசிமடத்து வெளியீடு, திருப்பனந்தாள், 1952.

43. குமாரசாமி, சி.ச., (ப.ஆ.), திருவாதவூரடிகள் புராணம், சண்முகநாத அச்சியந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம், 1949.
44. நமச்சிவாய முதலியார், கா., (ப.ஆ.), தணிகைப்புராணம், குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ், சென்னை, 1927.
45. செல்வகணபதி, இரா., தமிழ்வளர்க்கும் தருமபுரம், தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1981.
46. அருணன், (ப.ஆ.) திருக்குறள், அருணா பதிப்பகம், மதுரை, 1959.

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

நூலாசிரியர் டாக்டர் வ. தென்கோவன் அவர்கள் தற்பொழுது காரைக்கால், அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக் கல்லூரி முதுகலைத் தமிழ்த்துறையில் இணைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

தருமை ஆதீனத்தில் இளங்கலை, முதுகலைக் கல்வி பயின்று சிதம்பரம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்பில் பட்டம் பெற்ற பேராசிரியர் அவர்கள், அப்பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆய்வறிஞராகப் பணியாற்றினார்.

அதனைத் தொடர்ந்து காரைக்கால், அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரியில் தமிழ்-விளிவுரையாளராக 1991 - இல் பணியமாந்தார். 2007-இல் புதுவைப் பல்கலைக் கழகத்தில், "சிவஞான போத உரைகள் - ஓர் ஆய்வு" எனும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்றார்.

தமது முப்பதாம் அகவையில் தருமை ஆதீனப் புலவர் பெருமைமிகு முனைவர் ச. தண்டபாணி தேசிகர் ஐயா அவர்களை ஞானாசிரியராக ஏற்று, அவர்தம் நெறிகாட்டுதலின்படி தீட்சைப் பெற்றவர், புனிதத் தலமான காசிகுடப் பல முறை சென்று வந்த பெருமைக்குரியவர்.

ஆன்மிகத்தையே வாழ்வியல் நெறியாகக் கொண்டு, காரைக்கால், கீழ்க்காசக்குடி, அருள்மிகு சீதளாதேவி அம்மன் ஆல்யத்தின் அறங்காவலராக இறையருட்பணி செய்துவரும் பேராசிரியர் அவர்கள், காரைச்சேக்கிழார், திருநெற்செல்வர், அடிகளார் எனப் பல்வேறு ஆன்மிகப் பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

நூலாசிரியர் அவர்களின் நெறிகாட்டுதலின்படி பலர் இளமுனைவர் பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளனர், அருள்மிகு, சீதளாதேவி அம்மன் அறக்கட்டளை, அருள்மிகு, சீதளாதேவி தமிழ்ப் பேரவை மற்றும் அருள்மிகு, சீதளாதேவி மாணவர் பண்பாட்டுப் பயிற்சியகம் ஆகியனவற்றை நிறுவி ஆன்மிகப் பணியும் சமுதாயப் பணியும் செய்துவருகிறார்.

"உயிரைத்தேடி" என்னும் இந்நூல் முனைவர் வ. தென்கோவன் அவர்களின் நூலாகும். பதி, பசு, பாசம் எனப்படும் சைவ முப்பொருள்களுள் ஒன்றாகிய உயிரின் (பசு) இயல்புகளைத் தேடி விளக்கும் ஆராய்ச்சி நூலாக விளங்கும் இந்நூல், சைவசித்தாந்தம் பயில்வோர்க்குப் பாபநாலாக விளங்கும் தகுதி மிக்கது.

தமிழ்சுவறு நல்லுலகம் இந்த ஞான நூலாசிரியரை வரவேற்றுப் போற்றமென்று நம்புகிறேன். எல்லா வளங்களும், நலங்களும் பெற்று என் மதிப்பிற்குரிய இனிய நண்பர் டாக்டர் வ. தென்கோவன் அவர்கள் சிறப்புற்று வாழ, வல்ல இறைவனின் நல்லருளை நாடுகிறேன்.

காரைக்கால்
20.04.2012

வாழ்த்தி மகிழும்

கலைமாமணி, பேராசிரியர்

மு. சாயபுமரைக்காயர்

முதுகலைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி
காரைக்கால் - 609 605